

Bé Chanh siêu chưa

THẬP
CỬU
THÚC

Chuyển ngữ: Đạm Hoa Kết Trái
Cover: Thiên Thủy Bích

Bé Chanh Siêu Chua

Thập Cửu Thúc

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Sắc, Khác, Sủng

Tác giả: Thập Cửu Thúc

Tran / Editor: AI_Đơm Hoa Kết Trái

Beta: AI_Gerbera

Thể loại: Hiện đại, HE, 18+, Trâu già gặm cỏ non, Sủng Ngọt, Sạch

Giới thiệu

Người đàn ông thô lỗ hai mươi sáu tuổi vs Nữ sinh cấp ba dịu dàng mười tám tuổi.

Cố Ninh vào năm mười tám tuổi, nghe lời cha mẹ, thực hiện hôn sự được ước định bởi người lớn, bày bàn tiệc ở quê nhà kết hôn. Đối tượng kết hôn là một người đàn ông hai mươi sáu tuổi, Trần Tùng.

Cô vẫn còn đang học lớp mười hai, ban ngày đi học, buổi tối về nhà bị làm.

“Trần Tùng, tối nay em phải làm đề thi...”

“Có thể, em cứ làm đi. Vợ ơi, mở chân ra, để ông đây đi vào.”

“...”

Chanh rất chua, nhưng khi cắn vào lại ngọt, còn vô cùng nhiều nước.

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)

- [Chương 33](#)
- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)

Chương 1

Hiện tại Cố Ninh đang là học sinh cuối cấp ba, nhưng vì tiểu học từng bị lưu ban, chính vì thế vừa vào lớp mười hai thì cô đã đủ mười tám tuổi rồi.

Cùng năm đó, cô kết hôn với một người đàn ông.

Vì chưa đủ tuổi hợp pháp, thế nên lúc đầu chỉ làm bàn tiệc ở quê nhà, mời mọi người xung quanh đến ăn, nói là đợi đến khi cô hai mươi tuổi sẽ đi lấy giấy đăng ký kết hôn.

Bây giờ đã là thế kỷ hai mươi một rồi, xã hội phát triển nhanh chóng, nhưng vẫn có một số nơi còn giữ tập tục hoặc ước định của địa phương.

Ví dụ như, mối hôn sự của Cố Ninh và người đàn ông kia là do người lớn trong nhà quyết định.

Ở thời đại này nói hai từ “hôn sự” cứ là lạ, nhưng người nhà Cố Ninh bên này lại rất coi trọng mà ba mẹ của cô cũng vậy.

Cuối cùng cô vẫn phải gả đi.

Cố Ninh cũng có suy nghĩ riêng của mình, sau tất cả nếu như không phải ông nội của Trần Tùng thì có khả năng cô không sống nổi tới ngày hôm nay, khi còn nhỏ bị đám trẻ ở quê dẫn xuống nước, suýt chút nữa chết đuối.

Là ông ấy đã cứu cô.

Ông nội của Trần Tùng sau khi cứu Cố Ninh, bởi vì sức khỏe của ông không được tốt, bị cảm lạnh nặng một trận, ba mẹ của cô áy náy không thôi, ở ngay tại đó hứa sau này sẽ gả Cố Ninh đến nhà của ông.

Nguyên nhân vừa cổ hủ vừa vô lý, không thể nào tin nổi là, trên thực tế vẫn thật sự tồn tại.

Người đàn ông kết hôn với cô tên là Trần Tùng, lớn hơn Cố Ninh tám tuổi.

Lần đầu tiên Cỗ Ninh gặp Trần Tùng là một tháng trước khi nhà họ muốn mở tiệc rượu.

Anh mặc áo phong đen, tay kẹp một điếu thuốc đang cháy, lười biếng ngồi dựa lên ghế, chân dài vắt chéo vào nhau, đi một đôi dép lê.

Người đàn ông mái tóc ngắn sạch sẽ, khuỷu tay hơi cong lên, đường nét rõ ràng, da màu mật ong nhìn rất khoẻ khoắn, một tay khác tùy ý đặt ở bên cạnh thon dài mạnh mẽ.

Mà Cỗ Ninh lúc này vừa mới tan học đã bị ba mẹ kéo đến gặp mặt, trên người vẫn đang mặc đồng phục trường.

Cô đeo cặp sách trên lưng, tay không biết nên để chỗ nào, lo lắng lại ngại ngùng đứng ở đó.

Trần Tùng bị ba mẹ lôi lôi kéo kéo, anh dập điếu thuốc, bình tĩnh đứng dậy, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào Cỗ Ninh.

Cô gái rất yên tĩnh.

Mặc áo đồng phục trường màu trắng xanh, áo là màu trắng tinh, trước ngực thêu huy hiệu của trường, bên dưới là váy ngắn màu xanh, chỉ che đến hết đùi, để lộ ra đôi chân nhỏ trắng nõn rất nhỏ.

Cô buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, tóc mái trên trán hơi rối, vài sợi lông xoà dính trên mặt, chắc là do khá căng thẳng nên khế cắn môi.

Anh nhìn kỹ dáng vẻ của Cỗ Ninh, câu đầu tiên nói ra chính là: "Đùa chứ, em đã thành niên chưa?"

Cha mẹ hai bên đều quay mặt nhìn nhau.

Cuối cùng Trần Tùng nghe bọn họ nói mới biết năm nay Cỗ Ninh đã thành niên rồi, tuần trước cô mới qua sinh nhật tuổi mười tám.

Thật ra ông nội của Trần Tùng đã qua đời từ lâu, vào ngày tổ chức tang lễ đó, Cỗ Ninh phải tham gia kỳ thi tuyển sinh cấp ba, tất nhiên là không thể vắng mặt được, thế là không thể tham gia tang lễ này.

Nhưng vợ của ông vẫn còn.

Mà bà nội Trần Tùng không sống được bao lâu nữa, chắc chỉ còn được khoảng hai tháng nữa thôi, bà không có nguyện vọng gì khác, chỉ có một nguyện vọng duy nhất là được thấy cháu nội mình và Cỗ Ninh kết hôn, do đó mới có chuyện này.

Chính vì như thế, hai người chưa từng gặp mặt lại kết hôn với nhau, dưới sự chứng kiến của thị trưởng và người dân ở đó.

*

Cố Ninh và Trần kết hôn được hai tháng.

Bà nội Trần mất sau khi bọn họ kết hôn được một tháng, lúc ra đi dường như rất mãn nguyện.

Bây giờ bọn họ sống cùng nhau, đây là căn nhà mà bà nội Trần Tùng dùng hết toàn bộ tiền tiết kiệm để mua cho bọn họ, nằm ở gần trường cấp ba mà cô đang theo học.

Cũng vì nguyên nhân này, Cố Ninh chuyển từ học sinh nội trú sang học sinh bán trú. Hôm nay là thứ sáu, được tan học sớm, cô tranh thủ đi chợ mua thức ăn mang về để ở trong phòng bếp.

Nhưng Cố Ninh không biết nấu ăn.

Cô cất các thứ cẩn thận rồi quay về phòng, lấy đề thi được phát hôm nay ra, trải trên bàn, bật ngọn đèn nhỏ, nghiêm túc làm từng đề một.

Có khả năng là do làm đề nhập tâm quá, đến cả việc Trần Tùng về lúc nào cô cũng không biết.

Mãi cho đến khi có một bàn tay từ phía sau vươn ra, ôm lấy ngực cô, Cố Ninh mới biết anh đã quay về rồi.

Hơi thở nóng rực của người đàn ông không ngừng phả đến, dường như muốn đem làn da đang lộ ra bên ngoài của cô vào trong lò nướng không ngại phiền khiến nó nóng lên.

Bàn tay to lớn của anh nhẹ nhàng ôm trọn đôi gò bồng đảo mềm mại của Cố Ninh, cách một lớp áo đồng phục mỏng nhẹ nhàng xoa nắn.

Cố Ninh không quá muốn làm chuyện này, cố gắng bình ổn lại hơi thở rồi nói: "Em, em còn muốn làm đề thi, anh đừng..."

Trần Tùng mở miệng, không nặng không nhẹ cắn một cái vào da tai đỏ ửng của cô: "Hôm nay là thứ sáu, mai là thứ bảy, đến lúc đó em cứ từ từ làm cũng được mà, bây giờ ông đây muốn làm em."

Cố Ninh hơi tức giận rồi.

Nhưng tính cách của cô mềm yếu, tức lên cũng chỉ giống như đang làm nũng: "Không được, tối qua anh đã làm mấy lần rồi, còn không chịu, không chịu dừng lại. Hôm nay, không được, bây giờ em chỉ muốn làm đề thôi."

Càng nói đến đoạn sau thì giọng càng nhỏ.

Trần Tùng nhướn mày, bàn tay đang xoa ngực của Cố Ninh chậm rãi di chuyển xuống dưới, từ dưới gấu váy chui vào giữa hai đùi của

cô, ngón tay với các đốt tay rõ ràng ấn vào trong quần lót của cô một cái, trực tiếp cắm thẳng vào hai cánh hoa.

Tay đang cầm bút của Cố Ninh không vững, cô quay đầu trừng anh: “Anh!”

“Vậy được thôi, vợ muốn làm đê thì cứ tiếp tục làm đê, em làm đê của em, anh làm em, thực ra cũng không xung đột gì cả, lúc trước đúng là chưa từng thử bao giờ.”

Trần Tùng thấy cô quay mặt lại, cúi đầu hôn một cái, đầu lưỡi vươn ra chui vào trong miệng của Cố Ninh.

Cô nghiêng đầu ra, tránh đi.

Anh lại thuận thế hôn lên chiếc cổ trắng nõn của cô, một tay còn lại thì kéo áo trên người Cố Ninh, để lộ ra đôi gò bồng đảo đầy đặn vừa nhỏ vừa đáng yêu, trên đó vẫn còn dấu tay và dấu hôn mà tối qua lưu lại.

Trần Tùng dường như rất thích ngực của Cố Ninh, mỗi lần đều sẽ trêu chọc chỗ đó rất lâu, bây giờ cũng đang há miệng ngậm lấy núm hoa.

Đầu lưỡi linh hoạt đảo quanh núm hoa, phun ra lại hút vào, liếm tới liếm lui mấy lần.

Cố Ninh bị anh làm cho như vậy thì làm gì còn tâm trạng mà tiếp tục làm đê: “Trần Tùng, em đói.”

Trần Tùng “chặc” một tiếng, ôm cô lên bàn học, một tay kéo quần, còn th*т cương cứng lên, vừa dài vừa to, đặt cạnh tay nhỏ của Cố Ninh, cứng đến mức dường như muốn xuyên thủng tay cô.

“Ông đây đút no miệng dưới của em trước, sau đó ra ngoài nấu cơm đút miệng trên của em.”

Vẫn luôn là anh làm cơm cho cô.

Cố Ninh muốn từ trên bàn học nhảy xuống.

Cô không muốn làm ở chỗ này, nếu không sau này ngồi đây làm đê sẽ không nhịn được mà nghĩ đến loại chuyện này.

Trần Tùng không cho Cố Ninh cơ hội này, ấn bả vai cô lại, kéo chiếc quần lót in hình con gấu nhỏ của cô xuống, vén váy lên cao, để lộ ra đôi chân vẫn còn vết cắn.

Cánh hoa của thiếu nữ mềm mại, bởi vì tối hôm qua làm quá mức, xung quanh vẫn có thể nhìn thấy vết đỏ sẫm, nhưng hai cánh hoa đã khép lại rồi, cần phải tách ra mới có thể nhìn thấy viên châu và

hoa huy*t bên trong.

Nước vô cùng nhiều, từ khi kết hôn đến bây giờ rõ ràng mới chưa được bao lâu, mà anh đã uống không biết bao nhiêu lần rồi.

Trần Tùng dùng tay tách hai cánh hoa đang mấp máy ra, nhét một ngón tay vào.

“Vợ à, nơi này của em nhỏ thật đấy.” . hử thách tì tag gốc, géc gô +
M U Y . +

“Mỗi lần làm em, anh đều có một cảm giác tội lỗi như đang làm với trẻ vị thành niên.”

Cố Ninh căn bản không nghe được anh đang nói cái gì, chỉ cảm thấy bên dưới đang nóng ran: “Trần Tùng, buông thả dục vọng quá mức không tốt cho cơ thể đâu, lúc trước anh từng nói, mỗi lần làm xong, sẽ cách một ngày rồi mới làm tiếp mà.”

Trần Tùng rút ngón tay ra.

Anh không ngừng xoa bóp viên châu, tạo cho cô hết làn sóng khoái cảm này đến làn sóng khoái cảm khác, khiến cô nhanh chóng chảy ra nước, sau đó mới có thể dung nạp được anh.

Cố Ninh khẽ thở gấp.

“Lời nói của đàn ông lúc trên giường mà em cũng tin à?” Trần Tùng lười biếng nở nụ cười: “Vợ à, lần trước anh còn từng nói làm chết em đó.”

“Thế anh lần này nhanh một chút...” Cô cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm thời thoả hiệp.

Lời này mới nói được một nửa, Cố Ninh đã thấy anh gác hai chân của cô lên vai, sau đó ôm lấy eo của cô, anh thẳng eo ấn sâu, lại dùng tay hơi nâng cặp mông trắng nõn của cô lên.

Rất nhanh, bọn họ đều có thể nghe thấy bên dưới vang lên tiếng “bộp”, côn th*t chui sâu vào trong cánh hoa, túi da* va vào xương hông của cô.

Trần Tùng nhéo eo thon của cô, một bên đẩy hông, một bên nói: “Vợ à”

“Như này có nhanh hay không?”

Anh cố tình bẻ cong ý của cô, đâm vào rút ra với tốc độ cực kỳ nhanh, làm cho nước từ cánh hoa của Cố Ninh chảy ra không ngừng, cái bụng phẳng lì vì bị côn th*t cắm vào mà phồng lên, lại bởi vì côn th*t rút ra mà run rẩy.

Chương 2

Cố Ninh rên thành tiếng, bàn tay vốn đang chống lên lồng ngực rần chắc của Trần Tùng không chịu nổi vòng qua ôm lấy cổ của anh để ổn định cơ thể, tránh việc bị anh càng đâm càng dựa vào tường. Lúc Trần Tùng vừa mới tiến vào, tiểu huyết của cô vừa trướng vừa tê, bây giờ theo động tác rút ra cắm vào của anh, xương cột sống của cô cũng đều tê dại.

“Nhẹ một chút.”

Gân xanh cương cứng trên dương v*т dường như muốn làm phẳng phần nếp gấp thịt mềm bên trong hoa huy*т của cô, không cho một chút thời gian nghỉ ngơi, trực tiếp xông thẳng vào bên trong, quy đầu hơn vểnh lên, nói chung là có khả năng đâm đến nơi sâu nhất. May mà rèm cửa sổ của phòng không kéo ra, chỉ mở đèn bàn học, ánh sáng không rõ lắm.

Nếu không Cố Ninh da mặt mỏng nhất định sẽ ngại ngừng không chịu tiếp tục, nhưng cô không thể chịu nổi sự quẫn lấy của Trần Tùng, sắc mặt nhanh chóng đỏ ửng, biểu cảm không chịu theo sự khống chế.

“Chỉ... chỉ làm một lần thôi.”

Trần Tùng gần như đang không ngừng va chạm, cô kiên trì nói hết mấy chữ này.

“Được, một lần.”

Anh cũng không có ý định làm nhiều lần, trong lòng hiểu rõ giới hạn chấp nhận của cô ở đâu, hơn nữa cô vợ nhỏ này của anh nội tâm vẫn còn mong manh, không thể bị đói quá lâu.

Phải ăn cơm đúng giờ mới được.

Nhưng Trần Tùng nuôi cô hơn hai tháng rồi, mỗi bữa đều cho cô ăn ngon uống ngon, chỉ là không thấy cô có thêm chút thịt nào, so với các bạn đồng lứa gầy hơn rất nhiều.

Ngoại trừ ngực và mông còn có chút thịt ra, sau lưng có thể trực tiếp sờ thấy đường nét của xương cốt.

Có khả năng liên quan đến gen đáng ghét đó.

Ba mẹ của Cố Ninh đều là kiểu người rất gầy, hình như cô cũng không ngoại lệ.

Nghe thấy Trần Tùng đồng ý chỉ làm một lần, Cố Ninh cuối cùng cũng thở nhẹ một hơi, lại bởi vì cổ tử cung bị quy đầu va chạm mạnh, vô thức hóp bụng lại.

Trần Tùng hít một hơi, dán lòng bàn tay thô ráp của mình lên cặp mông nhẵn bóng của cô, bóp bóp: “Đừng kẹp, ông đây chưa muốn xuất tinh sớm như vậy, mẹ nó anh còn chưa làm đủ đâu.”

Âm thanh của cô không tự chủ mang theo chút nước nở.

“Trần Tùng, đừng đâm vào chỗ đó.”

“Đâm mở ra, em cũng sẽ thoải mái.” Trần Tùng tốt bụng dỗ dành cô, còn không quên hung hăng rút dương v*т ra, rồi lại nhanh chóng đâm vào tiểu huyết vẫn còn chưa kịp đóng lại.

Ánh mắt Cố Ninh tê dại, vặn hông định lùi về sau bàn: “Anh lừa người ta.”

Bởi vì cô sợ đau, tóc đuôi ngựa vốn không buộc chặt lắc qua lắc lại, đầu tóc dính mồ hôi, kết thành từng sợi, tóc cũng xoắn ra che đi phần lớn khuôn mặt vừa trắng vừa nhỏ của cô.

Trần Tùng nheo mắt nhìn Cố Ninh.

Thầm nghĩ, cô vợ nhỏ của anh chỗ nào cũng mềm mại, vẻ ngoài mềm mại, huyết nhỏ cũng mềm mại không chịu được.

Trong lúc thân dưới của anh di chuyển, tay và miệng anh cũng không hề nhàn rỗi, ngâm quả anh đào giống như em bé hút sữa vậy, dường như chỉ cần cứ hút như vậy thì có thể hút được ra sữa trắng ngọt ngào.

Độ mềm dẻo của Cố Ninh rất tốt, có thể làm đủ các loại tư thế, nhưng bởi vì cô không buông bỏ được, có lúc không chịu theo ý của anh.

Nhưng đợi sau khi cô bị anh làm cho đến hồ đồ, sẽ kệ tùy ý anh làm, chỉ hy vọng anh có thể nhanh chóng xuất ra.

Sau mấy lần đâm ra rút vào, cổ họng của Cố Ninh không chịu theo sự khống chế mà bật ra tiếng nước nở.

Váy ngắn đẩy đến tận eo thon, trong lúc nghiêng ngả cũng run tới

run lui, đôi chân nhỏ ngay từ đầu treo trên vai của Trần Tùng, đến bây giờ đang treo trên eo của anh, tiếng da thịt va chạm, bạch bạch bạch.

Cô cúi đầu thở hỗn hển.

Mà tiếng thở gấp của Trần Tùng cũng vang lên bên tai của Cổ Ninh, mang theo hơi thở ướt át.

Anh vừa rời khỏi đôi gò bồng đảo bị ngậm đến dính đầy nước miếng và vết đỏ ửng của cô, bây giờ đang liếm dải tai của cô, mấy sợi tóc gần đó không bị dính mồ hôi mà bị ướt đẫm bởi nước miếng của anh.

Ham muốn của người đàn ông quá mạnh.

Đòi hỏi không ngừng, đây là điều mà sau khi kết hôn xong Cổ Ninh mới biết được, Trần Tùng như con sói trên thảo nguyên, mà cô chỉ có thể là con mồi để mặc anh nuốt trọn.

Cũng có khả năng là do người này hai mươi sáu tuổi vẫn chưa khai trai, vừa mới được khai trai thì giống như nghiện ma túy vậy.

Cổ Ninh từng ở trong lúc anh làm cô không ngừng hỏi anh lúc trước từng có bạn gái không, thực ra cô càng muốn hỏi là, vì sao anh có thể ăn cô giống quỷ đói đầu thai vậy.

Suy cho cùng Trần Tùng cũng không phải là cậu thiếu niên mười mấy, hay đôi mươi nữa, cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi.

Đáp án của Trần Tùng khá bất ngờ, anh nói mấy năm nay anh tập trung kiếm tiền, không có thời gian tìm bạn gái.

Cổ Ninh không nhịn được hỏi anh: "Thế bây giờ anh không cần kiếm tiền nữa à?"

Vì sao còn có sức lực quay về làm cô như thế chứ?

Lúc đó Trần Tùng đã làm đến mức tiểu huyết của cô hơi sưng rồi, một bên rút dương v*t ra, một bên cầm tay nhỏ mềm mại của cô, đặt lên dương v*t còn dính đầy dịch yêu của cô, chậm rãi vuốt ve.

Tiếng hít thở của anh càng lúc càng nặng nề, anh nói: "Kiếm tiền à, ban ngày kiếm, đến tối lại quay về làm em."

Cổ Ninh nghe xong hai mắt tối đen.

Thực ra anh có thể bỏ qua buổi tối.

*

Gió thổi từ ngoài vào phòng.

Cửa sổ không đóng, chỉ kéo rèm cửa, gió từ bên ngoài thổi đến,

thình thoảng thổi rèm cửa lay động, để lộ ra một khoảng trống rất nhỏ.

Bút trên bàn lăn xuống dưới đất, ý thức của Cố Ninh được kéo trở về một chút, không tiếp tục nghĩ về chuyện lúc trước nữa, khoé mắt liếc thấy một góc của đề thi thử bị nước xuân của cô dính ướt một chút.

Trong nháy mắt cô tỉnh táo lại, đẩy Trần Tùng ra: "Kéo đề thi ra đi, sắp làm ướt rồi kìa."

Trần Tùng hôn lên khoé miệng của Cố Ninh, tiện tay nhét đề thi vào trong ngăn kéo: "Được chưa?"

Anh vẫn còn đang va chạm.

Eo của Trần Tùng đâm thẳng lên, dương v*t đâm vào tiểu huyết đở hồng, lông của hai người cọ sát vào nhau, khu vực xung quanh đùi đở ửng một mảng.

Tay trái của anh nắm lấy chân đang mất sức buông xuống của Cố Ninh, động tác dưới hông càng nhanh hơn.

Cô cúi đầu, ánh mắt bị nhip điệu di chuyển bên dưới làm cho tan rã, cảm giác lên bả vai rắn chắc của anh, giống như con lười treo trên người Trần Tùng.

"Đóng cửa sổ lại đi, rèm cửa sổ sẽ bị gió thổi mở ra mất."

Trần Tùng thở gấp một tiếng, trực tiếp dùng tư thế này đi ra đóng cửa sổ.

Đợi đến khi đóng cửa sổ lại, anh đề Cố Ninh lên bên cạnh cửa sổ bắt đầu làm, dương v*t cứng nóng đột nhiên có dấu hiệu nẩy lên, cô nghĩ cuối cùng anh cũng sắp xuất tinh rồi.

Cố Ninh nghĩ một lát rồi nói: "Ngày mai em phải ra ngoài, buổi tối đừng làm cơm cho em."

Tốc độ của Trần Tùng chậm lại, dường như kéo dài thời gian xuất tinh.

Ngón tay của anh vươn xuống dưới, tìm nhụy hoa hơi sưng lên của cô khẽ ấn xuống, xoa nắn, mà ngón tay giữa của anh cùng với dương v*t đưa vào tiểu huyết đang mấp máy.

Ngón tay và dương v*t cùng ra cùng vào, giữ cho hoa huy*t càng mở to ra, màu sắc cũng rõ hơn một chút.

"Đi đâu thế?" Trần Tùng nhíu mày.

Cố Ninh rên rỉ một tiếng, muốn dùng tay tách ngón tay đang ra vào

tiểu huyết của anh, nhưng bị anh lật ngược lại ấn lấy tay cô, kéo đến chạm vào chỗ giao hợp của bọn họ, cảm nhận nước xuân chảy tí tách.

“Bạn học cùng lớp hẹn thứ bảy cùng nhau đi ra ngoài chơi, em, em, em không muốn trở nên khác biệt.”

Trong lúc làm tình, nói chuyện cũng rất tốn sức.

Lồng ngực của Trần Tùng hơi phập phồng, cọ vào quả anh đào đang vênh của Cố Ninh, giống như có dòng điện chạy qua, dương v*t vào lúc này không kịp đề phòng tiến vào tử cung, đâm vào khe hở cực nhỏ.

“Nói như vậy có nghĩa là, tên trai bao đã tỏ tình với em trong lớp cũng đi?”

Giọng anh trầm khàn, xuất ra rồi.

Cơ thể cường tráng vẫn đang đề lên cơ thể mềm nhũn của cô, sau khi xuất tinh, dương v*t nửa cứng nửa mềm vẫn còn đang vùi mình trong hoa huy*t của Cố Ninh.

Chương 3

Cần Ninh “Ừm” một tiếng, Trần Tùng chậm rãi rời khỏi cơ thể cô, lúc dương v*t rút ra khỏi tiểu huyết, từng tầng thịt mềm vô thức hút chặt, làm cho dương v*t lại có xu hướng cứng lên.

Bọn họ còn chưa hoàn toàn tách ra, Cố Ninh cũng có thể cảm nhận được phản ứng của anh: “Trần Tùng, em, em, bây giờ em thật sự rất đói.”

Đây là đang sợ anh lại có ý định tiếp tục.

“Ông đây biết rồi, lần này nói thế nào thì làm thế đó, nói chỉ làm một lần là chỉ làm một lần. Tối nay em muốn ăn cái gì?”

Cố Ninh nhìn xuống, âm lượng nhỏ giống như muỗi kêu: “Hôm nay em mua cà chua, trứng gà, còn có thịt bò, dưa chuột, vịt quay, tất cả đều để ở phòng bếp. Anh đi vào là có thể thấy được.”

Trần Tùng nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của cô một cái.

Trong lòng lại nghĩ chuyện khác, anh cởi chiếc bao cao su nặng trĩu xuống, giơ tay ném thẳng vào trong sọt rác góc phòng.

“Biết rồi.”

Mới làm xong không lâu, mặt cô vẫn còn đỏ ửng, giống như uống rượu say vậy.

Nghe thấy tiếng bao cao su rơi vào trong sọt rác, cơ thể nhỏ bé của Cố Ninh khẽ run lên một cái. Từ khi kết hôn đến giờ, bọn họ chỉ có lần đầu tiên là không dùng bao cao su, chính là cái lần anh dùng dương v*t phá tấm thân xử nữ của cô đó.

Đêm đầu tiên của bọn họ không được vui vẻ như vậy.

Sau khi anh đi vào, Cố Ninh khóc không ngừng, tay đè lên bụng nhỏ, ảo tưởng từ chỗ đó là có thể đẩy được dương v*t có hình dáng gỗ lên đang cộm lên da ra ngoài.

Trần Tùng cũng khó xử, cung đã lên dây, không thể không bắn, anh đã từng xem phim, nhưng thực chiến thì đây là lần đầu tiên, bị tiểu

huyết của cô co bóp từng chút một, vừa mới đâm vào... đã trực tiếp xuất tinh.

Không có người đàn ông nào có thể chấp nhận việc mình xuất sớm như vậy.

Anh cảm thấy mất mặt.

Lúc đó Cổ Ninh cũng ngẩn ra, ngốc nghếch dùng tay xoa phía dưới. Nữ sinh ở độ tuổi này của các cô, ít nhiều cũng đã từng xem qua một hai quyển tiểu thuyết, bên trong đều thường có miêu tả một chút mơ hồ hoặc rõ nét về phương diện này.

Nhanh như vậy sao?

Cô không khóc nữa, chỉ là vẫn có vài giọt nước mắt đọng trên lông mi, khoé mắt và mũi đỏ ửng, giống như linh vật vừa vui vẻ vừa đáng thương, ngốc nghếch nhìn tinh dịch trên tay, bối rối giơ lên.

Thiếu nữ khoả thân cuộn tròn dưới người người đàn ông trưởng thành, làn da trắng như sứ.

Khẽ chạm một cái, véo một chút là có thể để lại vết đỏ rất lâu mới biến mất được.

Hai chân bởi vì sự tồn tại của anh mà bị ép tách ra, tóc toát loạn trên ga trải giường màu trắng tinh, hai bả vai của Cổ Ninh khẽ run lên, tinh dịch chảy ra từ kẽ ngón tay, đùi và tiểu huyết cũng có.

Cổ tình ánh mắt của cô lại mơ hồ ngơ ngác, chẳng phải là đang làm động tác cố ý dụ dỗ người ta à.

Nhưng sự vô tình dụ dỗ người khác mới là nguy hiểm nhất.

Trần Tùng thấy dáng vẻ này của cô, thế là lại nhanh chóng cứng lên lần nữa, máu xử nữ và tinh dịch xuất ra coi như chất bôi trơn, tách hai cánh hoa của hoa huy*et, thẳng eo ấn xuống, có thể thuận lợi đẩy vào.

Lần đầu tiên, anh không biết tiết chế, tinh dịch chảy ra từ đặc sệt đến loãng, trực tiếp làm người ta phát sốt, một tuần sau đó không thể, cũng không dám chạm vào cô.

Nhưng mỗi lần tiếp theo đều sẽ dùng bao cao su.

Hôm nay cũng vậy.

Không cần cô chủ động nhắc, Trần Tùng sẽ theo thói quen chuẩn bị đầy đủ. Tuy rằng anh cũng rất thích da thịt tiếp xúc không chút kẽ hở, thích cảm giác xuất vào bên trong tiểu huyết của Cổ Ninh, nhưng vẫn có chừng mực.

Suy cho cùng cô mới có mười tám tuổi, không thể sinh con vào lúc này được.

Thi cấp ba xong, Cổ Ninh còn muốn lên đại học.

Lúc trước cô còn không biết bao cao su thế nhưng còn có hương vị trái cây, hương hoa và nhiều loại khác.

Mãi đến khi nhìn thấy Trần Tùng mua mấy hộp bao cao su khác mùi nhau mang về thì cô mới biết, nhưng bây giờ bọn họ dùng cố định bao cao su vị chanh, hình như anh rất thích vị này.

Cổ Ninh gửi thấy trong phòng tản ra mùi tanh nồng lẫn ngọt ngào, đầu càng cúi thấp hơn.

Vạt váy của cô vẫn còn mắc ở trên mông, để lộ ra cô bé được phủ thừa thốt lông tơ, trên đó vẫn còn mồ hôi lại có cả bọt trắng vừa mới va chạm liên tục tạo ra, sau khi không va chạm nữa, bọt trắng nhanh chóng hóa thành dịch thể.

Quả anh đào non mềm, phần đầu bị cắn rách tí da, dựng thẳng đứng, không khác gì quả chín.

Áo lót màu phấn hồng vẫn chưa cởi ra, đã bị Trần Tùng kéo lên giữa xương quai xanh và ngực.

Mà quần lót cùng một bộ với áo lót đã sớm bị kéo ra ném trên đất.

Hai chân của Cổ Ninh đứng vẫn còn hơi run rẩy, tay nhỏ vô thức bám vào cánh tay chắc khỏe của anh, đồng phục trường đã bị Trần Tùng vò không ra hình dạng, giống như bị giày vò vậy.

Không có một mảng da nào còn nguyên, không phải vết cắn, thì chính là vết bị anh bóp. Trần Tùng sống cầu thả, có lúc không thể nào khống chế được sức lực của mình.

Trần Tùng rút khăn giấy giúp cô lau nước phía bên dưới: "Em đi tắm rửa trước đi."

"Vâng."

"Tắm rửa xong thì ra ngoài ăn cơm."

"Vâng." Cổ Ninh yếu ớt đáp lại.

Trần Tùng ôm cô đến phòng vệ sinh, rồi lại đi vào phòng bếp. Lúc trước đại gia anh toàn gọi đồ ăn ở ngoài về, không thì ăn mì gói.

Lúc chưa kết hôn, không phải Trần Tùng và bạn bè chưa từng nhắc đến chuyện hôn nhân, nói là sau khi lấy vợ, sau này về nhà có thể ăn đồ ăn nóng hổi, nằm trong ổ chăn ấm áp.

Nhưng sau khi kết hôn, Trần Tùng đúng là được ăn đồ ăn nóng hổi,

nhưng đều do anh làm.

Cũng được nằm trong ổ chăn ấm áp, là do anh lừa gạt dỗ dành Cố Ninh từ trong đề thi kéo lên trên giường.

Làm một hồi, cô lẩm bẩm.

Làm hai lần, cô xoay người muốn xuống giường, làm ba lần, cô muốn khóc, làm bốn lần, cô khóc luôn, nói không muốn ở chỗ này nữa, muốn quay về ký túc xá của trường.

Đây là ghét bỏ anh làm quá nhiều.

Chắc là cảm thấy, ban ngày lên lớp đã rất mệt, tối quay về còn bị làm.

Cô vợ nhỏ này cái gì cũng tốt, chỉ có khuyết điểm là quá yêu học tập và thiếu kiên nhẫn trong chuyện làm tình. Nói thật, có lúc Trần Tùng còn không bằng cả một đề thi toán.

Có đôi khi thực sự không chịu nổi.

Nói Cố Ninh mấy câu, cô còn đỏ mắt, nước mắt rưng rưng chảy xuống, hoá thân thành con sứa, có thể nhấn chìm chết người, bảo sao còn ai có thể làm gì cô được.

Cuối cùng anh vẫn phải dỗ.

Trần Tùng đeo một chiếc tạp dề không phù hợp với phong cách của anh, còn là màu sắc cô chọn, in hình một con mèo con. Anh nghe thấy trong phòng vệ sinh truyền ra tiếng tắm rửa, sau khi phóng thích xong, cả người sáng khoái thoải mái, cho thịt vào trong nồi nấu.

Cũng không biết là do Cố Ninh tắm rửa thích lẽ mề, hay là do anh nấu nhanh. Vừa mới bày đồ ăn xong thì cô cũng từ trong phòng tắm bước ra.

Cô mặc váy ngủ, vải che đến bắp chân, chân trắng nõn nằm gọn trong đôi dép lê.

Làm chuyện đó khó tránh khỏi không đổ mồ hôi, tóc cũng dính dính bết bết, vẫn phải gội đầu.

Tóc dài của Cố Ninh xoã ngang vai, lọn tóc thỉnh thoảng còn nhỏ vài giọt nước, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay biểu cảm bình tĩnh, cẩn thận nhìn còn có chút tủi thân, môi hồng hơi nhếch lên, bị hôn sưng. Anh đây đâu phải lấy một cô vợ về nhà, rõ ràng là lấy một vị Bồ Tát mà.

Cũng không thể nói như vậy.

Nếu không mỗi ngày anh là đang làm tình với Bồ Tát rồi, nghĩ thôi cũng thấy phạm tội, Trần Tùng bảo cô đi qua ngồi xuống.

Cố Ninh chậm chạp đi qua.

Trần Tùng xoa khuôn mặt xinh đẹp còn có chút trẻ con phúng phính của cô, đột nhiên hỏi: "Ngày mai mấy giờ em ra ngoài?"

"Chín giờ sáng."

Anh lại hỏi: "Lúc nào thì quay về?"

Cố Ninh mím môi: "Không biết."

Anh cúi đầu cắn môi cô một cái: "Tối trước bảy giờ phải trở về, muộn một phút, ông đây làm chết huyết nhỏ của em."

Cố Ninh da mặt mỏng không chịu được ném đũa: "Không được nói từ đó!"

"Được rồi."

Trần Tùng lơ đãng nắm lấy ngón tay của cô, chơi đùa từng ngón một, lười biếng nói: "Không nói từ đó. Buổi tối phải về trước bảy giờ, muộn một phút ông đây làm em một lần."

Chương 4

Cố Ninh ăn cơm xong, lại quay về phòng làm đề. Lớp mười hai mỗi ngày nếu như không phải làm đề thi thì chính là nghe thầy cô giải đề, phần lớn các thầy cô đều thích sử dụng chiến thuật biến đề thi. Bởi vì bọn họ cảm thấy sau khi đã nắm vững được trọng tâm của kiến thức, hiểu căn kẽ là điều không thể thiếu được, mà chiến thuật giải biến đề rất có tác dụng.

Cô học khoa học tự nhiên. Tuần này phát bốn tờ đề, ngữ văn, toán, tiếng anh, lý hoá sinh, tất cả đều phải hoàn thành trước giờ lên lớp tuần sau.

Thế là, Cố Ninh đỏ mặt, vừa tức giận lại xấu hổ dùng khăn ướt dọn dẹp bàn học trong phòng một lượt.

Tuy rằng sau khi Trần Tùng làm xong, cũng đã dùng khăn ướt lau qua loa rồi, hơn nữa nước chảy trên đó gần như đều là nước của cô, nhưng cô vẫn xấu hổ.

Cố Ninh vứt khăn ướt, cố gắng không nghĩ đến vừa rồi chỗ này đã xảy ra chuyện gì, lấy đề thi vẫn chưa làm xong ra, nghiêm túc tiếp tục làm đề.

Trời nóng, Trần Tùng ở bên ngoài tắm rửa xong thì vào phòng.

Anh thấy cô đang thẳng lưng ngồi trước bàn học cách giường lớn mấy bước, thiếu nữ khoanh chân dưới gầm bàn, một tay cầm bút, một tay đề lên góc đề thi, lực chú ý chỉ tập trung vào đề.

Trần Tùng nhướn mày, nằm trên giường, không phát ra tiếng.

Chắc khoảng một tiếng rưỡi sau.

Cố Ninh mới động một chút, làm xong một tờ đề, vô thức nhìn về phía cửa phòng, phát hiện không có động tĩnh gì, ánh mắt vô tình quét qua giường bên cạnh, tay cầm bút dừng lại.

Trần Tùng đang nhìn cô.

Không biết bắt đầu nhìn từ lúc nào. Cố Ninh mất tự nhiên, chớp

chớp mắt, ngượng ngùng hỏi: “Anh chưa ngủ à?”

“Mười giờ rồi.”

Anh không trả lời thẳng câu hỏi của cô, mở điện thoại ra, nhìn thời gian, ngón tay gõ lên màn hình điện thoại, đốt ngón tay rõ ràng, vừa thon vừa dài “Em còn định làm đến lúc nào hả?”

Lúc này Cổ Ninh mới ý thức được thời gian không còn sớm nữa:

“Nếu như anh mệt thì anh cứ ngủ trước đi, em...”

Trần Tùng cười, không để cô nói hết, nói xen vào: “Ông đây quen sờ ngực ngủ rồi.”

Lời này không cách nào nói tiếp được.

Hơn nữa anh còn nói thẳng thắn hùng hồn như thế, giống như chuyện nhà bình thường vậy, không hề có chút xấu hổ nào.

Cổ Ninh cắn môi, khó xử ngồi yên tại chỗ.

Thực ra bọn họ là nghe lời ông bà mà ở cùng nhau, chắc chắn là không có nhiều tình cảm. Nhưng cô cũng biết, nếu như đã kết hôn với người ta, thì phải quen với mấy chuyện này.

Tuy vậy Cổ Ninh thật sự không ngờ rằng, Trần Tùng nếu không thích cô thì vì sao dục vọng đối với cô lại lớn như thế, đương nhiên dục vọng này chỉ ở một phương diện.

Tình dục và tình yêu có thể tách rời?

Suy nghĩ của người khác thì Cổ Ninh không rõ, nhưng cô không thể tách rời, thế nên có lúc sẽ có chút chống đối với chuyện làm tình cùng Trần Tùng.

Đặc biệt là tối hôm đầu tiên đó, cô khóc đến khàn cả cổ.

Hoặc là do làm đến đoạn sau, cô cũng có thể nhận được chút ít thoải mái, từ lúc kết hôn đến bây giờ, thực ra cũng không đến mức chống đối như thế.

Nghe nói hai mươi ba ngày có thể tạo thành một thói quen.

Chỉ là số lần quá nhiều, cơ thể nhỏ bé của cô không chịu nổi. Còn có, chính là có chút ảnh hưởng đến khả năng học tập. Mặt khác sức lực của Trần Tùng lại dồi dào, giống như không có chỗ nào giải tỏa mà đều dùng hết lên trên người cô vậy.

Đàn ông đều như vậy sao?

Hình như không phải.

Tóm lại nam sinh lớp Cổ Ninh không có ai giống như Trần Tùng. Chỉ ít ngoài mặt không có. Nam sinh lúc trước tỏ tình với cô là uỷ viên

học tập lớp cô, không cẩn thận chạm vào tay nữ sinh thôi mặt cũng đã đỏ rồi.

Mà Trần Tùng...

Anh, anh còn thường xuyên nói lời bậy bạ với cô, lúc bình thường nói, trong lúc làm tình càng thích nói.

Cố Ninh rũ mắt, bỏ đề thi vào trong cặp sách, vừa mới đi đến bên cạnh giường thì tay dài của anh đã nắm lấy, kéo lên trên giường.

Chương 5

Cơ thể Cố Ninh cứng ngắc, nhưng nhanh chóng bị Trần Tùng xoa cho mềm nhũn, cuối cùng thực sự không chịu nổi nữa muốn đẩy đôi tay đang phủ trước ngực của anh ra, dùng giọng điệu thương lượng: “Ngày mai em còn phải dậy sớm.”

Trần Tùng không tiếp tục xoa nắn nữa, chỉ là bàn tay vẫn đặt phía trên, không hề động đậy, sự tồn tại vẫn rất mạnh.

Nhưng Cố Ninh thật sự vừa mệt vừa buồn ngủ, sau một lúc mất tự nhiên thì vẫn ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, cô dậy rất sớm.

Cố Ninh vừa mới vén chăn ra đã bị Trần Tùng ôm lấy eo, nhẹ nhàng ấn cô quay trở lại giường. Người đàn ông khó tránh khỏi chuyện chào cờ buổi sáng, hăn cũng như thế, dương v*t thô nóng vừa hay kẹt ở giữa khe hông của cô.

Bây giờ mới sáu giờ sáng, Cố Ninh đoán được Trần Tùng chắc là muốn cô giúp anh giải quyết chào cờ, trước khi chuẩn bị đi ra ngoài. Nhưng Cố Ninh sợ anh một khi muốn lên, đoạn sau sợ sẽ không thu dọn được.

Thế là, cô vắn vẹo hông muốn xuống giường: “Sáng hôm nay không được, tự anh giải quyết đi.”

Anh vỗ hông cô một cái, sáng sớm giọng hơi khàn: “Đừng vắn vẹo hông nữa, lúc làm em, em vắn vẹo hông, bây giờ chỉ muốn ôm em, em còn vắn vẹo hông với ông đây.”

“Vắn vẹo hông sẽ khiến đàn ông càng muốn chơi em, vợ à, rốt cuộc em có biết hay không vậy?”

Đương nhiên là không biết, cô ngay tức khắc không vắn vẹo nữa. Trần Tùng không mở mắt, nhưng lông mi dài rung động, dùng tay dễ dàng kéo ngược Cố Ninh lại, hai người mặt đối mặt, cô có thể nhìn rất rõ mặt anh.

Nói thật, vẻ ngoài của Trần Tùng rất đẹp.

Chính là kiểu vẻ đẹp chỉ cần đứng trong quán bar, không cần làm gì cả, cũng có thể khiến cho các cô gái buổi tối ra ngoài tìm người làm tình chảy cả nước miếng.

Lời mô tả đàn ông này là bạn cùng bàn của Cố Ninh xem tiểu thuyết thấy, sau đó cố ý trêu chọc cô, nói cho cô nghe. sau này khi cô gặp Trần Tùng, trong đầu nháy lên lời này của bạn cùng bàn.

Mặc dù cô không có cảm giác rằng khi nhìn thấy anh, cái kiểu cảm giác bên dưới chính là...

Chắc lúc nhỏ anh cũng rất ngang tàng.

Trên người có rất nhiều sẹo, chỗ xương quai xanh cũng có một vết sẹo nhỏ, nghe nói lúc đi học đánh nhau với người khác, còn bị nhà trường xử phạt, thông báo phê bình. Ở quê chính là như thế, chuyện gì cũng đồn ra được. . Ủng hộ chính chủ ào nga --- ùm ện. n ---

Sau khi lớn lên, lại cùng mấy người xưng anh gọi em cùng nhau làm mấy việc kinh doanh có vẻ không nghiêm túc.

Thế nên ấn tượng đầu tiên của Cố Ninh đối với Trần Tùng không được tốt cho lắm, rơi xuống hình tượng là một người xã hội đen.

Nhưng vẫn có rất nhiều cô gái thích anh, suy cho cùng có người thích kiểu này.

Còn có, khuôn mặt đó của Trần Tùng nữa.

Đường nét trên gương mặt của anh dường như được di truyền từ cha mẹ anh, đẹp để đoan chính, lại không mất đi vẻ nam tính và cường tráng, giống như được tỉ mỉ vẽ ra vậy.

Dáng người thuộc kiểu mặc áo vào thì có vẻ gầy, cởi áo ra thì có cơ bắp, bình thường Trần Tùng thích mặc áo phông, thường xuyên mặc màu đen, nói là màu này chống bụi bẩn.

Đêm đầu tiên bọn họ trần trụi đối mặt, thực ra Cố Ninh bị dáng người cơ bắp của anh dọa sợ.

Chỗ nào cũng cứng rắn.

Cố Ninh bị Trần Tùng ôm mấy phút, phát hiện cậu em của anh không những không có xu hướng mềm đi, ngược lại càng ngày càng nóng hổi sừng to.

Mặt cô giống như bị nóng bỏng, lắp bắp nói: "Anh, không phải anh nói chỉ ôm thôi sao?"

Trần Tùng mắt khép hờ nhìn cô: "Bây giờ không phải anh cũng chỉ

ôm thôi à?”

Cố Ninh xấu hổ: “Nhưng anh.”

Anh cười: “Nhưng anh làm sao?”

Cô nói không được, dứt khoát dùng sự im lặng để trả lời. Lúc trước cô đọc tiểu thuyết thấy đoạn mô tả ám muội thôi cũng đã xấu hổ cả nửa ngày, bây giờ tính cách vẫn không thay đổi là bao, thực sự không nói ra nổi.

Trần Tùng không trêu cô nữa, ngón tay dài vươn ra, chọc chọc vào lòng bàn tay mềm mại như không xương của cô: “Không cầm em, dùng tay giúp ông đây xuất ra.”

Cố Ninh không muốn.

Hôm nay cô ra ngoài với các bạn cùng lớp, thực ra tay là chỗ khá bắt mắt, cho dù không có ai để ý đến lòng bàn tay, nhưng cô vẫn không thể nào vượt qua rào cản này.

Trần Tùng duỗi cánh tay dài xuống, thế nhưng lại nhắc chân cô lên, uốn cong dùng lòng bàn chân cọ vào cậu bé của anh.

Cậu bé sung huyết hình như hứng phấn giật giật.

Lòng bàn chân của thiếu nữ không khác mấy so với lòng bàn tay, đều vừa mềm vừa nhỏ nhắn, móng chân được cắt tỉa gọn gàng, sạch sẽ, từng ngón chân tròn trịa có chút thịt.

Khoảnh khắc chân của Cố Ninh chạm vào cậu bé của Trần Tùng, cô vô thức muốn rút lại.

Cảm giác rất kỳ lạ, vì sao có thể dùng chân được?

Làm tình bằng chân tuy rằng tần suất xuất hiện trong tiểu thuyết khá nhiều, nhưng không khéo chính là, tiểu thuyết mà Cố Ninh từng xem vừa hay chưa từng miêu tả đoạn đó.

Trần Tùng còn vô cùng thích vẻ ngây ngô này của cô, mỉm cười, rất chu đáo giải thích: “Cái này gọi là làm tình bằng chân, lúc trước em dùng tay giúp anh, gọi là làm tình bằng tay, còn có một cái nữa gọi là... khẩu giao.”

“Lúc trước, anh liếm cho em, uống nước bên dưới của em, chính là dùng miệng giúp em.”

Tai của Cố Ninh đều đã đỏ ửng.

Hai cái sau cô biết, không ngờ rằng hôm nay anh sẽ giải thích từng cái một.

Dùng chân cũng không phải không thể, chỉ là cô không thể bỏ mặt

mũi xuống dùng hai tay khép sát hai chân mình lại, chậm rãi xoa anh, cọ sát anh được, thế nên chỉ có thể mở to mắt nhìn anh, không hề có động tác tiếp theo.

Ý chính là giao quyền kiểm soát đôi chân của cô cho anh. Cổ Ninh nhỏ giọng nói: “Anh làm đi, mười phút có thể làm bắn ra không?” Trần Tùng dừng lại mấy giây: “Anh còn chưa đến lúc xuất tinh sớm.” Cổ Ninh: “...”

Anh hơi hạ thấp eo xuống một chút, lòng bàn tay ôm lấy hai chân của cô kẹp cậu bé, từ đỉnh tiếp tục di chuyển đến hướng túi dái, chậm rãi ma sát về phía trước.

Chỗ quy đầu chảy ra một ít tinh dịch, vừa hay có thể làm chất bôi trơn, lòng bàn chân của cổ Ninh dính một chút tinh dịch, theo cậu em của Trần Tùng một đường trượt xuống, đầu ngón chân chạm vào túi dái, làm đến mức khiến trái tim của cô run lên một cái.

Cổ Ninh còn sợ như thế sẽ làm bị thương đến anh.

Nghe nói chỗ đó của đàn ông rất yếu ớt, có lúc một cú đá thôi, có thể khiến cho đối phương đoạn tử tuyệt tôn.

Nhưng dường như Trần Tùng cảm thấy rất thoải mái, dùng tay ấn ngón chân của cô, chạm vào túi dái cọ mấy phút, lại áp sát lòng bàn chân của cô, chăm sóc cậu bé đang dương cao của anh.

Trong phòng tiếng thở gấp của Trần Tùng càng lúc càng nặng nề, cho dù đã mở điều hoà, Cổ Ninh vẫn chảy mồ hôi.

Cô không cần động đậy nhưng căng thẳng, hơn nữa nhiệt độ cơ thể của người đàn ông quá cao.

Trần Tùng đột nhiên thở hổn hển một tiếng, tinh dịch nóng ẩm bắn ra hoàn toàn, Cổ Ninh chỉ cảm thấy hai chân dính nhớp không thôi, giống như dính hồ dán vậy.

*

Trần Tùng căn thời gian rất chuẩn, cho Cổ Ninh thời gian dư giả, sau khi giải quyết cho anh xong, lại đi đánh răng rửa mặt rồi ra ngoài cũng chưa muộn.

Cổ Ninh đứng ở cửa thay đôi giày trắng nhỏ.

Lúc đi tất, không nhìn được nhìn lòng bàn chân, rất đỏ, nhưng về mặt lực anh vẫn còn chừng mực, thế nên không có cảm giác bị cọ đau.

Bạn học tổ chức hoạt động này nhắn trên Wechat, chắc có khả năng

hoạt động sẽ kết thúc lúc sáu giờ chiều.

Nhưng kế hoạch trước giờ luôn không theo kịp sự thay đổi, hôm nay bọn họ mãi hơn bảy giờ vẫn chưa thể quay về. Điện thoại của Cố Ninh còn hết pin, đây là muốn bớt việc nên đi ra ngoài không mang theo sạc dự phòng.

Quan trọng nhất là, cô gọi điện thoại cho người nhà đều là gọi mạng, không nhớ số.

Bao gồm cả số của Trần Tùng, cô cũng không nhớ.

Chương 6

Nói chung, lớp mười hai học tập rất căng thẳng.

Ngày nghỉ cuối tuần nếu không phải ở nhà làm đề thi, thì cũng ngủ nướng, bọn họ sẽ không có thời gian rảnh mà ra ngoài tụ tập, chỉ là lần này có chút đặc biệt.

Bởi vì có mấy bạn cùng lúc sẽ phải quay về quê bên đó để thi, dự kiến không lâu sau nữa sẽ rời trường quay về quê để thích nghi.

Hoạt động cuối tuần là lớp trưởng tổ chức, coi như tiệc chia tay.

Cả lớp bọn họ thuê một chiếc xe khách đến ngoại thành nướng thịt gì đó.

Xui xẻo là, xe khách hỏng. Bảy giờ tối, tài xế đang gọi điện thoại về công ty, gọi người công ty điều người và một chiếc xe khác đến, mà các bạn học thấy tạm thời chưa quay trở về được thì lại tiếp tục ngồi xuống chơi trò chơi.

Điện thoại của bọn họ vẫn còn pin, gửi tin nhắn hoặc gọi điện thoại về nhà báo một tiếng là được.

Cố Ninh phát hiện phần lớn học sinh trong lớp bọn họ đều lười biếng. Biết hôm nay phải ra ngoài, tối hôm qua đã sạc đầy pin từ sớm, ra ngoài không mang theo sạc dự phòng, ngại cầm đi phiền. Cô hỏi một vòng các bạn học cũng không mượn được sạc dự phòng, dù có mấy người mang sạc dự phòng nhưng lại dùng hết điện bên trong rồi.

Điện thoại hết pin chuyện này có một phần trách nhiệm của Trần Tùng.

Nếu như không phải tối qua anh làm cô đến mức đầu óc choáng váng, cộng thêm dục vọng đòi hỏi sáng nay, Cố Ninh cũng không đến mức quên mất không sạc đầy pin trước khi ra khỏi cửa.

Dần dần cô sinh ra tức giận.

Phong cảnh buổi đêm ở ngoại thành rất đẹp, ánh trăng trong sáng

như nước, tiếng côn trùng trong bụi cỏ kêu xào xạc, nghe lại có cảm giác yên bình, có một loại ảo giác thời gian tĩnh lặng.

Bạn cùng bàn thấy Cố Ninh một mình ngồi đó, cầm một xiên thịt nướng đưa cho cô. Cảm xúc của cô đến rồi đi rất nhanh, nhận xiên thịt nướng nói một tiếng cảm ơn, há miệng cắn một miếng nhỏ.

“Ăn ngon không?” Bạn cùng bàn hỏi.

Cố Ninh gật đầu: “Ngon lắm.”

Bạn cùng bàn dùng giọng điệu đầy thâm thúy nói: “Đây là uỷ viên học tập nướng đó.”

Cô nghe thấy vậy thì quay đầu nhìn một cái, phát hiện chỗ nướng thịt đã đốt lại than. Có bạn học tự nguyện đứng chỗ đó nướng tiếp phần thịt còn lại, mà bạn học đó chính là uỷ viên học tập Tạ Tử Tô.

Cố Ninh không nghe ra được ý khác của bạn cùng bàn, “Ồ” một tiếng: “Sao cậu không ăn?”

Vào lúc cô hỏi vấn đề này, Tạ Tử Tô dường như vô tình liếc sang hướng bên này của các cô một cái.

Bạn cùng bàn Nhậm Linh cười rung vai.

Cô ấy cười nhạo nói: “Uỷ viên học tập vừa nướng xong một xiên đã ngay lập tức bảo tớ cầm ra đưa cho cậu ăn trước, tớ phải đợi xiên sau.”

Về phương diện tình cảm, Cố Ninh khá là chậm nhiệt, mục tiêu trước mắt là tập trung học tập, nhưng cô không phải là đồ ngốc. Còn không nghe ra được ý trong lời nói của cậu ấy, hoặc là giả vờ ngốc, hoặc chính là kẻ ngu ngốc thật.

Cố Ninh nhìn xiên thịt nướng đã bị mình cắn một miếng, không lên tiếng.

Phần lớn các bạn học đều đang ngồi vây thành vòng tròn trên bãi cỏ chơi trò chơi, còn lại một số ít thì giống như các cô, tìm chỗ nào đó cùng nhau ngồi xuống nói chuyện riêng.

Các bạn cùng lớp đang chơi game vầy tay với các cô, bảo các cô qua đó chơi cùng. Nhậm Linh là kiểu người giỏi xã giao, gân cổ nói:

“Không chơi, các cậu chơi đi.”

Có bạn nam cùng lớp huýt sáo một tiếng.

Cố Ninh so với cô ấy thì như cái hũ nút, thực ra sự thật cũng không nghiêm trọng như thế, chỉ là ở cùng với người không quen thì không nói được mấy câu, sau khi quen rồi thì tốt hơn.

Ví dụ như mối quan hệ giữa cô và bạn cùng bàn rất tốt.

Nhậm Linh rảnh rỗi ngồi tám chuyện, lấy ra điện thoại vẫn còn ba mươi phần trăm lượt tin tức, đột nhiên nhớ ra cái gì đó: “Cố Ninh, có phải cậu vẫn chưa gọi điện thoại nói với người nhà là sẽ về muộn một chút không?”

Cô ấy biết Cố Ninh đi tìm các bạn học mượn sạc dự phòng, mượn sạc pin cho điện thoại, nhưng không biết đối phương đến pin để gọi điện về nhà cũng không có.

Nghe thấy Nhậm Linh hỏi như vậy, cô hơi đơ một chút.

Mấy giây sau, Cố Ninh nói.

“Ừm, lúc tớ phát hiện điện thoại hết pin, nó đã sập nguồn rồi, hơn nữa trước giờ tớ không nhớ số điện thoại của người nhà, thế nên cũng không hỏi mượn các cậu điện thoại để gọi được.”

Nhậm Linh bày tỏ mình hiểu, sau đó giờ điện thoại lên: “Người nhà cậu vừa mới gọi điện cho tớ, tớ thuận tiện nhắc một câu với người nhà của cậu, cậu yên tâm.”

Cố Ninh nghi ngờ: “Người nhà tớ?”

“Đúng vậy.”

Cô nhớ trước đây từng lưu số điện thoại của Nhậm Linh trong điện thoại của mẹ, vì để sau này có chuyện gì thì tiện liên hệ, phòng ngừa bất chắc.

Nhưng Cố Ninh còn có vấn đề là, bây giờ cô ở cùng với Trần Tùng, vì sao mẹ cô lại biết tối nay đến bây giờ cô vẫn chưa quay về nhà mà gọi điện thoại hỏi bạn học của cô?

Còn chưa đợi Cố Ninh hỏi ra vấn đề trong lòng mình, Nhậm Linh đã hứng trí đi hỏi vấn đề khác rồi.

“Cố Ninh, cậu có anh trai à?”

Cố Ninh hoàn toàn không hiểu: “Anh trai gì?”

Nhậm Linh huých nhẹ vai cô một cái, “chặc” một tiếng: “Gọi điện thoại cho tớ là một người đàn ông, giọng nói vô cùng hay, rất có từ tính, chẳng lẽ không phải anh trai của cậu?”

“Có khả năng là do định kiến của tớ, mỗi lần tớ nghe thấy đàn ông giọng hay là cảm thấy, nhất định anh ta rất đẹp trai.”

Cố Ninh hiểu rồi. Hóa ra vừa nãy là Trần Tùng gọi điện thoại cho Nhậm Linh.

Chắc là bởi vì anh thấy cô chậm chạp mãi chưa về, điện thoại lại tắt

máy, nên mới gọi điện thoại cho ba mẹ cô để nghe ngóng, xem có phương thức liên lạc của bạn học cô không.

Nhậm Linh hỏi Trần Tùng có phải là anh trai của cô không, Cố Ninh có chút khó trả lời. Nếu như không phải anh trai của cô, vì sao tối muộn như vậy đối phương lại gọi điện thoại hỏi bạn học của cô, bây giờ cô đang ở đâu?

Cố Ninh ngập ngừng không trả lời được.

Cô không muốn nói dối, càng không muốn nói thật.

Nhậm Linh thấy lạ, cái này có gì mà ngại không muốn thừa nhận.

Trong đầu chợt lóe lên một cái, nháy ra một suy nghĩ hoang đường: “Cố Ninh, đừng nói anh ta là bạn trai bên ngoài trường của cậu đấy nhé?”

“Không phải.”

Cố Ninh không chút do dự phủ nhận: “Còn lâu tớ mới có bạn trai bên ngoài trường.”

Nhậm Linh chớp chớp mắt: “Cũng đúng, bình thường cậu chỉ có hai điểm một con đường, không phải là ở trường thì chính là ở nhà, làm gì có cơ hội ở bên ngoài trường kiếm bạn trai. Chẳng lẽ từ trên trời giáng xuống, quá hoang đường rồi.”

“Quan trọng nhất là, trường học chúng ta vẫn luôn cấm yêu sớm, nữ sinh ngoan ngoãn kiểu như cậu chắc chắn sẽ không làm loạn.”

Thấy dáng vẻ chắc chắn đó của cậu ấy, trong lòng Cố Ninh lại nghĩ, thực ra so với lời Nhậm Linh nói thì càng hoang đường hơn, cô không có bạn trai, nhưng lại có một người “chồng” trên danh nghĩa. “Chồng” của cô còn lớn hơn cô tám tuổi.

Trên danh nghĩa này là chỉ ở quê, tất cả mọi người đều biết bọn họ mở tiệc kết hôn rồi. Nhưng cũng không thể nói chỉ trên danh nghĩa, bởi vì bọn họ cũng thực sự là vợ chồng rồi.

Cũng có thể Cố Ninh quá chột dạ, bị sắc nước miếng của mình, ho khò khò mấy tiếng, khuôn mặt trắng nõn trong nháy mắt đỏ ửng lên, cả người nhìn càng thêm quyến rũ xinh đẹp hơn.

Nhậm Linh vội vàng đưa bình nước sang cho cô.

“Sao cậu đột nhiên lại ho vậy, có chỗ nào không thoải mái không? Trước cứ từ từ rồi uống một hớp nước.”

Cố Ninh nhận nước, vừa định uống một ngụm, đã nghe thấy bạn học gọi tên của cô: “Cố Ninh, anh trai cậu đến đón cậu về trước

này.”

Lời vừa nói xong, gần như ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào cô và người đàn ông đang đi về phía cô.

Bước chân của Trần Tùng dừng lại.

Fuck, ông đây, ông đây từ lúc nào mà trở thành anh trai của vợ mình rồi?

Chương 7

Cố Ninh gần như ngay tức thì từ dưới đất đứng lên. Trước khi Trần Tùng đi đến, uỷ viên học tập Tạ Tử Tô đã đi đến trước mặt cô, trong tay còn cầm hai xiên cánh nướng.

Khí chất của đàn ông so với học sinh vẫn còn đang đi học, mức độ chênh lệch không phải chỉ lớn bình thường.

Không phải nói ai hơn ai một cấp, mà là phong cách khác nhau. Trần Tùng là cái kiểu vừa nhìn đã thấy là người đàn ông trưởng thành toát ra hooc môn nam tính, mà Tạ Tử Tô ở trước mặt anh lộ rõ vẻ trẻ con và non nớt.

Vô hình chung dường như bị đè ép một cái đầu vậy. Tạ Tử Tô thấy Trần Tùng, lại quay đầu nhìn Cố Ninh, có cảm giác ngạc nhiên.

Đây là anh trai câu ấy? Dáng vẻ của hai người không giống nhau.

"Anh trai!" Đây vẫn là lần đầu tiên Cố Ninh nói khá to trước mặt nhiều người như vậy.

Trần Tùng hơi nhướng mày, cười như không cười nhìn cô, nhưng không nhìn ra bất kỳ cảm xúc chân thật nào trong mắt anh.

Trước khi anh kịp mở miệng Cố Ninh đã chạy bước nhỏ đến ôm lấy cánh tay anh, kéo anh đi thẳng đến chỗ anh đậu xe, còn không quên quay đầu lại nói với Nhậm Linh: "Tớ về trước đây, bái bai."

Nhậm Ninh nhìn đến mức hai mắt mở to, Cố Ninh thật là không coi cô ấy là bạn mà, anh trai mình ngoại hình như người mẫu nam như thế, vậy mà không hề nói với cô ấy một lần nào.

Nước phù sa không chảy ruộng ngoài có được hay không!

Tạ Tử Tô còn đang nhìn theo phương hướng bọn họ rời đi, dứt khoát đưa cho Nhậm Linh hai xiên cánh nướng, còn cảm thấy hơi lạ: "Vừa nãy người đó là anh trai của Cố Ninh à?"

Nhậm Linh không hề khách sáo nhận luôn cánh gà nướng, xé một miếng thịt lớn nhét vào trong miệng, ú ớ nói: "Nếu không thì sao,

cậu không nghe Cổ Ninh gọi anh ấy là anh trai à?”

Tạ Tử Tô cười nhạt: “Chỉ là tớ thấy vẻ ngoài bọn họ không giống nhau lắm.”

Nhậm Linh lườm cậu ta một cái: “Ai quy định là anh em thì vẻ ngoài phải giống nhau vậy? Gen di truyền đều có gen trội và gen lặn đó.”

Tạ Tử Tô cười cười không nói.

Mà Cổ Ninh đã cùng Trần Tùng đi đến chỗ anh đỗ xe. Cô quay đầu nhìn các bạn họ đang ngồi cách đó không xa, nhỏ giọng nói: “Anh, sao anh lại đến đây?”

Trần Tùng nhướn mi liếc cô một cái, khuỷu tay buông lỏng gác trên tay lái xe máy: “Đương nhiên là đến đón em rồi, nếu không ông đây rảnh rồi đến mức đau trứng chạy khắp nơi à?”

Cổ Ninh cũng phát hiện cô hỏi thừa.

“Điện thoại của em hết pin, bị sập nguồn, lại còn không nhớ số điện thoại của anh, thế nên không nói với anh một tiếng, xin lỗi còn kiến anh chạy đến một chuyến.”

Từ trong cổ họng của anh phát ra một âm tiết: “Ừm, bạn học của em nói với anh rồi.”

Nói rồi, Trần Tùng lấy ra một điều thuốc.

“Cạch” một tiếng, bật lửa châm điều thuốc, đôi môi mỏng của anh khẽ mở ra ngậm đầu thuốc lá, hít một hơi, lại từ từ phun ra, từng vòng từng vòng khói trắng bay ra, che một nửa khuôn mặt của anh. Côn trùng trong bụi cỏ vẫn còn đang kêu, hơi ồn. Trần Tùng đưa mắt quét một vòng chỗ đám bạn học của Cổ Ninh đang tụ tập, bỗng nhiên cười mím nói: “Anh trai?”

Trái tim của Cổ Ninh lỡ một nhịp: “Em...”

Trần Tùng dùng tay dập tắt phân nửa điều thuốc còn lại, cầm chiếc mũ bảo hiểm đang treo ở đầu xe, đưa cho cô: “Hoá ra đầu năm nay, thịnh hành gọi anh trai.”

Cô nhỏ giọng: “Không phải như anh nghĩ đâu.”

Cũng không biết Trần Tùng có nghe thấy câu này của Cổ Ninh hay không, đợi sau khi cô đeo mũ bảo hiểm lên, cánh tay anh vươn ra, nhanh như chớp vòng tay qua eo của cô, ôm cô ngồi lên trên xe máy.

Chiều cao và cân nặng của hai người khác biệt nhau khá lớn. Cổ Ninh ở trước mặt Trần Tùng lộ rõ vẻ nhỏ bé, anh có thể dễ dàng ôm

cô lên, có thể dễ dàng nhắc cô lên.

Cố Ninh giật mình suýt chút nữa thì kêu ra tiếng.

May mà cô kịp thời nhịn lại, lúc này các bạn học đều không nhìn sang phía bên này của bọn họ.

Vì sao phải bế cô lên xe? Cô cũng không phải trẻ con, nghĩ cô đến cả lên xe cũng biết à? Cho dù cô thấp, cũng có thể ngồi lên xe máy được, Cố Ninh buồn bực nghĩ.

Cô là người nghĩ cái gì đều hiện hết lên trên mặt.

Trần Tùng nhìn biểu cảm nhỏ đó của cô, đại khái cũng có thể đoán ra được cô đang nghĩ gì.

Anh cũng đội mũ bảo hiểm, chân dài tiến lên một bước, leo lên xe máy, vặn tay lái, vừa lên gas, xe bắt đầu chạy: "Ôm chặt vào."

Cố Ninh nghe lời ôm eo Trần Tùng, eo của người đàn ông là kiểu gầy săn chắc đó, lòng bàn tay của cô không cần thận cọ qua eo phía trước của anh, thỉnh thoảng còn có thể sờ thấy đường nét cơ bụng rõ ràng của đối phương.

Xúc cảm rần rần.

Cố Ninh mất tự nhiên di chuyển tay.

Kết quả nghe thấy trên đỉnh đầu vang lên tiếng của Trần Tùng: "Còn đang ở trên đường đó sờ cái gì? Đợi quay về nhà cho em sờ đủ."

"Em không cố ý." Cô vội vàng giải thích, cô không phải muốn sờ anh!

Trần Tùng không đáp lời, tốc độ lái xe càng nhanh hơn. Cố Ninh sợ bị anh văng ra, không thể không ôm chặt một chút, không để ý đến việc buông lỏng tay ra nữa, ôm chặt lấy eo của anh.

Nửa tiếng sau.

Bọn họ đã đến dưới nhà, Cố Ninh từ trên xe máy đi xuống, giơ hai tay định cởi mũ bảo hiểm, nhưng không biết bị kẹt ở đâu, không thể nào lấy ra được.

Xem ra, hôm nay là ngày xui xẻo của cô rồi.

Trần Tùng tiện tay cởi mũ bảo hiểm, tóc ngắn hơi rối loạn một ít, làm giảm bớt một chút vẻ tức giận. Ánh mắt hẹp dài liếc nhìn cô bé ngốc nghếch cởi mũ bảo hiểm thôi cũng có thể khiến tay mình đỏ bừng.

Cố Ninh thấy anh chỉ nhìn mà không giúp, không khỏi có chút tâm lý nổi loạn của tuổi mới lớn, cứng đầu không chịu mở miệng nhờ đỡ

phương giúp mình tháo mũ bảo hiểm, tự mình làm.

Cuối cùng, vẫn là anh mở miệng: "Qua đây."

Có thể là hôm nay có quá nhiều nhiều việc không được như ý, Cổ Ninh hiểm khi lại giận dỗi: "Qua làm gì?"

Trần Tùng ngồi trên yên xe máy, chân dài buông thõng bên đường, gấu áo phong bị Cổ Ninh túm nhả nhúm, nhưng lại lộ rõ vẻ bất kham của anh: "Cởi mũ bảo hiểm cho em. Dù sao cũng không thể làm tình với em bên đường được."

Buổi tối xung qua có rất ít người qua lại, Cổ Ninh vẫn sợ bị mọi người nghe thấy mấy lời thô tục trắng trợn đó của anh.

"Anh..."

Trần Tùng đứng thẳng người, ngay tức khắc cao hơn Cổ Ninh không biết bao nhiêu, cô ngẩng đầu nhìn anh, không bao lâu, cổ đã đau nhức rồi.

Anh lại hỏi: "Có muốn hay không?"

Cổ Ninh không nói một lời đi đến trước mặt Trần Tùng, lúc anh tháo mũ bảo hiểm xuống, ngón tay khó tránh khỏi chạm vào làn da lộ ra bên ngoài của cô, lạnh lạnh, anh lại toả ra độ ấm nóng rực.

Không đến mười giây, Trần Tùng đã thành công cởi mũ bảo hiểm cho Cổ Ninh, treo lại trên đầu xe cùng với chiếc mà anh đã đội.

Trần Tùng nắm bàn tay cô đi ấn thang máy.

Trong lúc đợi thang máy, anh nói: "Lúc trước anh đã từng nói, hôm nay em về muộn một phút thì anh sẽ làm em một lần."

Cổ Ninh ngay tức khắc trợn to mắt: "Nhưng, tối nay em về muộn là vì xe hỏng."

Trần Tùng giống như hiểu được gật đầu: "Cũng được, thế thì anh nhường em một chút, tối nay chúng ta dùng hết số bao cao su trong nhà là được."

Cô yếu ớt hỏi: "Còn lại bao nhiêu cái?"

Anh vươn năm ngón tay ra: "Năm cái."

Cổ Ninh vừa nghe thấy số lượng, đầu óc choáng váng, mày nhíu càng chặt, giống như con mèo sắp nổi điên, lập tức nói: "Em không đồng ý."

Trần Tùng nhìn cô chăm chăm, cảm thấy hơi buồn cười, không biết vì sao, anh luôn thích trêu chọc cô vợ nhỏ của mình.

Cửa thang máy mở ra, Cổ Ninh nháy một cái chạy vào trong. Trần

Tùng chậm rãi đi vào, vào một giây cửa thang máy đóng lại đó, anh bất ngờ đè cô trong thang máy, khom lưng hôn cô.

Chương 8

Bởi vì phải để ý đến chiều cao của Cố Ninh, thế nên Trần Tùng khom lưng rất thấp, anh dùng tay nâng cằm cô lên, đầu lưỡi ngang tàn vươn ra chui vào trong, xâm chiếm lãnh thổ riêng tư trong khoang miệng cô.

Cố Ninh “ưm ưm” mấy tiếng, mắt mở to nhìn cửa thang máy, sợ có ai đó bước vào trong lúc này.

Năm ngón tay anh luồn vào đuôi ngựa buộc cao của cô, tay rất to, dường như có thể ôm trọn cả ót của cô. Cố Ninh ngẩng đầu, sắc mặt ngay tức khắc trở nên đỏ ửng.

Một phần bởi vì thiếu không khí, một phần nguyên nhân là vì xấu hổ. Chắc là biết tối nay có khả năng tâm trạng của Trần Tùng không được vui — bị cô gọi là anh trai ở trước mặt người ngoài, giống như sợ bị hiểu lầm vậy.

Cũng không phải là giống như, mà là sự thật.

Học sinh học lớp mười hai kết hôn, nói ra có khả năng sẽ mở ra một làn sóng chủ đề bàn tán trong khuôn viên trường. Chính bởi vì học sinh cấp ba áp lực học tập rất lớn, mới thỉnh thoảng cần dựa vào mấy chuyện tám nhảm để vượt qua.

Cố Ninh không muốn trở thành nhân vật trong chủ đề nói chuyện, càng không muốn bị bạn cùng lớp dùng ánh mắt khác thường quan sát, hoặc có thể bị bọn họ hỏi ngắn hỏi dài.

Cho dù có làm lại lần nữa, cô cũng vẫn sẽ lựa chọn như vậy, nhưng suy cho cùng vẫn có chút áy náy.

Cô cũng để kệ anh hôn.

Cố Ninh bị hôn đến run rẩy, Trần Tùng cùng cô trao đổi nước bọt, âm thanh trong không gian yên tĩnh bị khuếch đại lên rất nhiều. Một tay khác của anh trói lấy eo của cô, ấn cô về phía trước.

Cơ thể nóng bỏng và rắn chắc dán sát vào Cố Ninh, cô lo lắng nằm

chặt gấu áo của anh giống như mọi khi.

Thang máy từng tầng từng tầng đi lên, Trần Tùng giống như có đôi mắt mọc đằng sau vậy, vào lúc đến tầng của bọn họ ở, anh đã rời khỏi cô.

Giữa hai bọn họ kéo ra sợi chỉ bạc, Trần Tùng theo sợi chỉ bạc đó hôn trở lại, nuốt nó xuống. Cổ Ninh thấy thế, muốn nói lại thôi, cuối cùng cúi đầu thật thấp, giơ tay lau khoé miệng ẩm ướt.

Ngón tay thon dài của Trần Tùng đè lên khoé môi cô.

“Ghét bỏ ông đây?”

“Ông đây còn không chê bai ăn bên dưới của em, lúc trước còn uống cả nước của em đó.”

Sao lại nhắc đến chuyện này chứ.

Cổ Ninh cảm thấy tối nay anh giống như rảnh rỗi kiểm chuyện vậy, người đàn ông hai mươi sáu tuổi đầu cũng có khả năng đến thời kỳ mãn kinh? Cô đáp: “Em không có, chỉ là dính dính, không được thoải mái, muốn lau đi thôi.”

Nói xong, cô lại cúi thân nhỏ giọng lên án anh: “Ai bảo anh làm như thế đâu, lúc trước em đã nói không cần rồi, ngại bẩn, anh cũng đâu có nghe lời em.”

Trần Tùng vuốt mái tóc rối của cô, lười biếng nói: “Anh không chê em bẩn, nước rất ngọt.”

Cổ Ninh: “...”

Cô thật sự không muốn nói chuyện với anh nữa.

Đầu ngón tay của Trần Tùng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Cổ Ninh, sau đó bỏ tay xuống, dắt cô ra khỏi thang máy, còn thỉnh thoảng đùa nghịch ngón tay trắng nõn xinh đẹp của cô, lực tay như đang chơi đùa nhụy hoa mềm mại vậy.

Bị nghịch có chút ngứa, Cổ Ninh muốn rút tay về. Anh thấy thế chỉ khẽ nắm lấy, cô lại không thể nào rút về được.

Quay về trong nhà, Trần Tùng mới buông tay.

Cổ Ninh thay giày, ra ban công thu quần áo khô, chuẩn bị tắm rửa.

Trần Tùng ngồi liệt trên ghế sofa, lơ đãng quét mắt thấy vòng eo theo thả của cô lộ ra khi cô đang thu quần áo ở ban công, vòng eo dưới viền áo như ẩn như hiện.

Thiếu nữ rất gầy, vòng eo cũng rất rõ nét, đường cong vừa phải. Bởi vì làn da quá trắng, khiến cho lúc anh ôm eo cô, thẳng eo nhắc

hông rút ra cắm vào hơi mạnh một chút, rất dễ để lại vết bầm tím. Nhưng lúc làm tình với Cổ Ninh, Trần Tùng thực sự rất thích eo nhỏ của cô.

Có mấy lần, còn cúi đầu xuống liếm, cắn đường cong của cái eo đó. Mỗi lần, cô đều sẽ bị kích thích, bụng phẳng lì sẽ run lên.

Trần Tùng lại mở hộp thuốc, lấy ra một điều thuốc, mí mắt lười biếng sụp xuống, ngón tay thon dài bật bật lửa, nhưng lại không châm thuốc.

Cổ Ninh thu xong quần áo ở ban công quay lại.

Cô thấy anh lại lấy thuốc lá, do dự mở miệng: "Sau này anh đừng hút thuốc nhiều như vậy, hút thuốc không tốt cho sức khỏe."

Trần Tùng bẻ điều thuốc vẫn chưa hút đó, rồi ném vào sọt rác cách đó không xa, ngược mắt: "Ồ, vợ là đang quan tâm sức khỏe của anh à?"

Cổ Ninh không trả lời anh, xoay người đi vào phòng tắm.

Đợi cô từ phòng tắm đi ra, Trần Tùng lại đi vào tắm. Nhưng anh tắm rất nhanh, không giống như Cổ Ninh bắt buộc phải chậm rãi nửa tiếng đồng hồ trở lên.

Trần Tùng chỉ mặc một chiếc quần ngắn từ trong phòng tắm đi ra, cơ bụng rắn chắc vẫn còn đang nhỏ nước, từng hàng từng hàng.

Tay anh cầm khăn lông, đang lau nước trên tóc.

Cổ Ninh đang ngồi trước bàn học làm đề chỉ liếc một cái, lại cúi đầu tiếp tục làm đề.

Điện thoại của Trần Tùng đột nhiên kêu lên, là việc kinh doanh. Anh tùy tiện ném chiếc khăn lông lên cạnh giường, đi ra bên ngoài nghe điện thoại.

Thời gian điện thoại hơi dài một chút, chắc khoảng một tiếng sau, Trần Tùng mới cúp điện. Vừa quay về phòng đã thấy Cổ Ninh vừa ngáp vừa kiểm tra những câu sai.

"Đừng làm nữa." Anh nói.

Tuy rằng Trần Tùng không hiểu cụ thể kế hoạch ôn thi đại học hiện tại như thế nào, nhưng cả ngày cả đêm ngồi trước đề thi, không quan tâm gì hết cứ làm đề cũng không nhất định là tốt.

Cổ Ninh lắc đầu, mắt vẫn không có ý rời khỏi đề thi: "Em còn muốn làm thêm năm phút nữa."

"Được." Trần Tùng ngồi trên giường: "Anh bảo em không làm đề"

nữa, em nói còn muốn làm năm phút. Thế sau này em bảo anh không làm nữa, anh cũng sẽ trả lời như thế."

Cố Ninh tức khắc ngoan ngoãn trèo lên giường.

Trần Tùng vỗ vỗ cái mông tròn trịa của cô, đột nhiên hỏi: "Bây giờ em còn phải học thể dục không?"

"Tiết thể dục của lớp mười hai là tự nguyện."

Anh hiểu rồi: "Cũng chính là nói em ở trường không vận động nhiều?"

Cố Ninh chần chừ đáp: "Vâng."

Tay của Trần Tùng luồn vào váy ngủ của cô, quen thuộc vạch quần lót của cô, giống như đang muốn tốt cho cô vậy: "Cơ thể là tiền vốn của cách mạng, học sinh phải vận động nhiều hơn."

"Vận động trên giường cũng là vận động."

Chương 9

Quần lót của Cố Ninh bị kéo xuống, treo ở mắt cá chân, váy ngủ cũng bị vén tới đùi. Trần Tùng khom người hôn xuống, hơi nóng giữa răng và môi truyền đến cô, cô không nhịn được nhún vai. Lòng bàn tay của Trần Tùng có một vài vết chai, theo chân của Cố Ninh chậm rãi trượt xuống, cuối cùng chui vào giữa hai chân cô, trực tiếp đâm sâu vào "đám cỏ" của mật huyết.

Một ngón tay chui vào giữa hai cánh hoa, ấn vào nhụy hoa. Chỗ này là chỗ mẫn cảm nhất của Cố Ninh, chỉ nhẹ chạm vào, cô đã không chịu được mà mở miệng rên rỉ một tiếng, dù sao cũng liên quan đến việc lên giường rất nhiều lần, cơ thể đã dưỡng thành thói quen rồi.

Mà Trần Tùng nhân cơ hội này cuốn đầu lưỡi của cô vào trong miệng mình, nước miếng chưa kịp nuốt đã theo khe miệng của Cố Ninh chảy ra, anh lại chuyển góc độ, hôn xuống cằm của cô.

Cố Ninh bị áp lên trên giường.

Ga trải giường trong nháy mắt trở nên lộn xộn, bóng hai người chồng lên nhau lên xuống không ngừng.

Cô liếc thấy Trần Tùng đã cứng rồi, cậu bé trong quần lót chống lên một hình dáng không thể coi thường, cơ bụng kéo dài đến cạp quần, múi cơ thành hàng căng cứng.

Anh không vội móc cậu bé đang cương cứng ra, mà giống như mê luyện cơ thể cô một đường hôn xuống, sống mũi cao cũng theo nụ hôn mà vô tình chạm vào cô.

Nụ hôn của người đàn ông xen lẫn chút vị bạc hà, mùi vị thanh mát thông qua nụ hôn truyền đến Cố Ninh.

Bởi vì Trần Tùng có thói quen hút thuốc, nhưng cô không thích mùi thuốc lá, thế nên trong tình huống cho phép, sau khi anh hút thuốc xong sẽ ngậm một viên kẹo bạc hà.

Hộp kẹo bạc hà lần đầu tiên anh ăn là Cổ Ninh mua cho anh, sau đó Trần Tùng còn giao nhiệm vụ mua kẹo bạc hà cho cô.

Thực ra hộp kẹo bạc hà đó là Cổ Ninh mua ở tạp hoá nhỏ trong trường.

Còn là uỷ viên học tập lớp cô giới thiệu cô đi mua ăn, nguyên nhân là vì học sinh cấp ba lên lớp rất dễ buồn ngủ, kẹo bạc hà tỉnh táo, sau đó Cổ Ninh đi mua một hộp về ăn thử.

Lại sau đó, cô phát hiện có thể đưa loại kẹo bạc hà này cho Trần Tùng ăn, loại bỏ mùi thuốc, thế là thuận tiện mua cho anh một hộp. Bây giờ ở trên giường, Cổ Ninh gửi thấy mùi vị bạc hà này lại không có cảm giác tỉnh táo như thế nữa, mà càng rơi vào tình triều do Trần Tùng sắp đặt bày đến.

Anh trước giờ chưa từng keo kiệt làm đủ màn dạo đầu cho cô.

Cho dù tối này tâm trạng của Trần Tùng thực sự không vui vẻ lắm, nhưng vẫn kiên nhẫn xoa hoa huy*t của cô. hoa huy*t quá nhỏ, cậu bé quá lớn, không có nước, bọn họ làm cũng khó chịu, có khả năng còn làm rách.

Hơn nữa, xoa đến mức cô râm rì, còn rất có cảm giác thành tựu.

Suy cho cùng Cổ Ninh vẫn còn quá trẻ, đối với loại chuyện này vẫn có cảm giác xấu hổ không tên, không phải là đối thủ của Trần Tùng.

Lại bởi vì tính tình quá mềm yếu, cho dù cảm thấy làm tình cường độ cao như thế ăn không tiêu, có lúc cũng vẫn để anh đạt được ý xấu. Cô âm thầm nghĩ, sau này sẽ thay đổi tính cách của mình.

Trần Tùng dường như phát hiện ra Cổ Ninh mất hồn, trừng phạt cắn cô một cái, để lại vết răng nhàn nhạt: "Nghĩ cái gì thế?"

"Không có, không nghĩ gì cả."

Anh hai ba nhát kéo váy ngủ của cô xuống.

Trần Tùng từ xương quai xanh, ngực hôn đến bụng nhỏ của Cổ Ninh, đầu lưỡi xoay tròn quanh rốn của cô, làn da xung quanh cũng bị ướt một mảng, giống như bắt chước lúc làm tình, đầu lưỡi đẩy vào cái đỉnh lỗ nhỏ.

Đầu lưỡi mềm hơn so với dương v*t, còn linh hoạt hơn so với dương v*t, trượt giống như con cá trạch ở trong lỗ rốn.

Cổ Ninh co bụng lại về phía sau, một tay khác của Trần Tùng từ phía sau eo của cô ôm lấy mạnh mẽ nâng lên, thậm chí còn nâng cái rốn bị liếm ướt át đến gần bên miệng anh hơn.

Cô lại lần nữa thua cuộc trước sự mạnh mẽ của Trần Tùng ở phương diện làm tình, màu đỏ lan khắp cả người Cổ Ninh. Một nửa khuôn mặt của cô vùi vào trong gối, thở gấp dồn dập.

Liếm rốn dường như kích thích đến Cổ Ninh, lượng nước chảy ra từ trong hoa huy*т của cô thể nhưng lại nhiều hơn trước rất nhiều.

Giọng nói của Trần Tùng vì dính tình dục mà trầm khàn: “Vợ sảng khoái không?”

Cổ Ninh còn lâu mới có khả năng đáp lại câu hỏi này của anh, mắt điếc tai ngơ nhắm mắt lại, chỉ có hàng mi hơi run rẩy và khoé miệng hé mở hít thở bán đứng cô.

Trần Tùng không tiếp tục liếm rốn cô nữa, cảm thấy thời gian đến rồi, hai tay nhắc hông của Cổ Ninh lên, thẳng lưng, nhắm chuẩn xác quy đầu đang sưng to vào miệng hoa huy*т đang mấp má, một cây xuyên thẳng.

Cổ Ninh nằm ở trên giường bị cắm mạnh đến mức bụng nhỏ hơi co rút, bụng khẽ run lên.

Cổ tình Trần Tùng còn muốn nắm lấy bàn tay đang túm chặt chần của cô, tách từng ngón tay đang siết chặt thành nắm đấm của cô, áp lên bụng cô, vuốt ve theo hình dương v*т đang chống lên.

Lúc anh làm tình, giọng nói đều trầm thấp hơn so với lúc bình thường: “Vợ à, em xoa xoa xem, em ăn anh sâu thế nào, tiểu huyết mẹ nó thật chặt.”

dương v*т bị hoa huy*т ẩm ướt ôm chặt, Trần Tùng lại không nhìn được mà chuyển động.

Cổ Ninh bị va chạm liên tục đến mức không thể nào suy nghĩ được, dương v*т rất cứng, lực đâm vào không tuân theo quy tắc gì, mang theo sức mạnh ngang ngược trời sinh của người đàn ông.

Giống như muốn đâm hỏng người ta vậy.

Cô vô thức bò sang một bên, dương v*т trượt ra ngoài một nửa, bọn họ lúc giao hợp hông tư đều ướt đầm. Vào khoảnh khắc cô bò đến cuối giường, anh từ bên cạnh đâm quay lại.

Anh dùng tay nhắc chân trái của cô lên, gác trên vai của mình, lại đè chân phải của cô trên giường, tư thế này dẫn đến hoa huy*т không có chút che đậy nào lộ ra trước mặt anh.

Tư thế này đâm cũng rất sâu.

Cổ Ninh bị anh hung hăng làm hai cái khiến cho một câu hoàn chỉnh

cũng không nói nổi, bị đâm không ngừng nghỉ: “Nhẹ, nhẹ, chút!”
Trần Tùng hắt cằm lên, thấp giọng thở hổn hển.

Lúc mới đầu người trong nhà để anh lấy Cổ Ninh, người nhìn có vẻ còn chưa thành niên này, Trần Tùng cũng không đồng ý lắm. Người ta là học sinh trường cấp ba trọng điểm, tương lai còn phải thi đại học nổi tiếng gì đó, người như vậy thường mắt cao hơn đầu.

Nhưng sau đó anh vẫn đồng ý.

Suy cho cùng đó cũng là tâm nguyện của bà nội sắp mất của anh, danh tiếng bên ngoài của Trần Tùng không được tốt lắm, nhưng anh cũng không muốn bà chết không nhắm mắt, hơn thế nữa Cổ Ninh cũng đồng ý.

Cô vợ nhỏ thực sự rất nhỏ, sau này làm làm không phải làm đến trưởng thành sao?

Trần Tùng không biết hoa huyệt của Cổ Ninh lớn ra sao, vừa nhỏ lại vừa có thể chứa được anh, cho dù miệng huyết đã bị kéo đến rõ màu.

Anh ba nông một sâu đâm vào trong âm đ*o của cô, dường như vô tình hỏi: “Sau này em muốn đi thành phố nào học đại học?”

Cổ Ninh không biết sao đột nhiên anh lại hỏi câu này, nhưng vẫn mở miệng đáp: “Bắc Kinh.”

Mỗi lần Trần Tùng đều rút dương v*t cho đến khi còn một đoạn nhỏ quy đầu, sau đó lại bóp lấy eo của cô mạnh mẽ đâm vào, mà tiểu huyết bị làm đến đỏ ửng không tự chủ mà ngậm lấy thứ thô cứng đó.

Sau khi nghe thấy Cổ Ninh trả lời là Bắc Kinh, Trần Tùng rút dương v*t ra, nằm lên trên giường.

Lồng ngực màu mật ong của anh thở phập phồng.

“Vì sao lại chọn Bắc Kinh.” Anh giơ tay lau nước ở tiểu huyết của cô, lại véo cặp mông mềm mại của cô, tỏ ý Cổ Ninh ngồi lên, làm nữ ở trên, dương v*t còn đang hung hăng giương cao.

Cổ Ninh chậm rãi ngồi xuống, hai chân dang ra, ngồi lên người Trần Tùng, nhìn dương v*t vô cùng hung tợn của anh, do dự không dám ngồi xuống: “Em thích Bắc Kinh, thế nên muốn đi Bắc Kinh.”

Trần Tùng ở lúc cô không chú ý, mạnh mẽ nâng eo đâm vào.

Chương 10

Bắp chân của Cố Ninh co giật, cảm giác toàn thân như bị đẩy từ dưới lên đến đỉnh vậy, bụng nhỏ không kiềm chế được siết chặt, hơn nữa còn ngậm côn th*т của Trần Tùng đi vào càng sâu.

Bây giờ cơ thể đã hoàn toàn mềm thành vũng nước, cô nằm sấp xuống, nghiêng mặt dán lên lồng ngực trần trụi của anh, nghe thấy nhịp tim đập mạnh mẽ của người đàn ông.

Cố Ninh không muốn nữ trên, thà rằng đổi ngược lại. Nhưng Trần Tùng đã đâm đến mức bên dưới cô chảy nước liên tục rồi.

“Ừm...sâu quá...”

Chuyện sau đó, Cố Ninh không nhớ nữa.

Đêm đen bỗng nhiên rời đi, ánh nắng ban mai chui vào cửa sổ, xuyên qua khe hở của rèm cửa tạo thành một tia sáng nhỏ, chiếu đến cơ thể trắng nõn của thiếu nữ vẫn đang nằm trên giường.

Cơ thể nhỏ bé của Cố Ninh cuộn tròn lại, đôi gò bồng đảo khẽ run lên trong không khí, nụ hoa màu hồng nhạt và vùng xung quanh quầng vú bị người ngậm đến màu sắc đậm hơn so với lúc trước một chút.

Hai chân hơi dang ra một chút, ở giữa có đủ các vết cắn lớn nhỏ, huyết nhỏ được “đám cỏ” phủ đầy.

Cô chậm rãi tỉnh lại, bên dưới vừa đau vừa sưng.

Cúi đầu vừa nhìn, cơ thể có ba màu sắc giao thoa, một kiểu là màu trắng vốn có của làn da, một cái là bị hôn ra vết đỏ, một kiểu xanh tím là bị bóp eo đâm vào mà sinh ra.

Trong phòng yên tĩnh, Cố Ninh ngồi dậy ngẩn người một lúc, lại đi xuống giường, không ngờ rằng chân vẫn còn mỗi nhử, chút nữa thì ngã sấp.

Là Trần Tùng đỡ lấy cô.

“Bên dưới đau à?” Người đàn ông vừa đánh răng không lâu, khi nói

còn mang theo mùi vị tươi mát của kem đánh răng còn sót lại, nhẹ nhàng ôm Cổ Ninh lên.

Cô lắc đầu: "Không phải, chính là chân hơi nhũn một chút, chắc là máu huyết chưa lưu thông."

Anh bế Cổ Ninh đặt lên trên giường trước, từ trong tủ quần áo lấy ra áo ngủ màu xanh bạc hà, để cô mặc trước.

Cô mặc váy ngủ vào mới cảm thấy có chỗ gì đó không đúng: "Sao anh không đưa cái đó cho em?"

Trần Tùng: "Cái gì?"

Da mặt của Cổ Ninh mồng: "Quần lót và áo ngực."

Anh nói lời gì cũng đều mặt không đỏ tim không đập nhanh: "Bên dưới của em đã bị anh làm đến sưng rồi, tạm thời đừng mặc quần lót, rất dễ cọ vào, áo ngực đợi lúc nữa mặc sau cũng không sao."

Cô im lặng không lên tiếng.

Trần Tùng ôm Cổ Ninh ra khỏi phòng, đặt cô lên bồn rửa, cầm cốc đánh răng rót nước, nhét vào tay cô sau đó lại bóp kem đánh răng lên bàn chải, đưa qua: "Đánh răng đi."

Khuôn mặt nhỏ của Cổ Ninh ửng màu hồng nhạt bị người đàn ông hung hăng tưới ẩm, nhìn anh, tạm thời không nhận lấy, bỗng nhiên hỏi: "Có phải anh không muốn em đi Bắc Kinh phải không?"

Thiếu nữ mở to đôi mắt giống như được nước rửa sạch nhìn Trần Tùng.

"Đúng vậy thì sao, không đúng vậy thì sao?" Anh không trả lời thẳng, véo tai cô chơi đùa, cười nói: "Chẳng lẽ em sẽ vì anh mà không đi Bắc Kinh học đại học à?"

Cổ Ninh cầm lấy bàn chải đánh răng đã có kem, thành thật nói: "Sẽ không."

Trần Tùng tựa lên bồn rửa, chân dài gác lên ghế gỗ đằng sau cô, khoanh tay, nhìn vào hình ảnh phản chiếu của Cổ Ninh trong gương, một khuôn mặt không son phấn rất xinh đẹp.

Anh cảm thấy rất buồn cười: "Thế thì nếu không được, chẳng lẽ ông đây nhốt em ở trong nhà."

Cổ Ninh bĩu môi: "Đó là phạm pháp."

Trần Tùng "A" một tiếng, cái tay không an phận từ gấu váy của cô chui vào trong, túm lấy đôi gò bồng đảo mềm như bông của cô, thịt mềm tràn ra giữa năm ngón tay của anh: "Ông đây lại không sợ"

phạm pháp."

Cô tin anh mới là lạ.

Cố Ninh ngậm nước súc miệng, phun ra, lại đánh răng, má cô phồng lên, giống như động vật nhỏ.

Đợi đến khi đánh răng xong, cô lại hỏi anh: "Vì sao anh không muốn em đi Bắc Kinh học đại học?"

Trần Tùng im lặng mấy giây mới đưa ra đáp án: "Không tiện làm em."

Cô: "..."

Cố Ninh đã biết lý do từ trong miệng anh nói ra sẽ không phải lý do nghiêm chỉnh gì. Cô cầm lấy tay đang bóp ngực cô của anh ra, đi vòng qua chân dài đang gác đằng sau lưng cô của anh, đi đến phòng khách.

Trần Tùng như không có xương đứng thẳng người lên, cũng rời khỏi bồn rửa.

Trên bàn phòng khách là bánh bao, quẩy, mì xào, sữa bò vừa mới mua về. Cố Ninh kéo ghế ngồi xuống, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên có chút nghiêm túc: "Trần Tùng."

Anh ngồi xuống bên cạnh cô: "Nói đi."

Cố Ninh không nói ra lời: "Lúc đầu vì sao anh muốn kết hôn với em."

Trần Tùng cắn miếng quẩy, dáng vẻ lười biếng, mí mắt cũng không nhắc lên: "Em là vì lý do gì mà gả cho ông đây, thì ông đây chính là vì lý do đó mà lấy em."

Cô "ồ" một tiếng, hút một ngụm sữa bò: "Thế anh có từng nghĩ đến, nếu như sau này anh gặp được người anh thích..."

"Mẹ nó em định nói cái gì?"

Anh cắt đứt lời Cố Ninh.

Lông mày của Trần Tùng lạnh xuống, cơn giận cũng vô hình trung tập trung lại đó, vút quẩy xuống, nhìn cô: "Cái gì gọi là sau này anh sẽ gặp được người mình thích? Cố Ninh, em tốt nhất nói rõ ràng cho ông đây."

Cố Ninh sợ đến muốn xoay người bỏ chạy, bị anh bóp eo nhỏ kéo về.

Trần Tùng tức quá hoá cười: "Chạy cái gì, ông đây còn có thể ăn thịt em à?"

Cô rụt cổ: "Sợ anh đánh em."

Anh tức giận: "Ông đây từng đánh em?"

Cố Ninh nhỏ giọng: "Chưa."

Trần Tùng quay mặt cô lại: "Thế vì sao em lại sợ ông đây đánh em?"

Cô im lặng một chút, lại bắt đầu tủi thân: "Không biết, là hơi sợ, ai bảo anh hung dữ với em."

Anh cười lạnh: "Ông đây chỉ biết làm em, đánh em là không có khả năng."

Chương 11

Chủ đề này đến cuối cùng bọn họ không tiếp tục nói nữa, giữa lúc đó Trần Tùng có nhận mấy cuộc điện thoại, giống như có chuyện gấp cần phải xử lý, chỉ bảo Cố Ninh ăn hết bữa sáng.

Trước lúc đi, Trần Tùng bảo cô sáu giờ tối nay ở dưới lầu đợi anh, nói là đón cô cùng nhau đi ăn cơm.

Cố Ninh ngoan ngoãn gật đầu: “Biết rồi.”

Cô không hiểu công việc của Trần Tùng là như thế nào, chỉ biết anh làm kinh doanh với mấy người anh em mà anh quen biết.

Cụ thể là làm cái gì thì không rõ, tóm lại là danh tiếng ở quê nhà không được tốt lắm.

Nhưng cô sẽ không ngăn cản Trần Tùng.

Suy cho cùng anh làm cái gì là tự do của anh, miễn là không chạm đến ranh giới của pháp luật là được. Đổi cách nghĩ, Cố Ninh cũng không thích người khác chỉ chỉ trỏ trỏ thứ mà mình lựa chọn.

Cố Ninh ăn xong bữa sáng thì quay lại phòng ôn tập, vì để phòng bị làm phiền, điện thoại điều chỉnh là chế độ im lặng.

Từ sáng chín giờ học đến trưa mười hai giờ, cô ngồi đến mông cũng đau, đứng dậy vươn vai, cầm điện thoại đang đặt trên mặt bàn xoay người đứng dậy, phát hiện có rất nhiều tin nhắn.

Xếp đầu danh sách là mấy tin nhắn Wechat của Nhậm Linh, bạn cùng bàn của cô.

Nhậm Linh không yêu lục lặc: Bảo bối, đề thi toán làm xong chưa, để tớ đối chiếu đáp án.

Sau khi Cố Ninh thấy tin nhắn này, lấy đề thi toán ra để cẩn thận, mở máy ảnh của điện thoại, tạch tạch chụp mấy tấm, ấn chọn rồi gửi qua cho cô ấy.

Quả chanh nhỏ: Có mấy câu trắc nghiệm tớ không chắc đáp án lắm. Một giây sau Nhậm Linh đáp lại.

Nhậm Linh không yêu lục lạc: Tớ yêu cậu! Không sao, hiệu suất làm đề của cậu chuẩn xác 99%. Đúng rồi, Cỗ Ninh, bây giờ cậu có rảnh không, muốn nói chuyện về anh trai của cậu (cười tươi như hoa.jpg) Cỗ Ninh cúi đầu, nhìn tin nhắn trên màn hình điện thoại, ngẩn người một chút, sau đó lại gõ chữ.

Quả chanh nhỏ: Sao lại nói về anh ấy.

Nhậm Linh không yêu lục lạc: Rất đẹp trai, đẹp đến mức trái tim tớ tan chảy! Chắc chắn bỏ xa bọn con trai lớp mình mấy con đường, lại còn cao, nhưng tối qua cậu đứng cạnh anh trai cậu, giống như một em bé không lớn vậy, hahaha.

Cỗ Ninh không còn gì để nói.

Còn chưa đợi Cỗ Ninh đáp lại, cô ấy lại gửi tiếp tin nhắn qua. Nhậm

Linh không yêu lục lạc: Hiện tại anh trai cậu còn độc thân không?

Cỗ Ninh không trả lời luôn, mà là suy nghĩ một lúc trước. Trần Tùng không có bạn gái, nhưng anh có cô vợ nhỏ là cô, chắc chắn không có khả năng độc thân.

Quả chanh nhỏ: Anh ấy, không độc thân.

Nhậm Linh không yêu lục lạc: Được rồi, tớ biết mà kiểu thượng hạng như này đều là hoa đã có chủ, haizz, là do tớ mộng tưởng hão huyền rồi, AAAA, không làm phiền cậu học tập nữa, ngày mai lên lớp gặp!

Quả chanh nhỏ: Ngày mai gặp.

Cỗ Ninh trả lời tin nhắn của Nhậm Linh xong, quay qua vào hộp chat của Trần Tùng, anh gửi cho cô tin nhắn lúc mười một giờ ba mươi.

Trần Tùng: Vợ à, gọi đồ ăn bên ngoài cho em lúc mười hai giờ mười, đừng học đến gốc đấy.

Đính đoong, bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa.

Cỗ Ninh ra đi lấy đồ ăn ngoài trước rồi quay về trả lời tin nhắn của Trần Tùng. Quả chanh nhỏ: Lấy được rồi.

Chắc là Trần Tùng đang bận, không trả lời cô. Cỗ Ninh mở đồ ăn bên ngoài ra, mùi thơm của đồ ăn xộc thẳng vào mũi, cô ngồi trên ghế, uống một hớp canh trước, cảm thấy rất thoải mái.

Đồ gọi đến đều là món Cỗ Ninh thích ăn, sườn heo sốt tương, bắp cải ngọt xào cay, hai cánh gà rán, một bát canh gà già hầm.

Ăn xong cơm, bụng nhỏ phình lên, cô muốn thư giãn một chút, ngồi ở phòng khách xem tivi.

Cố Ninh tựa lưng vào sofa, xem mấy chương trình hài đó, chân nhỏ đung đưa.

Xem được một nửa, điện thoại của cô vang lên.

Vừa nhận máy đã nghe tiếng than khóc của Nhậm Linh: “Cố Ninh, em trai tớ, em trai tớ bị mấy anh chị xã hội đó dẫn đi sòng bạc rồi, ba mẹ tớ không ở nhà, cậu có thể không, huhuhu.”

Cố Ninh sửng sốt: “Sòng bạc? Chẳng phải em trai cậu vẫn còn chưa thành niên à? Sao lại đi sòng bạc?”

Sòng bạc đối với mấy đứa học sinh các cô mà nói quá xa lạ, bình thường hoàn toàn không hề dính dáng tới.

Nhậm Linh nước nỡ, hình như bị dọa, lời nói không có logic: “Thằng nhóc thôi này, để cho bọn họ đánh chết nó cho rồi. Tớ không biết nữa, cậu có thể cùng tớ đi tìm nó không?”

Cô tắt tivi, tuy rằng cũng hơi nhát gan, nhưng vẫn đồng ý: “Cậu đừng khóc, tớ, tớ đi với cậu.”

*

Sòng bạc, vàng thau lẫn lộn, tiếng ầm ĩ không ngừng.

Cố Ninh và Nhậm Linh đứng ở cửa sòng bạc thấp thỏm không yên, các cô không vào được. Cửa sòng bạc có người canh, còn là hai người đàn ông có hình xăm cực lớn trên cánh tay, trông rất hung thần ác sát.

Nhậm Linh khóc đến hai mắt đầu sưng: “Làm sao đây, chúng ta không đi vào được.”

Cố Ninh cũng không biết phải làm sao mới được, lúc trước chưa từng gặp loại chuyện kiểu vậy, từ trước đến giờ chưa từng đến chỗ như thế này: “Hay là, chúng ta báo cảnh sát đi?”

Thính lực của người đàn ông rất tốt, nghe thấy cô muốn báo cảnh sát, trừng mắt nhìn cô, có chút ác ý và xấu xa: “Chúng mày vẫn là học sinh nhì, lông còn chưa mọc đầy đủ đã đến chỗ này, muốn làm tình à?”

Người đứng cùng hấn bật cười.

Sắc mặt của Cố Ninh và Nhậm Linh nhanh chóng đỏ ửng, không hèn mà cùng sợ hãi lùi sau mấy bước.

Tiếng cười bỗng nhiên cắt đứt, người đàn ông nói lời thô tục đó bị người đập cho quỵ xuống, các cô hình như có thể nghe thấy tiếng

xương gãy. Trần Tùng từ trong sông bạc đi ra: “Ông đây thấy mày đang tìm chết rồi.”

Chương 12

Cố Ninh nhìn Trần Tùng, đầu óc bị đờ một lúc. Cô ngu nga ngu ngơ ngẩng đầu, không biết vì sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở sông bạc. Hay là nói, công việc của Trần Tùng vốn dĩ có liên quan đến sông bạc?

Nhậm Linh cũng nhìn thấy Trần Tùng, chớp chớp đôi mắt sưng tấy như quả hạch đào. Cô ấy quên luôn cả khóc, lắp bắp hỏi: “Cố Ninh, là tớ nhìn nhầm à? Vẻ ngoài của người đó rất giống anh trai cậu.” Người đàn ông canh cửa sông bạc bị đá một đá, sau khi đứng dậy, đang định mở miệng mắng to, thấy là Trần Tùng, cúi gập người: “Anh Tùng.”

Cố Ninh không kêu lên một tiếng đứng đó.

Trần Tùng đi đến trước mặt cô, nhìn từ đầu đến chân một lượt, thấy người không có chuyện gì, vẻ mặt anh mới tốt lên một chút: “Em đến sông bạc làm gì?”

Cố Ninh vẫn không nói.

Nhậm Linh thấy vẻ mặt Trần Tùng từ u ám chuyển sang trời quang, lại từ trời quang chuyển về u ám, khẽ giật giật gấu áo của cô, nhỏ giọng nói: “Cố Ninh, cậu nói chuyện đi, anh trai cậu hỏi cậu đó.”

Lúc này lại có một người đàn ông từ sông bạc bước ra, mặc áo áo sơ mi hoa, giống như khổng tước vậy, vẻ ngoài rất nữ tính: “Trần Tùng, sao thế?”

Trần Tùng không để ý đến anh ta.

Tổng Kỳ mở sông bạc, tất nhiên rất biết nhìn sắc mặt, nên hiểu rõ, cũng đá người gác cửa hai cái, cười như không cười: “Hai người chúng mày bắt nạt cô bé nhà người ta à?”

Một đám phế phẩm.

Thật không khéo là, hôm nay anh ta tìm Trần Tùng đến sông bạc của anh ta để nói chuyện làm ăn, vốn đang nói rất tốt, nếu như đợi

lúc nữa bởi vì bọn họ mà làm hỏng, đá bọn họ hai cái vẫn còn coi là nhẹ đó.

Sòng bạc là Tổng Kỳ mở, không liên quan gì đến Trần Tùng, lúc trước cũng muốn kéo anh làm một phần.

Sòng bạc thông thường chỉ có kiếm được không có lỗ, vì thế ai ai cũng đều muốn miếng thịt heo béo ngậy này.

Ai biết anh nói không làm sòng bạc, việc kinh doanh phạm pháp này, sau bị người báo cảnh sát dễ vào cục cảnh sát. Bây giờ anh không thể mạo hiểm, sau này cũng sẽ không làm sòng bạc, nói là trong nhà còn có cô vợ nhỏ phải nuôi.

Chẳng may thật sự vào cục cảnh sát rồi, lại ngồi mấy năm mới ra, vợ cũng chẳng còn nữa.

Kiên quyết không làm sòng bạc.

Lúc đó Tổng Kỳ cười "hahaha" mấy tiếng, cũng không coi lời nói của Trần Tùng là thật, chỉ nghĩ anh muốn làm chuyện khác, chỉ là lời uyển chuyển từ chối thôi. Hôm nay xem ra, lời anh nói hình như đều là thật.

Nhậm Linh thấy Cổ Ninh ngẩn ra thì im lặng, bất đắc dĩ cô ấy chỉ có thể giải thích vì sao các cô ấy lại đến chỗ này.

Ánh mắt của Trần Tùng từ đầu đến cuối đều không rời khỏi Cổ Ninh. Anh nhú mày: "Nói chuyện."

Cung phản xạ của Cổ Ninh dường như trở nên dài hơn một chút, nghiêng mặt đi, cố ý không nhìn anh, chậm rãi nhỏ giọng nói: "Nói cái gì, anh đều đã biết vì sao bọn em đến chỗ này rồi mà."

Trần Tùng cảm thấy mình sớm muộn gì cũng có một ngày bị cô làm cho tức chết, bóp chết cô cho rồi.

Đây là trọng điểm à? Trọng điểm là vì sao cô lại muốn một mình đi với bạn cùng lớp đến cái chỗ lộn xộn này, còn không nói trước với anh một tiếng.

Tổng Kỳ mắt đảo một vòng: "Cô ấy là?"

Trần Tùng không kiên nhẫn nói: "Vợ..."

Cổ Ninh nhảy dựng lên, che miệng anh lại, tức giận đùng đùng, phải kiễng chân lên thì mới có thể với tới Trần Tùng, hai cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài, dưới ánh nắng mặt trời vô cùng chói mắt.

Nhậm Linh không biết vì sao cô đột nhiên lại phản ứng lớn như thế, đứng ở bên cạnh cũng bị dọa.

Tống Kỳ trầm ngâm nhìn bọn họ.

Trần Tùng vô cùng tức giận, dứt khoát cắn vào lòng bàn tay của Cố Ninh một cái, bởi vì tay của cô dán chặt vào miệng anh nên mọi người đều không nhìn thấy. Cô đau đến mức rút tay về, nước mắt rưng rưng nhìn anh.

Cố Ninh vô cùng sợ đau, cái cắn này của anh thế nhưng lại là cắn thật, đau chết rồi.

Trần Tùng ngoảnh mặt làm ngơ.

Tống Kỳ mặt nhìn mũi mũi hướng tim, tránh chuyện giữa hai bọn họ, chuyển mục tiêu sang nhìn Nhậm Linh.

Anh ta cười hỏi: "Em gái, đừng sợ, em nói em trai của em tên là gì nhỉ? Anh lập tức bảo người dẫn em ấy ra, để em ấy về cùng với em." Cô có chút không dám tin sẽ dễ dàng như thế, lắp bắp: "Thật, thật sao?"

Là thật. Tống Kỳ thật sự dẫn em trai của Nhậm Linh ra khỏi sông bạc.

Nhậm Linh vừa khóc, vừa đánh em trai cô ấy. Cố Ninh cũng ngại can thiệp vào chuyện của nhà người ta, chỉ đứng một bên, im lặng không nên tiếng. Cuối cùng, Trần Tùng bắt xe, bảo tài xế đưa hai chị các cô ấy về nhà.

Tống Kỳ thấy không còn chuyện của mình nữa thì quay lại sông bạc. Trần Tùng lái xe máy, cảm thấy thuận tiện. Hôm nay cũng lái xe máy đến, dẫn theo Cố Ninh đến chỗ anh đỗ xe.

Cố Ninh cúi đầu đi đằng sau anh, bước nhỏ, đi lại chậm chạp. Trần Tùng không đi được hai bước lại phải dừng lại một chút, đợi cô: "Em còn không đi nhanh lên chút nữa, anh trực tiếp ôm em đi đó."

"Em đã đi rất nhanh rồi." Cô tăng tốc.

Xe máy thường chuẩn bị hai mũ bảo hiểm, đây là sau khi anh kết hôn với Cố Ninh, tập thành thói quen này.

Trần Tùng đợi cô đi đến, lại lần nữa ôm người lên, tự tay đội mũ cho cô, giống như vô tình nói: "Anh đến chỗ này chỉ để nói một vài việc, sông bạc không có quan hệ gì với anh hết."

Cố Ninh lạnh nhạt "ồ" một tiếng, rủ mắt, nhìn tay đang đội mũ bảo cho mình của anh, mạch máu trên mu bàn tay hiện rõ, vừa to vừa mạnh mẽ.

Anh dùng tay nhẹ xoa khuôn mặt cô: "Yên tâm, ông đây sẽ không

để em phải goá chồng đâu.”

Cô đẩy tay anh ra: “Nóng quá.”

Thật yếu ớt.

Trần Tùng nhìn thời gian, phát hiện cách thời gian ăn tối còn mấy tiếng nữa: “Vợ, em có muốn đi đâu chơi không?”

Cố Ninh mím môi nghĩ mấy giây, phát hiện mình hình như không biết có gì chơi vui, lúc trước suy nghĩ toàn đặt lên việc học, không thường ra ngoài.

Cô lắc đầu.

Trần Tùng khom lưng, đổi mắt nhìn cô vợ nhỏ của anh, trái tim ngứa ngáy muốn hôn cô, lại nhịn xuống: “Không muốn? Hay là không biết đi đâu chơi?”

Cố Ninh ngoẹo đầu nhìn đường phố người và xe qua lại: “Không biết đi nơi nào.”

Trần Tùng dùng tay đỡ sau đầu mũ bảo hiểm cô đang đội, không để cô ngã về đằng sau, vẫn không nhịn được tiến lại gần hôn lên khóe miệng cô một cái: “Thế anh dẫn em đi đến một nơi.”

Đội mũ bảo hiểm lên trông khuôn mặt của cô càng nhỏ bé hơn.

“Không muốn anh hôn em ở trên đường.” Cố Ninh lại cúi đầu, vịn đầu ngón tay “Bị người khác nhìn thấy không tốt đâu. Đi đâu vậy?”

Trần Tùng dán lại gần bên tai cô, cười đến mức cả lồng ngực của anh cũng khẽ rung lên, kéo cô lại gần, hơi thở nóng bỏng phun vào tai cô: “Chúng ta đi biển nhé.”

Chương 13

Chiều tối nay bờ biển không có quá nhiều người, hơn nữa thị trấn được xây gần bãi biển này, người xung quanh đều đã nhìn chán rồi, cũng chỉ có Cố Ninh, người gần như chưa bao giờ ra cửa mới không tới bao giờ.

Nhưng cũng có khả năng là bởi vì mặt trời quá chói chang. Cố Ninh bị chiếu đến mức mắt không mở được, thậm chí còn có hơi hồi hận vì đã cùng Trần Tùng đi đến đây.

Còn không bằng quay về làm mấy đề.

Trần Tùng rõ ràng cũng nhìn ra suy nghĩ nhỏ của cô, dẫn cô đi cửa hàng gần biển ăn uống. Trời quá nóng uống đồ uống lạnh là một chuyện khiến người ta vui vẻ, không ngờ rằng chỗ này còn có người bán đồ nướng.

Gió biển mang theo vị mặn, mơ hồ còn có thể nghe thấy âm thanh sóng biển vỗ. Cố Ninh một miếng thịt nướng, một hớp nước lạnh, đôi má phồng lên.

Cô ngồi trên chiếc ghế dài đó.

Hôm nay cô gái mặc chiếc váy trắng dài đến đầu gối, đôi chân trắng nõn xinh xắn đi xăng đan, dây của xăng đan quấn mấy vòng, nhìn giống như thể quấn quanh mắt cá chân nhỏ nhắn của cô vậy.

Lúc đầu Cố Ninh buộc tóc đuôi ngựa cao bình thường, sau đó cảm thấy quá nóng, thuận tay buộc tóc đuôi ngựa cao thành búi trên đầu, có vài sợi tóc loà xoà trên mặt.

Thịt vừa nướng xong, mùi rất thơm.

Cô hiếm khi có cảm giác thèm ăn mãnh liệt.

Chỉ là, bây giờ ăn nhiều như thế, sáu giờ tối còn có thể ăn tiếp gì được? Suy nghĩ này chỉ chợt loé lên trong đầu Cố Ninh mà thôi, nhưng cô cũng không để tâm.

Mà Trần Tùng dựa vào bàn ghế bên cạnh, chân dài hơi cong lên, hai

tay áo phong đen xắn lên đến vai, để lộ ra cơ bắp rắn chắc, khuỷu tay tì lên trên bàn, hai ngón tay kẹp điều thuốc.

Cách đó không xa có mấy người đi ngang qua.

Ông chủ ở đây hình như quen biết với Trần Tùng, hai người nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng còn liếc sang bên này của cô một cái. Ông chủ dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được hỏi: “Đây là cô vợ mà cậu nói đó hả?”

Giọng điệu hàm chứa vẻ không thể tin nổi.

Trần Tùng cắn đầu thuốc, nhìn về phía biển mênh mông, lại quay đầu nhìn Cổ Ninh đang ăn, đáp một câu: “Không thể thì sao?”

Ông chủ hít một hơi lạnh: “Tôi không đọc nhiều sách, nhưng cũng biết pháp luật của chúng ta bảo vệ trẻ vị thành niên, nhìn cô bé cảm thấy, hình như vẫn chưa thành niên, thực sự có thể cùng cậu...”

Lại đến rồi, Trần Tùng nghe kiểu lời này đến thấy phiền rồi: “Thành niên rồi, ông đây còn chưa có cảm thú như thế.”

Ông chủ cười: “Tôi nhớ không nhầm thì năm nay cậu hai mươi sáu tuổi nhỉ.”

Trần Tùng lườm anh ta một cái, ngón tay châm điều thuốc, tàn thuốc rơi xuống, ánh lửa đỏ đuối cháy đuối thuốc: “Hai mươi sáu tuổi thì sao?”

“Vợ cậu thì sao?”

“Mười tám.”

Ông chủ cũng châm thuốc: “Tuổi tác của hai người cách nhau cũng lớn nhỉ, tám tuổi đó.”

Trần Tùng lười biếng nhếch mí mắt, tóc ngắn bị gió biển thổi hơi rồi, hít một hơi thuốc, hé miệng phun ra, tất nhiên nghe được ra ý trong lời nói của anh ta: “Con mẹ nó cậu lời này là có ý gì?”

Ông chủ lại hỏi: “Bây giờ cô bé đó vẫn đang học cấp ba?”

Cổ họng của anh vì hút thuốc, nên giọng trầm khàn: “Ông lớn nhà cậu, bình thường không thấy cậu hỏi nhiều như thế, hôm nay sao lại hỏi không ngừng vậy.”

Dừng một lát: “Học lớp 12.”

Ông chủ chỉ đã sớm đoán ra được, nghe thấy thế cũng chẳng kinh ngạc: “Thế cô ấy học lên được đại học chứ?”

Trần Tùng nhìn anh ta như nhìn kẻ ngốc: “Chắc chắn rồi, thành tích của cô ấy tốt như thế mà, không học đại học, thì học cái gì?”

“Thế mà cậu vẫn còn bình tĩnh như thế à?” Ông chủ lại cười haha: “Tôi có một cô em gái họ, không phải ruột, lúc trước lẫn lộn trên giường với tôi, bây giờ ra ngoài sau khi học đại học, bạn trai cũng đã dắt về cho tôi rồi đó.”

Động tác hút thuốc của Trần Tùng đã ngừng lại.

Anh hút hết điếu thuốc còn thừa lại: “Cậu cũng được đó, đến cả em họ mình cũng ăn.”

“...” Ông chủ nghen họng, uống một hớp bia: “Không phải ruột.”

Trần Tùng cười haha: “Có khác gì nhau?”

“Cầm thú.”

Ông chủ đảo trắng mắt: “...”

Con mẹ nó cậu cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, vợ cậu thành niên rồi, nhưng nhìn cũng không khác gì so với chưa thành niên, vừa nhìn chính là học sinh, cậu cũng xuống tay ăn được.

Trong lòng anh ta mắng thầm.

“Lại nói, chúng tôi với các cậu không giống nhau.” Trần Tùng ấn đầu thuốc vào trong gạt tàn, mở lon bia: “Đừng so sánh ông đây với cậu.”

Ông chủ lười tính toán với anh.

Chẳng biết lấy tự tin ở đâu? Dựa vào khuôn mặt à? . truyện ngôn tình

Nhưng sau đó ông chủ lại nghĩ, không muốn để cho anh được thoải mái, cố ý nói mấy lời ly gián anh: “Cẩn thận sau khi vợ cậu lên đại học, chê bai cậu già, một cước đá cậu.”

“Suy cho cùng thể lực của ông già không thể nào so sánh với thanh niên trai trẻ được.”

Ông chủ xoa cằm nhớ đến đề xuất trước đó trên điện thoại: “Nghe nói người trẻ tuổi bây giờ có thể một đêm mấy lần, thật mãnh liệt.”

Hai mươi sáu tuổi là già?

Trần Tùng ném lon bia rỗng lên người cậu ta: “***, có tin bây giờ ông đây đá cậu một phát trước, hoặc là trực tiếp đá cậu xuống biển không?”

Ông chủ giơ tay đầu hàng.

Cố Ninh không biết bọn họ đang nói cái gì, ăn xong thịt nướng thì đi đến, chỉ nghe thấy Trần Tùng nói muốn đá ông chủ xuống biển, cảm thấy không hiểu cho lắm: “Em ăn no rồi.”

Trần Tùng ném cậu ta xuống, dẫn Cỗ Ninh rời đi.
Cô thấy Trần Tùng đi vào homestay gần biển. Trong tay của anh không biết lúc nào đã nhiều hơn một chùm chìa khoá móc treo vỏ sò, hình như là ông chủ vừa nãy đưa cho anh.
Cỗ Ninh nhìn anh dùng chìa khoá mở cửa, vẻ mặt nghi hoặc: “Tối nay chúng ta không về sao?”

Chương 14

Trần Tùng “ừm” một tiếng, mở cửa đi vào bên trong, treo chìa khoá lên phía sau cửa.

Hai đôi dép dùng một lần được chuẩn bị sẵn ở lối vào, anh bỏ bọc nilon bên ngoài ra, khom lưng, muốn giúp Cố Ninh tháo xăng đan. Cô rút chân lại lùi về sau: “Tự em làm được rồi.”

Nhưng Trần Tùng không nghe Cố Ninh, nắm mắt cá chân mảnh khảnh của cô, mở dây quấn trên chân, nhấc chân nhỏ ra.

“Cảm ơn.” Cố Ninh cúi đầu nhìn Trần Tùng.

Tay anh có thể nắm vừa khít mắt cá chân của cô, sau khi nắm một vòng, ngón tay vẫn còn thừa dài một đoạn.

Lần đầu tiên Cố Ninh đến nơi kiểu này, vẫn hơi tò mò, mắt liếc nhìn xung quanh. Anh đi đến trước mặt cô, kéo rèm cửa ra, cửa sổ sát đất phản chiếu ánh nắng mặt trời, tầm nhìn trong nháy mắt trở nên rõ ràng hơn.

Homestay nổi tiếng này chắc được chuẩn bị cho các cặp đôi đến đây chơi, đồ đạc bày ra đều có đôi, tủ đầu giường còn có một hộp bao cao su chưa mở.

Cô thấy mà mặt đỏ ửng.

Cửa sổ sát đất và cửa ra vào cùng một góc tường, đều hướng ra biển, giường đôi đặt bên cạnh cửa sổ, bên dưới gối hình như còn có thứ gì đó màu bạc.

Ngủ như này không có cảm giác an toàn, suy nghĩ đầu tiên của Cố Ninh thực sự là như thế.

Lúc trước Trần Tùng từng đến đây rồi, rất quen thuộc đối với cách bố trí của homestay này, nhưng để đề phòng vòi hoa sen trong phòng tắm hỏng hóc gì đó, anh vẫn đặc biệt vào bên trong cẩn thận kiểm tra một lượt.

Cố Ninh cúi người, xoa ga giường, lật gối lên, nhìn xem đồ vật màu

bạc bên dưới là cái gì, hay do mình nhìn nhầm.

Gối bị nhấc lên, một chiếc còng tay lộ ra.

Tất nhiên cái này không phải kiểu còng tay mà bình thường cảnh sát hay dùng, mà nó là kiểu còng tay dùng trong lúc làm tình để tăng thêm tình thú. Nhưng Cố Ninh không tìm hiểu về phương diện tình dục này, thế nên không rõ lắm.

Trần Tùng ở trong phòng vệ sinh điều chỉnh nhiệt độ của vòi hoa sen, xác định không có vấn đề mới đi ra.

Ai biết vừa ra khỏi nhà vệ sinh đã nhìn thấy Cố Ninh đang cầm còng tay màu bạc. Biểu cảm của cô rất hiếu kỳ, đầu ngón tay mảnh khảnh đang tò mò khảy khảy nó, thấy anh đi ra mới ngẩng đầu.

Cô ngây ngô giơ còng tay lên, ánh mắt ngu ngơ: "Sao trong này lại có còng tay nhỉ?"

Còng tay ánh lên ánh sáng bạc, làm cổ tay cô nhìn càng trắng hơn.

Trần Tùng thầm mắng một tiếng, chắc chắn là thằng nhóc Lục Diển đó lén chuẩn bị. Lục Diển chính là người đàn ông nói chuyện với anh vừa nãy, anh ta ở chỗ này mở homestay cũng mở cả tiệm thịt nướng.

Trước khi đến đây vào chiều nay, Trần Tùng đã gọi điện thoại cho Lục Diển, bảo muốn một phòng homestay, dẫn vợ đi cùng, không ngờ rằng cậu ta lại tự chủ trương làm mấy cái trò chơi tình thú nhỏ này.

"Đưa cho anh."

Cố Ninh đi qua, đưa cho Trần Tùng.

Anh nhét còng tay vào ngăn kéo: "Không cần quan tâm, tóm lại khi anh làm em cũng không cần dùng đến thứ này."

Cố Ninh nghe hiểu rồi, hoá ra cái này dùng vào việc đó, mất tự nhiên quay đầu, cũng quên luôn phải bảo anh không được nói bậy bạ. Cô im lặng ngồi ở trên giường, váy liền phủ đến bắp chân.

Điện thoại vang lên, là tiếng thông báo tin nhắn Wechat. Cố Ninh vừa hay có thể rời lực chú ý, mở điện thoại ra xem.

Tin nhắn của uỷ viên học tập Tạ Tử Tô.

Tạ Tử Tô: Bây giờ cậu rảnh không? Tớ có một đề không hiểu, có thể hỏi cậu không? Nếu như cậu đang bận làm đề thì cứ làm đi, tớ không sao.

Cố Ninh suy nghĩ rồi đáp: Có thể, cậu gửi qua đi, nhưng chưa chắc

tớ đã biết làm đâu.

Tạ Tử Tô: Cảm ơn, kèm thêm một tấm ảnh.

Trần Tùng vừa trả lời xong Wechat của người khác, xoay người thấy cô đang nghiêm túc nhìn điện thoại không chớp mắt, không khỏi ngồi xuống hỏi: “Em đang nhắn tin với ai thế, nhìn chăm chú như vậy?”

Không cẩn thận quét qua màn hình điện thoại, nhìn thấy ba chữ Tạ Tử Tô. Không hề xa lạ, lúc trước từng nghe đến.

Trong nháy mắt đó, sắc mặt anh xanh lét: “Tạ Tử Tô? Chính là cái thằng đàn bà đó đúng không?”

Cố Ninh nhú mày.

Sự chú ý của cô lại đặt ở chỗ khác: “Cái gì gọi là thằng đàn bà?”

Trần Tùng thấy khuôn mặt Cố Ninh gần kề trong gang tấc, tức giận không nhịn được, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Là cái thằng vẻ ngoài giống đàn bà đó, mẹ nó chẳng lẽ em thích kiểu nam sinh này?”

“Đàn bà là từ xúc phạm phải không?” Cô nhú mặt thật chặt, bây giờ hoàn toàn không cùng quan điểm với anh.

Cố Ninh lại nói.

“Cho dù vẻ ngoài của cậu ấy giống đàn bà thì đã sao, em cho rằng đó là từ hình dung sự xinh đẹp, nhưng anh giống như không phải, giọng điệu vừa nãy của anh rõ ràng, coi từ đàn bà thành nghĩa xấu, em ghét anh như vậy.”

Thực ra từ Trần Tùng từ nhỏ đến lớn đã quen thói xấu rồi.

Nói chuyện không bao giờ để ý lời nói, cô hiểu cũng không phải phân biệt giới tính, chỉ là người bên cạnh đều nói như thế, mưa dầm thấm đất, vô thức bật ra mà thôi.

“Ghét?” Anh đột ngột từ trên giường đứng dậy: “Em nói cái gì, em nói ghét ông đây?”

Cố Ninh phát hiện, con người một khi cãi nhau, đều chỉ lựa chọn những từ ngữ mà bản thân có thể nghe được: “Sau này anh đừng như vậy nữa, thật sự không tốt đâu.”

Dáng người cao lớn của Trần Tùng bao phủ lấy cô, còn lặp lại lần nữa: “Em nói em ghét ông đây?!”

Cố Ninh không thể không ngẩng đầu nhìn anh: “Em không muốn cãi nhau với anh.”

Tạm thời cô không muốn ở chung một phòng với anh, đứng dậy

muốn đi ra ngoài, nhưng còn chưa đi được mấy bước đã bị người kia khiêng lên, ném lên giường, vạt váy cũng cùng lúc hất lên, rủ xuống hai chân cô.

Còn chưa đợi Cổ Ninh tỉnh táo lại, Trần Tùng đã cúi người đè lên, hung hăng hôn cô, chặn lại cái miệng luôn thích nói một chuỗi lời đạo lý của cô lại.

Ướt át, nóng bỏng, đầu lưỡi chạm vào hàm răng đang đóng.

Mạnh mẽ và chiếm hữu mãnh liệt, anh hung hăng xâm chiếm từng tấc đất trong khoang miệng của cô.

Vạt váy của cô bị vén lên, lòng bàn tay nóng bỏng chạy dọc theo hình dáng chân cô tiến thẳng lên trên, bắp đùi trơn bóng mịn màng của Cổ Ninh ma sát vào đôi chân dài vẫn còn đang mặc quần của anh.

Cô dùng hai tay chống lên ngực anh, bị hôn đến mức thở không ra hơi: "Huhu...Trần Tùng!"

Váy ngắn bị kéo lên đến eo, để lộ ra một chiếc quần lót màu trắng tinh, đôi chân của cô vừa nhỏ vừa thẳng bị anh dùng đầu gối đè xuống dưới người, mà hai tay nhanh chóng bị một tay của anh tóm lấy, đè lên trên đỉnh đầu.

Một tay khác của Trần Tùng kéo quần lót của cô ra, nghe thấy Cổ Ninh "huhu" một tiếng nói: "Trần Tùng, em sợ."

Cô vừa khóc, anh đã ngay lập tức dừng lại.

Trái tim của anh theo tiếng khóc đó mà co rút từng nhát một.

Trần Tùng buông tay Cổ Ninh, động tác cứng ngắc lau nước mắt cho cô: "Em khóc cái gì?"

Cổ Ninh vẫn còn đang khóc, thân thể nhỏ bé khẽ run lên một cái, nhìn rất đáng thương, nước mắt dính ướt mấy sợi tóc loà xoà, dính lên trên mặt, khóe mắt ửng đỏ: "Vì sao anh đột nhiên, đột nhiên lại như thế?"

Anh thật sự không có biện pháp với cô: "Đừng khóc, ông đây không làm còn không được à?"

Cô nức nở, hơi do dự: "Anh là vì ghen mới như thế à?"

Trần Tùng lạnh nhạt nói: "Ghen cái bíp."

Mấy giây sau, anh lại cúi đầu hôn cô, nhưng lần này không mang tính xâm lược mạnh mẽ như thế nữa, ngậm lấy cô, hình như còn mang theo ý an ủi, dỗ dành. Sắc trời bên ngoài không biết từ lúc

nào đã tối rồi, ánh chiều tà phản chiếu lên mặt biển, sáng tối giao nhau.

Vừa hôn, vừa để ý cảm xúc của Cố Ninh, cô không khóc nữa, chỉ là cặp hàng mi dài ướt át xuống, ngoan ngoãn khác thường, lại giống như đang ngẩn người, để mặc anh hôn.

Vào lúc Trần Tùng muốn kéo toàn bộ váy của cô xuống, tay cô đè anh lại.

Cách một tầng váy Trần Tùng đang ngậm quả anh đào của Cố Ninh bỗng sững sờ, cho rằng cô không muốn tiếp tục.

Ánh mắt Cố Ninh nhìn ra bên ngoài, sợ toàn bộ sự việc của bọn họ vừa nãy đều bị người khác nhìn thấy, vẻ mặt khó coi, lại muốn khóc: “Còn chưa kéo rèm cửa nữa.”

“Chúng ta có thể nhìn thấy bên ngoài nhưng người bên ngoài không nhìn thấy chúng ta.” Trần Tùng dứt khoát kéo váy liền thân của cô xuống, chủ yếu là sợ đến lúc làm không dọn được, sẽ làm bẩn, chỗ này không có quần áo để thay.

Chương 15

Trần Tùng cởi váy ngủ của cô để ở ngăn tủ. Cố Ninh còn chưa thích ứng được việc trần truồng bị người khác nhìn thấy, không nhin được mà giơ tay ôm ngực. Nhưng chỉ có hai tay, che được bên trên thì không che được bên dưới.

Thấy cô như vậy, anh lại đề lên, kéo tay đang che ngực của cô ra: “Còn không cho anh xem?”

Đôi mắt Cố Ninh khép hờ, một khi gặp phải vấn đề không muốn trả lời thì sẽ giả ngu. Cố tình Trần Tùng lại không cho cô được như ý, hé miệng ngậm lấy quả anh đào hơi nhô lên trên đôi gò bồng đảo trắng nõn của cô.

“Ông đây không chỉ muốn nhìn, còn muốn ăn.” Anh ngậm lấy, sau một phút, đã nhả quả anh đào ra, làm cho nó bóng loáng, lại không ngừng đặt những nụ hôn trên người cô, vừa mút vừa liếm cắn.

Giống như chó vậy, anh ra sức liếm, đầu lưỡi nóng bỏng kiên nhẫn. Đầu lưỡi quét qua chỗ nào là chỗ đó ửng hồng khiến cho người ta nổi lên suy nghĩ muốn tàn phá. Cố Ninh run rẩy không ngừng, cảm giác bị đặt trên lửa nướng chắc cũng như thế này.

Cảm giác bị ngậm, bị cắn rất khó chịu, lại cảm thấy niềm vui sướng quen thuộc nảy sinh.

Màu trắng và bánh mật giao nhau, rất nhanh đã ra mồ hôi, người đàn ông dáng người khỏe mạnh và thiếu nữ dáng người gầy gò dán chặt vào nhau, từ đằng sau nhìn vào, căn bản không nhìn ra được dưới người Trần Tùng vẫn đang có một người nằm.

Cố Ninh cắn chặt môi không bật ra tiếng.

Cắn thật giống như đang thở gấp, cố gắng hít thở không khí, lại giống như đang bị làm đến mức ý thức tan rã, không thể ngăn được.

Lúc làm tình, người phụ nữ phát ra âm thanh kiểu này sẽ càng kích

thích ham muốn của đối phương. Tay của Trần Tùng linh hoạt vươn đến sau eo của cô, không cần dùng bao nhiêu sức đã có thể nhắc người lên.

“Chúng ta ngấm biển nhé.” Anh nói.

Vốn Cố Ninh đang nhắm mắt, phát hiện anh nửa ôm cô từ trên giường dậy, bị dọa đến lập tức mở mắt, sợ ngã xuống, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, cơ thể theo đó dán càng sát hơn.

Trần Tùng biết vừa rồi Cố Ninh chắc không nghe thấy lời của mình, kiên nhẫn nói lại lần nữa: “Chúng ta đi ngấm biển nhé.”

Ngấm biển...

Ngấm biển thế nào? Lông mi của Cố Ninh run rẩy, khóe mắt vẫn còn vết ửng đỏ chưa tan.

Người đàn ông đỡ cô đang khoả thân đứng trước cửa sổ sát đất, từ phía sau dán sát lại, lồng ngực rắn chắc của anh áp sát vào tấm lưng xinh đẹp của cô, côn th*т cắm vào khe hông cô đã sẵn sàng phát động.

Không lập tức cắm thẳng vào luôn, mà chậm rãi di chuyển xuôi theo khe hẹp của khe hông, từng chút từng chút một.

Lông trên cơ thể của hai người ma sát vào nhau.

Lông trên người Cố Ninh vừa thưa vừa mềm mại, cọ vào không có cảm giác gì. Nhưng lông trên người Trần Tùng nhiều, ở chỗ gần côn th*т, cọ cô vừa ngứa vừa hơi đau.

Mỗi lần cọ quá mức, côn th*т sẽ cọ qua huyết nhỏ, quy đầu kẹt ở trong huyết nhỏ nhỏ nước, chỉ có một chút thôi, lại bị Trần Tùng thẳng eo lúi sau rút ra, cảm giác trống rỗng tấn công Cố Ninh.

Cũng không phải bản thân Cố Ninh muốn, chỉ là anh làm như vậy sẽ dụ dỗ bản năng ham muốn trong cơ thể cô.

Bên ngoài cửa, sóng biển không ngừng đánh vào bãi cát.

Mà bên trong phòng, trước cửa sổ sát đất, nửa thân trên của Cố Ninh cọ vào kính thủy tinh nhìn như trong suốt, để lại dấu vết tình dục. Mồ hôi trên người cô chảy ra cũng cọ lên trên mặt kính, khiến nó bị mờ đi.

Điều khiến Cố Ninh không chịu nổi được nhất là quả anh đào cũng bị cọ, vừa đau vừa sảng khoái. Cô không muốn thừa nhận như vậy cũng khiến cho mình sung sướng hơn.

Trần Tùng ôm lấy eo nhỏ của cô từ phía sau, vuốt ve rốn cô.

Cố Ninh thật sự muốn nghi ngờ anh có sở thích đặc biệt gì đó. Trần Tùng không biết cô đang nghĩ cái gì, siết chặt vòng eo của cô, bắt đầu hôn liếm từ hai bả vai đang vô tình co lên của cô.

Xương bả vai, xương sống, đến bờ mông trắng nõn đều không còn nguyên màu sắc, anh còn ở trên bờ mông của cô cắn một vết nhỏ, thích thú nhìn vết răng sâu in trên làn da.

Cố Ninh không muốn làm chuyện đó trước cửa sổ sát đất.

Quá xấu hổ. Tuy rằng biết người bên ngoài không nhìn thấy bên trong, nhưng cô biết rõ sự việc, nên vẫn cảm thấy xấu hổ: “Trần Tùng, chúng ta quay về giường làm được không?”

côn th*t của Trần Tùng đã cứng đến không thể cứng hơn, gân xanh bao xung quanh, nhìn vô cùng đáng sợ. Anh không đồng ý với cô, mà nhấc hai tay, đan mười ngón tay vào tay cô đè lên trên mặt cửa sổ sát đất.

Cũng chính lúc này, côn th*t lưu loát tiến vào tiểu huyết ẩm ướt nóng bỏng từ phía sau.

Eo Cố Ninh tê dại, suýt nữa thì khuỵu xuống đất.

Nhưng lại bởi vì tương liên với cơ thể của Trần Tùng, côn th*t đó giống như đóng đinh cô tại chỗ, giống như máy đóng cọc đâm vào, đâm sâu chạm đáy.

Tư thế này khiến Cố Ninh không xoay người được, chỉ có thể bị anh đè hai tay ấn lên trên mặt kính, hung hăng đâm vào từ phía sau, rất sâu, so với tư thế truyền thống còn đâm sâu hơn, chỗ bụng bị đâm phình lên.

Mắt cô chỉ có thể nhìn ra bên ngoài.

Trời hoàn toàn tối đen, mấy ngọn đèn trên bãi biển đã sáng lên.

Ở đằng xa có mấy cặp đôi đang ngồi, bọn họ ngồi trên bờ biển, nói chuyện, hôn môi, vuốt ve đối phương, thậm chí còn có người thò tay vào bên trong của cô gái, trước ngực của cô ấy có những đường nét nổi lên.

Mà ở chỗ bọn họ không nhìn thấy, Cố Ninh bị Trần Tùng đâm đến chân run rẩy.

Tùng tiếng rên rỉ trong phòng vang lên, kèm theo đó gần như là âm thanh va chạm bạch bạch bạch vang lên không ngừng. Trần Tùng dùng tay vuốt ve khuôn mặt cô, thở gấp hôn lên cánh môi hơi hé mở của cô.

“Nhẹ chút, xin anh đẩy, Trần Tùng.”

Cố Ninh nhỏ giọng xin tha.

Hình như từ trước đến giờ Trần Tùng chưa từng nói với cô, mỗi lần cô khàn giọng nói lời dịu dàng như này, cơn th*ť của anh sung sướng sưng to lên, thậm chí có cảm giác kích động muốn đâm xuyên huyết nhỏ của cô.

“Được.”

Nhưng Trần Tùng chỉ đồng ý miệng, động tác dưới người lại không hề có ý giảm tốc độ, những cú rút ra đâm vào tới tấp, cơn th*ť đâm đến mọi điểm mẫn cảm mà chỉ có mình anh chiếm dụng.

Cố Ninh vào khoảnh khắc cao trào đó, nước tí tách từ chỗ bẹn họ giao hợp chảy xuống, dường như không khống chế được.

Cô ngửa chiếc cổ thiên nga yếu ớt của mình, hoàn toàn dựa vào Trần Tùng ở đằng sau chống đỡ nên mới không bị ngã xuống.

Trần Tùng cuối cùng cũng đã thả chậm tốc độ, kéo dài cao trào của Cố Ninh, để cô càng thoải mái hơn.

Cao trào qua đi, cả người Cố Ninh mềm nhũn như được dội qua nước, mồ hôi chảy ròng ròng, cửa huyết bị đâm đến đỏ ửng đáng thương yếu ớt khép mở, tự động hút lấy cơn th*ť nóng bỏng.

Trần Tùng cúi đầu ngậm lấy dải tai của cô, lực đâm vào rút ra của anh càng mãnh liệt, lòng bàn tay đè lên bụng nhỏ của cô ép sát về phía sau, dường như muốn cho cơn th*ť ăn đến tận bên trong, quy đầu đâm đến miệng tử cung, rục rịch muốn đẩy vào trong.

Cố Ninh nuốt nước miếng, nhắc nhở: “Ngày mai là thứ hai, em còn phải đi học...”

“Anh biết.”

Biết mà còn làm lâu như thế? Cô cảm thấy huyết nhỏ và bụng nhỏ đều đã đau xót không chịu được rồi, cố nén tiếng rên rỉ phát ra:

“Em, em không muốn đến muộn.”

Trần Tùng vén mái tóc dài dầm mồ hôi của cô lên, toả ra mùi hương đặc trưng của thiếu nữ.

Anh hôn lên mái tóc, sau đó gạt đến trên bả vai cô: “Ngày mai anh sẽ lái xe đưa em đến trường, chắc chắn sẽ không để em đến muộn đâu.”

Đầu ngón tay của Cố Ninh bị đè lên cửa sổ sát đất hơi trắng bệch, giống như không chịu được phía sau không ngừng bị đâm.

“Tối nay em muốn ngủ sớm.” Cố Ninh cau mày: “Nếu không đi học sẽ buồn ngủ.”

Trần Tùng bỗng nhiên ôm Cố Ninh lên, thành tư thế xi tiểu của em bé. Anh đi lại trong phòng, còn th*т chưa từng rời khỏi cô: “Được, anh sẽ kết thúc trước chín giờ, để em đi ngủ.”

Thế nhưng lại vừa đi, vừa làm cô...

Móng Cố Ninh bấu vào trong cơ bắp của Trần Tùng, lưu lại từng vết móng tay.

Chương 16

Trần Tùng không nuốt lời, tối qua nhắm đúng trước chín rưỡi kết thúc. Cho dù là như thế, Cố Ninh vẫn rất buồn ngủ.

Sáng hôm nay, anh đưa cô đến trường, không đến muộn, nhưng Cố Ninh vẫn ngủ gà ngủ gật trước khi tiết học bắt đầu.

Bạn cùng bàn Nhậm Linh đến khá muộn, cầm một cốc sữa đậu nành và hai cái bánh quẩy.

Nhìn thấy Cố Ninh đang ngủ, cô ấy nhẹ nhàng kéo ghế ra, nhẹ nhàng ăn bữa sáng của mình. Nhưng khi các bạn học càng lúc càng đến đông, âm thanh ồn ào tự nhiên sẽ to hơn.

Cố Ninh nửa tỉnh nửa mê nghe thấy các bạn trong lớp ầm ĩ, tám chuyện, mí mắt nặng nề sụp xuống, nghiêng mặt đè lên cánh tay tiếp tục ngủ.

Vị trí của cô ngồi dựa cửa, Tạ Tử Tô từ ngoài hành lang đi vào đã có thể nhìn thấy Cố Ninh hai mắt nhắm chặt.

Ánh nắng yếu ớt chiếu trên người cô đang khom lưng, nằm úp sấp trên bàn, cổ áo màu xanh, ở chỗ khác tay áo đồng phục tay ngắn màu trắng bó sát vào thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, đôi chân dưới váy đồng phục trường cũng khép lại.

Tạ Tử Tô không tự chủ mà nhìn nhiều hơn một chút.

Nội tiết tố của tuổi dậy thì dâng trào, tình cảm đơn phương, nhưng lúc trước cậu ta từng tỏ tình với cô rồi, không thể coi là yêu thầm.

Bỗng nhiên, ánh mắt dừng lại.

Cúc áo trên cổ áo đồng phục trường của Cố Ninh chưa cài, bên trên có ba cái cúc, có hai cái cúc bị bung ra, để lộ ra xương quai xanh vừa mịn màng vừa rõ nét của cô, mà trên đó lại lộ mấy vết đỏ, giống như bị người khác mút mà tạo thành.

Tạ Tử Tô siết chặt quyển sách trong tay.

“Tử Tô, cậu đang nhìn cái gì đó?” Một nam sinh từ đằng sau đuổi

đến, khoác lên bả vai Tạ Tử Tô, nhìn theo tầm mắt của cậu ta: "Cậu đang nhìn Cổ Ninh à?"

Tạ Tử Tô không nhìn nữa, cười nhạt lắc đầu: "Đừng nói linh tinh."

Nhậm Linh đang ăn sáng thấy Tạ Tử Tô đứng bên ngoài hành lang, vẫy tay chào hỏi, cậu ta cười khế một tiếng.

Trước khi bắt đầu tiết học mấy phút, Cổ Ninh tỉnh dậy, phát hiện cúc áo chưa cài cẩn thận, nên cài lại. Má của cô có mấy vết đỏ do bị đè, nhìn vừa ngộ nghĩnh vừa dễ thương.

Nhậm Linh dùng tay chọc chọc: "Tối qua ngủ không ngon à? Cảm giác như cậu rất mệt mỗi vậy... chuyện em trai tớ hôm qua, cảm ơn cậu nhé, cũng giúp tớ nói cảm ơn với anh trai cậu."

Cổ Ninh tìm đề thi xiu nữa giáo viên giảng: "Ừm, hơi mệt." Sau đó cười một cái: "Nói cảm ơn làm gì, không có gì cả."

Nhậm Linh ôm cánh tay cô, cảm râm: "Cổ Ninh, cậu siêng năng như vậy là muốn giết chết ai? Mỗi lần thấy cậu chăm chỉ học tập, tớ đều cảm thấy mình là đồ bỏ đi, tương lai mù mịt."

Cổ Ninh cười: "Cậu cũng không kém, lần trước thi thử đứng thứ ba mươi toàn khối mà."

Nhậm Linh hừ hừ, nói đùa: "Cậu chẳng phải là học sinh giỏi đứng thứ nhất thứ hai toàn khối à, nói giống như đang cười nhạo tớ vậy."

Giọng điệu cô nghiêm túc: "Tớ không có."

Tiếng chuông vào học vang lên, học sinh nô đùa bên ngoài phòng học lần lượt đi vào.

Người vào muộn nhất là một bạn học sinh nữ không mặc áo đồng phục, nhuộm tóc, trang điểm, hở rốn, eo cũng hở một mảng lớn, váy ngắn đến bắp đùi.

Cả khối gần như không có ai là không biết cô ta.

Gọi là Hạ Lam, tồn tại như một "chị đại".

Trường cấp ba Nhất Trung không khác gì so với các trường cấp ba khác, cũng có những nhóm nhỏ được thành lập tự phát, từ trùm trường này nghe hơi trẻ trâu, nhưng thực ra trong cuộc sống thật sự tồn tại kiểu người này.

Mà cô ta đã từng cùng nam trùm trường hẹn hò, lại càng thêm nổi tiếng.

Nhưng bọn họ hẹn hò không đến một tháng đã chia tay rồi.

Trong trường đồn đại không ngừng, nói là Hạ Lam không hề có tự

trọng, còn rất nhỏ đã lên giường với người khác, hẹn hò với trùm trường chưa được mấy ngày đã đi vào khách sạn, đời sống riêng tư vô cùng hỗn loạn.

Mấy chuyện này đều là lúc bình thường Nhậm Linh nói với cô, cô cũng không để trong lòng, chung quy một lòng chỉ nghĩ đến học tập, hôm nay nghiêm túc nhìn Hạ Lam một cái, phát hiện cô ta rất xinh đẹp.

Vẻ xinh đẹp rực rỡ của cô ta là kiểu vẻ đẹp khiến người ta vô cùng yêu thích và cũng dễ khiến người khác đổ kị.

Bây giờ Hạ Lam đang chậm rãi quay lại phòng học, trong miệng nhai kẹo cao su, hình như không sợ cái gì cả.

Giáo viên tiếng anh vừa hay đang ở đằng sau Hạ Lam, thấy cô ta, mày nhú đến mức có thể kẹp chết con ruồi, vừa nhìn đã thấy không hài lòng.

Nhưng đều đã học lớp mười hai rồi, bản thân là giáo viên của bọn cô thường đều một mắt nhắm một mắt mở đối với mấy học sinh kém, chỉ cần học sinh kém không ảnh hưởng đến việc học tập bình thường của các học sinh khác là được.

Có thể ánh mắt Cố Ninh nhìn Hạ Lam quá rõ ràng, đối phương liếc cô một cái.

Không hề có cảm xúc gì, chỉ quét qua mà thôi.

Giáo viên tiếng anh đi lên bục giảng bắt đầu giảng bài, Cố Ninh không phân tâm, bút đỏ thình thoảng vẽ vào đề thi, viết những trọng điểm mà giáo viên nói.

Một tiết lại trôi qua, tiếng chuông hết tiết vang lên, giáo viên tiếng anh vút phẫn, cầm tài liệu dạy rời khỏi phòng học.

Cố Ninh vươn vai.

Nhậm Linh đi vệ sinh, vị trí bên cạnh trống, đột nhiên có người kéo ghế ra, vừa đặt mông ngồi xuống đã tỏa ra mùi nước hoa nồng nặc. Cô ngẩng đầu nhìn, phát hiện là Hạ Lam.

Tóc của Hạ Lam là xoăn sóng, khiến cho khuôn mặt trái xoan của cô ta càng thêm xinh đẹp, đôi mắt kẻ eyeliner hơi cụp xuống, có thể quyến rũ người khác: "Xin phép xuống phòng y tế là đăng ký ở chỗ này của cậu."

Hô hấp của Cố Ninh ngừng lại, ở khoảng cách gần nhìn cô ta càng xinh đẹp hơn: "Ừm, là đăng ký ở chỗ tôi."

Hạ Lam “ồ” một tiếng.

Ngón tay sơn màu xanh của cô ta lơ đễnh gõ lên mặt bàn: “Thế cậu đăng ký cho tôi tiết hai nhé, tôi đau bụng, muốn đi xuống phòng y tế uống thuốc, nằm một tiết.”

Đau bụng?

Cố Ninh hoài nghi nhìn cô ta, vẻ mặt Hạ Lam bình thường, không hề nhìn ra có tí đau bụng nào.

Hạ Lam thấy cô không nói, ngón tay gõ cộc cộc lên bàn: “Không được sao?”

Kiểu học sinh ngoan như Cố Ninh tất nhiên là không dám nói cô ta, vội vàng gật đầu như giã tỏi: “Có thể, cậu đi đi, đến lúc đó tôi sẽ nói với giáo viên dạy tiết hai cho.”

Cạch một tiếng.

Ghế lại bị Hạ Lam kéo ra, cô ta đứng dậy, lười biếng cười, vỗ vỗ bả vai Cố Ninh: “Cảm ơn nhé, bạn học.”

Cố Ninh cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào cô ta: “Không cần cảm ơn, nên làm thôi.”

Ai biết Hạ Lam lại dùng ngón tay hếch cằm cô, khom người, đối mặt với cô, cảm thấy chơi khá vui: “Thành tích học tập tốt thì cũng phải nhìn thẳng vào người ta nói chuyện chứ, cậu xem thường tôi à?”

Cố Ninh hoàn toàn không có ý này, xua tay nói: “Tôi không có.”

Hạ Lam cười mỉm, đứng thẳng người, đi ra ngoài, hình như có ý nói nước đôi: “Đùa cậu mà thôi, học sinh ngoan thật là không biết đùa.”

Tiết thứ hai là ngữ văn, cô giáo trung niên đối xử bình đẳng với tất cả các học sinh.

Vào học được một nửa, cô giáo lại nhớ đến chuyện của học sinh, bảo Cố Ninh đi phòng y tế xem Hạ Lam, xem em ấy còn đau bụng không, nếu như đau quá, có thể xin nghỉ về nhà.

Thế là, Cố Ninh đi phòng y tế.

Đang trong giờ học, trường học yên tĩnh.

Phòng y tế nằm ở toà nhà khác, cách toà nhà dạy học hơi xa, cô đi mấy phút mới đến nơi.

Nhưng cô không thể ngờ rằng sẽ thấy một cảnh kinh người như vậy, y tá của trường không có ở đây, mái tóc xoăn của Hạ Lam đang lắc lư, bị người ta đè lên trên tủ thẳng tiến đâm vào.

Mà nam sinh đang thẳng người đâm phá cô ta có vẻ mặt lạnh lùng,

gấu váy che đi chỗ hai người giao hợp, tay đang bóp eo cô ta nổi gân xanh.

Không phải là trùm của trường, mà là đại biểu học sinh ưu tú của trường bọn họ.

Cố Ninh quen biết cậu ta.

Hai người nhìn có vẻ không có điểm giao nhau gì lại cùng nhau làm tình ở trong phòng y tế. Một người là học sinh ngoan tưởng như cao không thể với, một người bị đồn đời sống riêng tư hỗn loạn, nữ sinh bị gọi là "chị đại".

Mà nhìn có vẻ, đây cũng không phải là lần đầu tiên bọn họ làm tình. Nam sinh hình như đâm quá sâu, quá mạnh, Hạ Lam khẽ rên lên, hai chân móc lên trên eo cậu ta, bị hôn đến mức son môi bị nhoè hết: "Mẹ nó, cậu định đâm chết tôi à? Nhẹ chút!"

Cố Ninh gần như chạy trốn khỏi phòng y tế, thở dốc quay về phòng học.

Cô giáo hỏi cô, Hạ Lam sao rồi?

Cố Ninh nói dối bạn ấy vẫn còn đau bụng, nhưng không nghiêm trọng đến mức phải về nhà, ở phòng y tế nằm nghỉ một lúc là được. Cô giáo cũng không nghi ngờ, tin tưởng cô, bảo Cố Ninh quay về chỗ ngồi, tiếp tục nghe giảng.

Cả một ngày, cô đều không có tâm tư nghe giảng, ở trong phòng y tế nhìn thấy việc đó đã kích thích cô quá lớn.

Buổi chiều sau khi tan học, Cố Ninh đeo cặp đi ra cổng trường, đang chuẩn bị giống như lúc trước đứng đợi xe bus quay về, kết quả nhìn thấy một chiếc xe máy đang đỗ ở đường đối diện trường học.

Trần Tùng ngồi trên xe máy, chân dài chống đất, cho dù không làm gì cũng khiến không ít người ngoài nhìn sang bên anh. Nữ sinh nhìn khuôn mặt và dáng người của anh, nam sinh nhìn xe máy của anh. Mà anh nhìn cổng trường.

Vừa tan học, người ở cổng trường đông đúc, Trần Tùng lại vừa liếc một cái đã thấy Cố Ninh.

Anh thản nhiên đứng thẳng người, eo nhỏ chân dài, vẩy tay không có chút nghiêm chỉnh nào.

Chương 17

Kể từ sau tối hôm Cổ Ninh ở trước mặt bạn học gọi Trần Tùng là anh trai đó, cô đã không sợ các bạn cùng lớp nhìn thấy anh đến trường đón cô nữa.

Chỉ là cô không biết chiều hôm nay anh sẽ đến đón mình về, nên hơi ngạc nhiên mà thôi.

Đối diện trường học có rất nhiều tiệm trà sữa, KFC, quán nướng, mùi hương bay khắp phố. Cổ Ninh vừa đi đến trước mặt Trần Tùng thì bụng đã kêu lên ùng ục, giống như rất biết cách chọn thời gian. Tay đang định đội mũ bảo hiểm cho cô dừng giữa không trung, mắc lại đầu xe trước, quét một lượt hàng quán xung quanh, hỏi cô: "Em muốn ăn gì?"

Cuối cùng, Cổ Ninh ôm ly trà sữa ngồi sau xe máy quay về.

Con đường đang di chuyển lùi về sau, một tay cô ôm eo Trần Tùng, một tay cầm trà sữa, miệng hé mở, ngậm ống hút, chậm rãi hút trân châu bên trong.

Con đường này không phải con đường về nhà bọn họ, Cổ Ninh vô tình phát hiện ra, ngón tay giật giật gấu áo của anh: "Đây hình như không phải đường về nhà."

Trần Tùng nhìn gương chiếu hậu: "Ừm, tối nay dẫn em về nhà ăn cơm."

Về nhà?

Về nhà nào?

Nhìn đường chắc là về nhà ba mẹ cô, Cổ Ninh gật đầu, rồi cuộc vẫn là học sinh cấp ba, cho dù kết hôn rồi, trong lòng vẫn nhớ ba mẹ.

Anh nói: "Mẹ nói tối nay muốn gặp em."

Sau khi mở tiệc cưới, Trần Tùng cũng bắt đầu gọi mẹ Cổ Ninh là mẹ. Cô nuốt trân châu và trà sữa xuống, cho cốc trà sữa rỗng vào trong túi nilon trong suốt: "Thế tối nay chúng ta ở lại một đêm, hay là ăn

xong cơm thì về luôn?”

Trần Tùng nghĩ mấy giây mới đáp lại: “Ở lại một đêm, ở trong phòng em.”

Cố Ninh nghĩ đến cái gì đó, hơi xấu hổ: “Anh ngủ cùng em à?”

Mười tám khúc cua của trấn nhỏ, anh vặn tay, cua vào ngõ quen thuộc: “Em là vợ của ông đây, ông đây không ngủ cùng phòng với em thì ngủ ở đâu?”

Bọn họ kết hôn rồi, ở cùng phòng là chuyện bình thường, nhưng cổ tình da mặt Cố Ninh rất mỏng, ở trước mặt ba mẹ mình, cùng một người đàn ông ngủ trong phòng mình...

Tạm thời vẫn chưa thích ứng được.

Nhưng cũng không thể để anh ngủ phòng khác. Cố Ninh bối rối, nhà của cô không to, em trai cô ở một phòng, ba mẹ cô ở một phòng, một mình cô ở một phòng, không còn dư phòng khách.

Nếu không thì để Trần Tùng ngủ cùng em trai cô? Nhưng em trai cô lại không thích ngủ cùng người khác.

Trong tình huống Trần Tùng không biết, bộ não bình thường của Cố Ninh lại nghĩ nhiều như thế. Xong rồi, vẫn không tìm ra cách để giải quyết, quanh đi quẩn lại, bọn họ vẫn chỉ có thể ở chung một phòng. Khoảng mười năm phút sau, bọn họ đã về đến nhà.

Mẹ cô vừa khéo đứng ở cửa nhà bưng rổ rau chọn rau, tựa lưng vào tường nhà mình, đứng ở chỗ bóng râm nói chuyện với hàng xóm, nói về con gái nhà ai đó sắp phải lấy chồng, phải gả ra nước ngoài xa như thế.

Mà ba Cố ngồi xổm ở góc bên tường hút thuốc lào, cặp mắt nhìn giống rau trồng trên đất, có lúc hứng lên thì lại thêm vào một câu.

Trần Tùng dừng xe máy trên nền đất coi như là bằng phẳng, Cố Ninh cười mũ bảo hiểm.

Cô xuống xe.

Không biết ai kêu một câu: “Ai ôi, đó không phải là con gái và con rể nhà bà à.”

Bọn họ cũng không bất ngờ, trên trấn còn có mấy nữ sinh không học cấp hai, bây giờ con cũng đã có mấy đứa rồi. Cố Ninh mười tám tuổi làm tiệc cưới với người đàn ông cũng không có gì nổi trội.

Nhưng vẫn có một số thứ không giống.

Trong thị trấn cũng không phải chưa từng có nữ sinh thi đỗ đại học,

nhưng các cô ấy sau khi thi xong ra ngoài rất ít khi quay về, đều thích sống ở thành phố lớn, tìm đàn ông.

Nữ sinh có thành tích ưu tú giống như Cố Ninh gần như không có ai kết hôn vào tầm tuổi bây giờ, nhưng nguyên nhân bọn họ kết hôn là gì, hàng xóm cũng nghe nói về nó.

Thời đại này, lĩnh giấy kết hôn rồi cũng có thể ly hôn, càng đừng nói là bọn họ còn chưa ký giấy.

Hàng xóm láng giềng không hề coi trọng cuộc hôn nhân của bọn họ. Nhưng bọn họ không thể không thừa nhận rằng vẻ ngoài của Trần Tùng là kiểu người cao to còn đẹp trai đó. Những người làm mẹ này thường nói với con gái mình, tìm chồng xấu một chút cũng không sao.

Quan trọng là phải tìm người thương con, hoặc là có tiền.

Nhưng vừa nhìn thấy Trần Tùng như thế, bọn họ lại không thể không thừa nhận một khuôn mặt đẹp trai thật sự là sự cám dỗ rất lớn đối với cô gái trẻ.

Càng đừng nói là cậu ta còn rất có tiền, tuy rằng nghe nói công việc làm anh không phải phải vơ vãng gì lắm. Bởi vì người lớn tuổi đều thích công việc ổn định làm cho nhà nước, ví dụ như viên chức, bác sĩ, giáo viên...

Bọn họ chỉ liếc thấy anh lúc ăn tiệc mấy cái, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn ở khoảng cách gần như thế.

Ôi ôi, dáng người này, khuôn mặt này.

Lý Tú Lam thấy bọn họ quay về, nhanh chóng để rổ rau sang một bên, đầu tiên cười vui vẻ nói với Trần Tùng, lại vươn tay kéo Cố Ninh qua.

Ngay tức khắc đã lặng lẽ đánh giá con gái của mình, phát hiện cô không còn gầy như lúc trước mới thở nhẹ ra một hơi.

Làm gì có chuyện mẹ không yêu thương con gái của mình.

Hôm bày bàn tiệc cho Cố Ninh, Lý Tú Lam từ sáng cho đến tối mắt đều đỏ ửng.

Dù thế nào thì Trần Tùng cũng là người đàn ông hai mươi mấy tuổi, cũng đã lăn lộn ở ngoài xã hội bao nhiêu năm như thế, sao có thể không nhìn ra suy nghĩ của Lý Tú Lam, nhưng anh không để bụng.

Anh cũng không hề chột dạ, tự hỏi bản thân một cách trung thực, từ trước đến giờ chưa từng đối xử tệ với Cố Ninh, ngoại trừ ở phương

diện tình dục đòi hỏi nhiều lần ra, cái này thực sự không có cách nào thay đổi, cũng không có ý định muốn thay đổi.

Cố Ninh để mặc Lý Tú Lam kéo tay mình.

Năm nay Cố Tây học lớp sáu, sau khi tan học, vốn ở trong phòng làm bài tập, nghe thấy bên ngoài có tiếng động, biết là Cố Ninh quay về, đến cả bài tập về nhà cũng không làm, chạy ra ngoài.

“Chị!”

Cô xoa xoa đầu cậu bé.

Ba Cố bỏ điều thuốc vào xuống, bảo bọn họ đừng đứng ở bên ngoài nói chuyện, vào nhà ăn cơm, nếu không đợi lúc nữa cơm nước đều nguội hết. Hàng xóm xung quanh cũng tản ra.

Trên bàn cơm cũng coi như sôi nổi, Trần Tùng còn rất biết cách nói chuyện với ba Cố.

Mà Lý Tú Lam bên này không ngừng gấp đồ ăn cho Cố Ninh. Cố Tây nhìn thấy trong bát chị mình đồ ăn đã chất thành ngọn núi, chỉ cảm thấy thật đáng sợ.

Ăn xong cơm, nói chuyện một lúc, lại đi tắm rửa thì đã đến mười giờ.

Cố Ninh đi vào căn phòng một thời gian lâu rồi mình không ngủ, xoay tay đóng cửa lại. Trần Tùng ngồi trên chiếc giường nhỏ ga màu hồng, chiếm gần nửa diện tích.

Chương 18

Phòng của Cố Ninh không khác gì so với phòng của các cô gái bình thường, trên tường có mấy giấy dán và áp phích, giấy dán viết đầy những câu trích đoạn hay hoặc là từ vựng tiếng anh nâng cao.

Trên giá sách vẫn còn mấy quyển sách cũ chưa dọn đi, trên chiếc bàn tràn đầy cảm giác năm tháng vẫn còn chiếc đèn bàn nhỏ, tủ quần áo không lớn, đặt ở cuối giường.

Trần Tùng còn đang đánh giá phòng của cô.

Chiếc màn màu tím được móc lên, rủ ở hai bên giường nhỏ, phía trên giữa giường treo một chiếc quạt nhỏ, trong phòng tuy là có điều hoà thật, nhưng vẫn chuẩn bị quạt gió, đề phòng chẳng may.

Tóm lại hôm nào trời không quá nóng thì bật quạt là đủ rồi.

Nhà của bọn họ cũng không phải có tiền, cũng không phải là nghèo. Ba Cố là hiệu trưởng trường tiểu học trong thị trấn, gia đình của bọn họ thuộc mức khá giả, cuộc sống vật chất của cô cũng không quá kém.

Nếu không phải Lý Tú Lan thích cuộc sống tự do ở thị trấn, còn có thể thường xuyên buôn chuyện với hàng xóm, có lẽ nhà bọn họ đã chuyển đến trong thành phố sống rồi.

Nhìn tổng quát cả căn phòng, chỉ có ghế ở trước bàn học và giường là có thể để người khác ngồi, còn lại không có chỗ.

Trần Tùng thấy Cố Ninh tắm xong quay lại, để chân dài xuống, giống như nhường chỗ cho cô.

Chỗ này không giống như nhà hiện tại của bọn họ, tường có lắp đặt tấm cách âm. Trong phòng của cô không cách âm, nếu như phòng bên cạnh nói chuyện to một chút, bọn họ cũng có thể nghe thấy, và ngược lại.

Người lớn tuổi quen ngủ sớm.

Lúc Cố Ninh quay về phòng, ba Cố và Lý Tú Lan đã đóng cửa tắt

đền đi ngủ, mà Cố Tây cũng quay về phòng tiếp tục làm bài tập vẫn chưa làm xong.

Bây giờ Cố Ninh đang mặc bộ đồ ngủ cũ lúc trước, một bộ áo cộc tay quần đùi màu be, tóc vẫn còn hơi nước do vừa mới tắm xong, có mấy sợi dính vào nhau, dính vào tai và sườn mặt.

Tư thế Trần Tùng thu chân nhường chỗ rõ ràng là ý để cô ngủ bên trong.

Nhưng cũng đúng thôi, cái giường này nói thật quá nhỏ, là kiểu giường có kích thước giống giường trong ký túc xá trường cấp ba, chỉ là không có giường trên mà thôi, chiều dài và chiều rộng gần như y hệt nhau.

Nếu đổi lại Cố Ninh ngủ bên ngoài, ngủ đến nửa đêm rất có thể bị chen ngã xuống, ngủ bên trong còn có thể ép sát vào tường, chen chúc một chút, nhưng dù sao vẫn an toàn hơn.

Thế là, cô không nói gì, đi đến bên giường, cởi giày ra trèo lên.

Ai dùng tư thế bò này cũng đều không thể nào nho nhã được, cặp mông tròn trịa của Cố Ninh rất vĩnh được bọc trong chiếc quần đùi, mỗi lần bò qua, ống quần đùi sẽ kéo lên trên một chút.

Eo của cô lại rất nhỏ, sống lưng hơi cong xuống.

Trần Tùng nhìn mấy giây, vươn tay ôm Cố Ninh, trực tiếp đặt cô vào bên trong giường. Cô bị dọa giật mình, may mà kịp thời che miệng lại, mới không phát ra âm thanh khiến phòng bên cạnh nghe thấy. Sau khi anh ôm Cố Ninh lên, cũng không buông tay, tay lớn cách lớp áo khế vuốt ve phần eo của cô: "Tối nay mở điều hoà hay là mở quạt?"

Cố Ninh nghĩ một lát, nói mở điều hoà.

Hai người bọn họ nằm ngủ kề sát nhau như thế, nhiệt độ cơ thể đàn ông vốn rất cao, không mở điều hoà nhất định sẽ nóng chảy mồ hôi. Điều khiển điều hoà đặt ở đầu giường, Trần Tùng cầm lấy ấn mở, điều chỉnh lại nhiệt độ.

Cố Ninh đẩy tay đang ôm cô ra, khế nói: "Nóng lắm."

Anh cười: "Mở điều hoà mà vẫn còn nóng à?"

Giọng cô càng nhỏ hơn: "Nóng."

Trần Tùng biết Cố Ninh đang nghĩ cái gì, cúi đầu cắn dái tai đang đỏ ửng của cô, đầu lưỡi liếm dấu răng do mình cắn ra, hơi thở nóng rực: "Đây là vợ đang sợ tối nay anh làm em à?"

Cố Ninh bị hơi thở của anh làm cho ngứa cổ, nghiêng mặt: “Ba mẹ và em trai em đều ở đây.”

Anh nhéo eo cô: “Sợ cái gì, anh cũng đâu phải ngày ngày muốn làm em đâu.”

Tay của người đàn ông men theo vòng eo phủ lên đôi gò bồng đảo tròn trịa, sau đó lại từ cổ áo chui ra, xoa chút thịt ở cằm của thiếu nữ, nâng cằm hôn lên.

Thay vì trực tiếp sờ cằm cô, lại muốn từ bên dưới áo thò lên rồi mới sờ.

Anh chính là cố ý, Cố Ninh biết.

“Hơn nữa, em là vợ của anh, chẳng lẽ bọn họ không biết buổi tối mỗi ngày hai chúng ta sẽ làm gì à?” Trần Tùng bình tĩnh nói: “Mọi người đều hiểu rõ đấy.”

Cố Ninh ngược mắt nhìn khuôn mặt cương nghị của anh.

Cô do dự một lúc: “Hình như cái gì anh cũng đều không quan tâm nhỉ?”

Trần Tùng khẽ nhếch khóe miệng, ngón tay niết quai hàm của cô:

“Vậy vợ ơi em nói xem, anh phải quan tâm cái gì?”

Cố Ninh bị anh niết mặt, lúc nói chuyện miệng hơi trề ra: “Ví dụ như anh không quan tâm đến đối tượng kết hôn của anh, có phải là người bản thân anh thích hay không, cũng không quan tâm xem rốt cuộc em có thích anh hay không.”

Ngón tay của Trần Tùng đè lên môi cô, ánh mắt không hề có tí cảm xúc nào: “Em nói không sai.”

Cuộc trò chuyện đã thay đổi.

“Thích là cái gì, có thể ăn cơm được không, hay là có tiền tiêu không?” Đột nhiên anh sát lại gần mặt của cô, đầu mũi chạm vào đầu mũi cô: “Thế nên, cho dù em thích người khác, cũng phải để cho ông đây đề.”

Cố Ninh nghiêng đầu sang bên, sống mũi của anh chống lên mặt cô, hơi thở cũng vậy.

Cô buồn bực “ừm” một tiếng.

Trần Tùng quay mặt Cố Ninh lại, trong lòng tức giận vì hai ba lời nói của cô, lại âm trầm cười nhạt: “Không vui?”

Lúc này âm giọng bọn họ nói vẫn nhỏ, phòng bên cạnh không nghe thấy.

Cố Ninh nhắm mắt ngủ.

Anh hôn đến mức cô chút nữa thì thở gấp, không thể không mở mắt ra lần nữa: “Phải ngủ rồi.”

“Ông đây làm huyết nhỏ của em đã quen rồi.” Trần Tùng ôm lấy cô, động tác của anh hơi lớn, giường nhỏ vang lên tiếng kéo kẹt: “Cho dù em thích người khác, ông đây cũng phải làm em.”

Chương 19

Cố Ninh dùng tay chống lên ngực của Trần Tùng, cơ thể người đàn ông rắn chắc, hình thành sự đối lập với cô.

Nhưng sau đó Trần Tùng cũng không làm gì cô cả, chỉ ôm cô ngủ mà thôi. Dạo gần đây Cố Ninh rất hay buồn ngủ, cho dù bị ôm không thoải mái lắm, vẫn có thể nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Ngủ đến nửa đêm, nằm mơ.

Cũng không thể coi là mơ, mà là mơ thấy hôm bọn họ mở tiệc cưới. Hôm đó, sáng sớm Cố Ninh đã bị Lý Tú Lan gọi dậy, sau khi rửa mặt đánh răng, thay sườn xám màu đỏ truyền thống mà Lý Tú Lan may đo riêng cho cô, sau đó lại bị ấn ngồi trước gương trang điểm.

Thiếu nữ trong gương có khuôn mặt xinh đẹp, tinh xảo, da thịt mềm mịn trắng nõn.

Thực ra lúc còn rất nhỏ, Cố Ninh cũng đã từng tưởng tượng về đám cưới của mình sau này, để bạn thân của mình làm phù dâu, cùng nhóm mấy bạn học nữ, lập thành nhóm phù dâu.

Nhưng đến ngày thật sự mở tiệc cưới này, ảo tưởng của cô đều hóa thành tro bụi.

Sự thực chứng minh hiện thực và lý tưởng có sự chênh lệch, Cố Ninh không nói với Nhậm Linh chuyện mình vừa trưởng thành đã làm đám cưới, các bạn học khác cũng không biết, tất nhiên không có nhóm bạn học nữ làm phù dâu.

Lý Tú Lam khéo tay, làm tóc cho cô rất xinh đẹp, còn cài đầy hoa sao baby và hoa khác lên trên.

Vào giây phút Trần Tùng đến đón Cố Ninh đi, cô đột nhiên nảy sinh suy nghĩ muốn chạy trốn, rõ ràng người đồng ý sẽ làm tiệc cưới với anh chính là cô.

Nhưng Cố Ninh vẫn bị anh dắt tay rời khỏi phòng của mình, rời khỏi căn nhà cô ở mười tám năm, đi ra khỏi tầm mắt của ba mẹ cô.

Tiếng pháo trúc vang không ngừng, Cố Tây đứng ở cửa khóc, bởi vì luyến tiếc chị gái mà bị Lý Tú Lam mắng.

Cố Ninh đi đến xoa xoa mặt thẳng bẻ, nói đừng khóc, sau này cũng không phải chị không quay về nữa.

Trần Tùng đứng bên cạnh cô.

Anh không nói chuyện, nhìn thiếu nữ trang điểm nhẹ, mặc bộ sườn xám vừa người, eo nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, hai chân thẳng tắp dưới chỗ xẻ tà như ẩn như hiện, đôi chân nhỏ nhắn của cô đi giày cao gót năm centimet.

Tuy mặc bộ sườn xám khá trưởng thành, nhưng nhìn cô vẫn non nớt giống như có thể bóp ra nước vậy.

Hôm nay cũng là lần đầu tiên anh mặc nghiêm túc như thế, trên người vest đen áo sơ mi trắng và đeo cà vạt, giày da. Suy cho cùng tổ chức tiệc cưới mà, dù sao cũng không thể mặc áo phông, quần yếm, dép lê.

Tâm trạng của Trần Tùng có hơi khó tả, đàn ông hai mươi sáu tuổi rồi, bỗng nhiên có thêm một cô vợ, đích thực là có chỗ nào đó khác biệt.

Anh nắm tay Cố Ninh lắc lắc.

Vừa mới bắt đầu ba mẹ Trần Tùng muốn là sau khi bọn họ tổ chức tiệc cưới xong thì sẽ ở nhà, nhưng anh kiên quyết muốn cùng cô sống ở bên ngoài, điều này ngược lại không khéo mà hợp.

Thế nên sau khi bọn họ ăn xong tiệc cưới đã quay về nhà mới, Trần Tùng tự mình lái xe, cô ngồi ghế phó, nhìn con đường phía trước xe đi, ngón tay siết chặt đai an toàn ở trước người mình.

Đợi đến lúc bọn họ quay về nhà mới, Cố Ninh đi lại đều cùng tay cùng chân.

Trần Tùng giống như không hề để ý, để cô đi tắm trước, bận rộn cả một ngày, trên mặt còn có lớp trang điểm, trước khi ngủ chắc chắn phải đi tắm rửa một lượt.

Cố Ninh mở tủ quần áo ra lấy quần áo, Trần Tùng đứng ở giữa phòng tháo cà vạt trên cổ.

Ánh mắt của anh rơi trên chiếc sườn xám đang ôm trọn lấy eo cô, chậm rãi nhìn sang quần áo ngủ trên tay cô, đột nhiên nói: "Anh nhớ em có hai bộ sườn xám."

Trước tiệc cưới, đồ của bọn họ đã chuyển đến nhà mới trước mấy

ngày.

Lúc trước Trần Tùng từng thấy quần áo cô mang đến.

Cố Ninh không biết vì sao anh lại nhắc đến chuyện này, luôn cảm thấy không đơn giản, nhưng vẫn ngây thơ thật thà đáp lại: "Vâng, mẹ em còn làm một bộ nữa, ở trong tủ."

Lý Tú Lan bỏ ra rất nhiều tiền để làm cho cô hai bộ sườn xám, một bộ màu đỏ, mặc trong tiệc cưới hôm nay, một bộ màu hồng nhạt, muốn mặc lúc nào thì mặc.

Nhưng cô không có ý định mặc nó.

Bởi vì...bởi vì cứ có cảm giác không hợp với cô lắm.

Anh kéo cà vạt vút ở trên bàn, cúc áo trên cổ áo sơ mi trắng bung mấy cúc, để lộ ra lồng ngực màu mật ong rắn chắc, còn có cả cơ ngực nhấp nhô: "Mặc sườn xám đi."

"Hả?" Cố Ninh không nghe rõ anh nói cái gì, hoặc là nghe thấy nhưng nghi ngờ mình nghe nhầm: "Anh nói cái gì cơ?"

Yết hầu của Trần Tùng chuyển động mấy cái: "Tối nay em vẫn nên mặc sườn xám đi."

Cố Ninh nghe hiểu rồi, lời muốn từ chối đến bên miệng lại không nói ra lời, bỏ đồ ngủ vào chỗ cũ, quay qua tìm bộ sườn xám màu hồng đặt bên dưới cùng, mặt đỏ bừng đi vào phòng tắm.

Chậm chạp rất lâu, cô mới đi ra.

Làn da bị hun nước nóng hồng hồng như ngọc, sườn xám màu hồng thêu hoa văn phức tạp, lại kết hợp với đôi dép đế thương, tóc dài đen xõa ngang vai, lọn tóc vẫn còn nhỏ nước.

Có một cảm giác tương phản.

Giây đầu tiên nhìn thấy Cố Ninh như vậy, Trần Tùng phát hiện mình cứng đến đáng xấu hổ, ở dưới quần tây ngu ngốc sưng phồng lên, côn th*t ngẩng cao vút.

Nhưng vì cô không dám ngược lên nhìn người, thế nên không nhìn thấy.

Anh cũng cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Sau mười phút, Trần Tùng đi ra.

Cố Ninh ngồi ở bên giường, anh đi qua vuốt ve làn da lộ ra bên ngoài của cô, ngón tay còn mang theo hơi nước, ướt át, kéo người lên giường mới, lòng bàn tay to lớn chui vào giữa khe xẻ của sườn xám.

Vết chai trên lòng bàn tay cọ vào làn da mềm mại, chỉ có vậy thôi cũng đã đủ rồi.

Hơi thở của Trần Tùng nặng hơn một chút, xuyên qua sườn xám chạm vào eo và hông của cô. Lần đầu tiên Cố Ninh bị người khác vuốt ve qua lại như vậy, còn là người khác giới, da đầu đều tê dại: “Em...”

Anh hôn lên khóe môi của cô: “Sao thế?”

Cố Ninh không còn lời để nói, chỉ nghẹn ra một câu: “Không cởi quần áo sao?”

Trần Tùng giống như cười rất vui vẻ, còn th*t cương cứng cách lớp sườn xám đâm vào khe chân cô, híp mắt nhìn cô, cố ý thả eo đè xuống: “Em cho rằng vì sao anh lại để em mặc sườn xám?”

“Muốn để em mặc sườn xám bị anh làm.”

Chương 20

Lần đầu tiên Cố Ninh nghe thấy lời trực tiếp như vậy, đầu ong ong một tiếng, giống như có vô số con muỗi đang kêu. Mà động tác của Trần Tùng không dừng lại, vén sườn xám của cô lên.

Lại không hoàn toàn vén hết lên, vừa hay mắc ở chỗ hông, để lộ ra đôi chân xinh đẹp trắng như sứ.

Tay của Trần Tùng dán chặt vào eo của cô, còn th*т thô cứng cọ lên bụng nhỏ của cô.

Dường như Cố Ninh chạm vào cái gì đó đáng sợ, trái tim đập loạn, đến cả nhìn cũng không dám, chỉ dám liếc cái thứ to lớn đó một cái. Mùi hooc môn nam tính từ khắp nơi phả đến, cô vừa hít thở đều là mùi của anh, rõ ràng bọn họ dùng cùng một loại sữa tắm, nhưng mùi trên người Trần Tùng lại không hề giống cô.

Chắc là Trần Tùng nhìn ra được sự căng thẳng của Cố Ninh, tạm thời thả chậm động tác tay lại.

Anh cúi đầu hôn lên, trước đó Cố Ninh không có kinh nghiệm hôn, thấy người đột nhiên dính lại, vô thức ngậm chặt miệng, đầu lưỡi của Trần Tùng bị cô chặn ở bên ngoài.

Giống như bị phản ứng của cô chọc cười, Trần Tùng cắn miệng Cố Ninh một cái.

Cô bị đau thì mở miệng ra, anh lập tức tiến quân thần tốc bắt đầu công thành đoạt đất, chặn lại tiếng rên rỉ vỡ vụn của thiếu nữ trong miệng, lòng bàn tay vuốt ve bộ sườn xám tinh xảo.

Có một kiểu người trời sinh đã thích hợp mặc sườn xám, Trần Tùng cho rằng từ này rất hợp với cô.

Cô nằm trên giường tóc xoã ra, sườn xám che kín một nửa, cơ thể trắng nõn óng ánh có lồi có lõm, hai tay không biết làm sao buông thõng xuống, rất dễ dàng khơi gợi lên dục vọng nguyên thủy và tính xâm lược của đàn ông.

Trần Tùng cùng lúc hôn Cổ Ninh, không nhin được đẩy eo mấy cái, cách sườn xám và quần lót đâm đến huyết nhỏ non nớt của cô. Hai chân cô co lại chân cuộn tròn giẫm lên ga giường, phát ra âm thanh mơ hồ.

Tối nay là đêm tân hôn của bọn họ, không chuẩn bị bao cao su gì cả.

Mà tối nay vốn Trần Tùng cũng không có dự định dùng bao cao su, lần đầu tiên vẫn muốn da thịt tiếp xúc, đâm vào nơi sâu nhất của cô, bắn hết thứ đó cho cô.

Cổ Ninh xấu hổ đến cả người đỏ ửng, cho dù vẫn còn đang mặc sườn xám cũng có thể nhìn thấy được. Trần Tùng nhìn đến mức ham muốn tình dục tăng vọt, hận không thể trực tiếp móc côn th* ra, nhét thẳng vào động nhỏ bên dưới của cô.

Nhưng dục tốc bất đạt.

Anh chưa từng làm chuyện này bao giờ, cũng nghe nói qua, lần đầu tiên của phụ nữ ít nhiều đều sẽ đau.

Nhìn Cổ Ninh chính là kiểu chưa từng mở cái kiểu đó, lại hơi yệt ớt, nếu như nhét cả nguyên cây côn th* của anh vào, sợ rằng cô sẽ đau đến mức sau này có bóng ma tâm lý đối với chuyện này.

Thế là Trần Tùng quyết định từng bước từng bước một.

Tuần tự tiến hành theo trình tự trong phim A, đầu tiên hôn cô trước, xoa nắn ra nước.

Cổ Ninh bị Trần Tùng hôn cho đầu óc choáng váng, anh không hề có chút kỹ thuật hôn nào, hoàn toàn làm theo bản năng đi cướp đoạt cô, đầu lưỡi đi càn quét cô, còn chui sâu vào cổ họng của cô.

Mà tay của Trần Tùng để ở nơi mà Cổ Ninh cho dù đi tắm cũng không dừng lại quá lâu.

Hình như trời sinh đàn ông đã có sự yêu thích mê luyện biến thái với đôi gò bồng đảo của phụ nữ rồi, vừa hôn môi đã dễ dàng ra tay, mấy ngón tay của anh quần quanh quả anh đào của cô đảo qua đảo lại, cách một lớp sườn xám cũng rất kích thích.

Có lúc bị anh xoa nắn mạnh quá, Cổ Ninh sẽ giơ tay muốn đẩy ra, nhưng tay vừa vươn ra được một nửa, lại hạ xuống, nếu như thật sự làm như vậy, liệu có làm mất hứng không?

Cho dù nói thế nào, tối nay vẫn là một đêm khá đặc biệt, nên nhẫn lại thôi.

Cô nói với bản thân như vậy.

Trần Tùng xoa ngực một lúc, sau đó di chuyển mục tiêu, đặt lên eo và hông mềm mại của cô.

Cặp hông ở trong bàn tay anh biến hoá thành nhiều hình dạng, Cổ Ninh bị anh xoa đến trái tim run rẩy, cảm giác mình bị anh nắm chắc.

Quần lót không biết từ lúc nào đã vớt xuống đất, trên đó còn có vài vết nước sẫm màu, lúc Trần Tùng kéo xuống, còn cẩn thận lưu ý đến một sợi chỉ bạc kéo ra. Cô ra nước rồi.

Cổ Ninh xấu hổ đến mức hận không thể vùi đầu vào trong gối, sau đó ngủ một giấc là trời sáng.

Thực ra thể chất của cô thuộc loại khá miễn cảm, lúc trước lén đọc tiểu thuyết, đọc đến mấy đoạn hôn môi hoặc là bật đèn miêu tả, bên dưới sẽ cảm thấy hơi ẩm ướt.

Tuy rằng hơi thẹn thùng, nhưng Cổ Ninh biết cái này là phản ứng sinh lý bình thường, không phải vấn đề của bản thân, tối nay bị anh làm như thế có phản ứng là điều khó có thể tránh khỏi.

Trần Tùng cười ra tiếng, ngón tay hướng xuống dưới người cô, quẹt nước xuân trơn trượt.

Da đầu Cổ Ninh tê dại, chân theo bản năng đạp một cái.

Bị tay lớn của người đàn ông dễ dàng nắm lấy, đè lên đôi vai rắn chắc của mình, chỗ xẻ tà của sườn xám bị căng vuông góc đến cực hạn, dường như sắp rách toạc.

Cô kêu lên: “Đừng làm như vậy!”

Dùng tư thế như này Trần Tùng cúi người hôn lên mái tóc của Cổ Ninh, cái suy nghĩ thẳng eo tiến thẳng vào cô chưa hề ngừng, ngược lại càng lúc càng mãnh liệt, lúc trước sao lại không có kích động mạnh mẽ muốn một người như thế chứ.

“Yên tâm, sẽ không làm rách sườn xám của em đâu.”

Anh nói.

Nhưng lời này không hề có sức thuyết phục.

Cổ Ninh nhìn thấy chân của mình dùng một kiểu tư thế gần giống như luyện yoga để lên trên người Trần Tùng, chỗ xẻ tà của sườn xám bị buộc phải tách rộng hơn, bên dưới có gió lùa vào. Trong phòng mở điều hoà.

Trần Tùng vụng về cởi cổ áo sườn xám của cô, rồi lại tiếp tục cởi

xuống hàng cúc dưới.

Ngay sau đó, bộ sườn xám trên người Cố Ninh bị mở ra hai bên, bộ ngực trắng nõn mềm mại lộ ra ngoài, đầu v* đỏ ửng giống như quả anh đào, run rẩy theo nhịp thở của cô, như dụ dỗ người ta đến nếm thử.

Loại dụ dỗ này quả thật là muốn mạng của Trần Tùng mà, anh gần như ngay tức khắc cúi đầu ngậm lấy quả anh đào của Cố Ninh, dùng đầu lưỡi vân vê quả anh đào.

Đã bao giờ Cố Ninh bị người khác ngậm bánh bao nhỏ đâu, xấu hổ muốn chết, bụng cũng vì thế mà bị kích thích run rẩy mạnh mẽ.

Sau một loạt màn dạo đầu.

Trần Tùng không thể nào nhịn được nữa, móc côn th*t ra đặt ở hoa huy*t bên dưới của Cố Ninh.

Quy đầu gặp hoa huy*t muốn cắm vào, vừa cắm vào một chút, Cố Ninh đã đau đến kêu lên: “Đau quá.”

Trần Tùng nhíu chặt mày, cơ bắp trên người cũng căng hết lên, mồ hôi chảy xuống cánh tay rần rần, cố gắng kiềm chế dục vọng muốn cắm vào đến đáy, giọng nói khàn khàn: “Ông đây còn chưa cắm vào đâu.”

Giọng Cố Ninh run rẩy: “Anh cắm vào rồi mà.”

Hiếm khi Trần Tùng luống cuống: “Anh cắm vào, nhưng mới chạm sát vào cửa huyết nhỏ của em thôi.”

Cô cắn chặt răng, nhấc eo lên, hơi xê ra một chút giữ khoảng cách với côn th*t hung dữ của anh: “Nhưng em thật sự rất đau.”

Bởi vì kéo giãn khoảng cách, Trần Tùng có thể nhìn thấy rõ chỗ bọn họ đang dính chặt.

Bỗng nhiên anh híp mắt, hình như biết vì sao Cố Ninh lại đau như thế, không nhét vào đúng chỗ: “Vừa nãy hình như ông đây đâm vào chỗ đi tiểu của em...” Làm tình là phải nhét vào âm đ*o.

Cố Ninh sửng sồ, vô thức nhìn xuống.

Nhưng vừa thấy lại vội vàng nhìn sang chỗ khác; “VẬY Ạ? THẾ NÊN, THẾ NÊN EM MỚI ĐAU NHƯ VẬY?”

Trần Tùng vươn tay kéo hông của cô xuống, lại lần nữa chống lên, quy đầu cọ qua cửa niệu đạo, lần này mượn ánh sáng nhắm chuẩn vào đường âm đ*o, đâm thủng màng trinh.

Máu dịch chảy ra từ chỗ bọn họ giao hợp, Cố Ninh đau đến chảy

nước mắt, đầu tiên là nhỏ giọng nức nở, tiếp theo là khóc thành tiếng.

Trần Tùng cũng ngốc luôn: “Em khóc cái gì?”

“Đau.”

Cố Ninh đáng thương lên án.

Nhưng không cầm thì đều đã cầm vào rồi, bây giờ rút ra là không có khả năng. Anh kiên nhẫn dỗ dành: “Bây giờ vẫn còn rất đau sao?”

Cố Ninh khóc thút thít, một lúc sau nói: “Không có đau như thế nữa, nhưng vẫn hơi đau, hơn nữa, hơn nữa trướng quá.” Cô dùng tay đẩy bụng nhỏ bị cơn th*t chống phồng lên.

Trần Tùng: “...”

Anh bắn rồi.

Mẹ nó, còn chưa động mà đã bắn rồi!

Chương 21

Trời sáng, báo thức Cổ Ninh đặt tối hôm qua vang lên vài tiếng thì bị nhấn tắt.

Cô tỉnh dậy từ trong mơ, nhìn Trần Tùng nằm bên cạnh, tâm trạng cô trở nên phức tạp, không biết sau này bọn họ sẽ ra sao.

Cổ Ninh đang chìm trong suy nghĩ, tay anh xoa mông cô một cái, dọa người ta nhảy dựng.

Trần Tùng từ từ mở mắt ra, nhìn đầu tóc hơi rối của cô, lại mò điện thoại qua xem giờ, sáu giờ rồi, bây giờ họ phải rời giường đánh răng rửa mặt ăn sáng, nếu không cô sẽ đi học muộn.

"Tối hôm qua em nằm mơ à?" Anh ngồi dậy, chân dài vắt ngang trên giường.

Cổ Ninh nghẹn lại: "Sao anh biết?"

Trần Tùng chậm chậm chống khuỷu tay lên, đặt trên tủ đầu giường ở phía sau: "Tối hôm qua nghe em gọi anh, mơ gì thế?"

Sao cô có thể nói tối hôm qua mơ đến đêm tân hôn của bọn họ, nếu anh biết chắc chắn sẽ cắt câu lấy nghĩa rồi cười khà khà, không biết xấu hổ mà nói thẳng là cô thèm làm.

"Em quên rồi." Cổ Ninh nói.

Đương nhiên Trần Tùng không tin: "Quên rồi?"

"Ừ."

Cô không muốn tiếp tục đề tài này với anh nên bò xuống giường, đi ra bên ngoài, thu đồng phục phơi bên ngoài vào, tối hôm qua dùng máy giặt để sấy, phơi một đêm là có thể khô.

Hiện tại Trần Tùng đang mặc áo thun và quần đùi của em trai Cổ Ninh, mái tóc ngắn lộn xộn, nhìn trẻ hơn vài tuổi.

Lý Tú Lan mua quần áo cho Cổ Tây thì thích mua số lớn hơn, nói bé trai đang trong giai đoạn phát triển, mua quần áo lớn hơn mới được, vừa khéo có một bộ vừa vặn với Trần Tùng.

Anh không có quần áo ở đây, Lý Tú Lan bèn lấy bộ quần áo cỡ lớn kia cho anh.

Cố Ninh không để ý những việc này, cô rời giường sửa soạn xong thì xuống dưới ăn cháo thịt heo mà Lý Tú Lan nấu. Trần Tùng chậm hơn cô một lát, khi anh ngồi xuống thì cô đã ăn được non nửa chén cháo rồi.

Không biết tối hôm qua Cố Tây học đến khi nào, buồn ngủ đến mí mắt sắp không mở nổi.

Thằng bé ăn cháo mà không có chút tinh thần gì, nhìn thấy Trần Tùng thì uể oải gọi: "Anh rể ạ."

Cố Ninh nuốt ngụm cháo trong miệng, nhú mào hỏi: "Tối hôm qua em thức đến lúc nào mới ngủ?"

Đôi mắt gấu trúc của Cố Tây hiện rõ: "Một giờ sáng, em muốn làm hết bài thi môn toán."

Trần Tùng vừa ăn cháo vừa nghe hai chị em nói chuyện, không thể không nghi ngờ nhà họ đều bị việc học làm cho mê mẩn, một người hai người ngoài học ra thì chẳng thích gì.

Cố Ninh im lặng vài giây.

"Sau này phải ngủ trước mười một giờ rưỡi, hiện giờ em đang dậy thì, ban đêm cơ thể sẽ tiết ra một số hoóc-môn sinh trưởng, nếu giờ đó em còn chưa ngủ, cẩn thận sau này không cao lên được đâu."

Cố Tây gật đầu: "Em biết rồi."

Họ nói việc của họ, Trần Tùng ăn rất nhanh, trong chốc lát anh đã giải quyết xong chén cháo kia.

Cố Ninh chuyển ánh mắt lên người anh, suy nghĩ một lát rồi mở miệng khuyên: "...Anh đừng ăn nhanh như vậy, không tốt cho dạ dày."

Đáy mắt Trần Tùng như hiện lên ý cười: "Được, sau này anh sẽ chú ý một chút." Anh quay đầu hỏi Cố Tây: "Em vợ, em có cảm thấy chị của em hơi lải nhải không?"

Cố Tây cười cười, không dám nói xấu chị gái.

Cố Ninh nhếch miệng.

Ăn sáng xong, Trần Tùng đưa cô đi học, nhân tiện đưa Cố Tây đến trường trung học gần đó, Lý Tú Lan nói làm phiền anh. Anh nói không có gì, dù sao cũng tiện đường.

Cố Tây đứng bên cạnh Cố Ninh, nhích đến gần nói nhỏ: "Chị ơi."

Cô nghiêng đầu nhìn thẳng bé: "Hà?"

Cố Tây đã là học sinh trung học nên biết lơ mờ về tình cảm nam nữ, trong lớp cũng từng có cô bé tỏ tình với thẳng bé, bởi vậy thẳng bé không khỏi tò mò về quan hệ của hai người: "Chị có thích anh rể không?"

Thân là chị gái bị em trai hỏi đến chuyện này, miệng Cố Ninh giật giật: "Vô duyên vô cớ em hỏi chuyện này làm gì?"

Cố Tây đề thấp giọng: "Em sợ chị tủi thân."

Cô sờ đầu thẳng bé: "Không, chị không tủi thân, em yên tâm đi."

Còn có thích Trần Tùng hay không, Cố Ninh cũng không biết, vì cuộc sống trước đây của cô chỉ có ba, mẹ, em trai và học hành, đột nhiên nhiều ra thêm một Trần Tùng, hình như trở nên phức tạp hơn.

Có lẽ mọi chuyện phải chờ sau khi cô vào đại học mới biết được đáp án, đến lúc đó Cố Ninh mới có thể nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Trần Tùng không biết hai chị em đang rì rầm cái gì.

"Lại đây đội nón bảo hiểm nào."

Cố Ninh và Cố Tây đi qua, Trần Tùng đội nón bảo hiểm cho cô rồi ném một cái khác cho Cố Tây.

Cố Tây: "Cảm ơn anh rể ạ."

Dường như Trần Tùng rất thích cách gọi anh rể này, sau khi đưa Cố Tây đến cổng sau trường trung học thì móc ví ra cho thẳng bé mấy trăm đồng. Cố Ninh muốn cản lại: "Anh cho nó nhiều tiền vậy làm gì?"

Cố Tây nhìn cô, thẳng bé chần chừ vẫn chưa dám nhận.

Trần Tùng nhét tiền vào tay nó: "Em cầm đi, không phải gọi anh là anh rể sao? Anh rể cho tiền em vợ tiêu, chẳng lẽ không được?"

Cố Ninh không còn lời gì để nói.

Cố Tây thấy thái độ của cô có hơi buông lỏng nên nhận tiền: "Cảm ơn anh rể ạ."

Trần Tùng xua tay, không biết nói gì bèn xả một câu: "Học cho giỏi là được."

Đưa Cố Tây đến trường trung học xong, anh lại đưa Cố Ninh đến trường, vì đi sớm nên cổng trường không có người nào, vô cùng yên tĩnh, cô lấy nón bảo hiểm xuống muốn vào trong thì bị kéo lại.

Cố Ninh quay đầu nhìn Trần Tùng.

Anh dùng ngón trỏ chỉ vào mặt mình, không hề biết xấu hổ mà nói:
"Hôn ông đây một cái rồi đi."

Cô không chịu, anh không buông tay.

Rơi vào đường cùng, Cố Ninh liếc nhanh xung quanh một lần, cô nhón chân lên, môi chạm nhẹ vào mặt anh: "Được chưa?"

Cách đó không xa, Tạ Tử Tô nhìn thấy cảnh này, ánh mắt cậu ta qua lại mấy giây rồi cùng Trần Tùng nhìn thẳng vào nhau.

Chương 22

Lúc Cố Ninh xoay người, Tạ Tử Tô đã vào trường trước một bước nên cô không nhìn thấy cậu ta, hôn Trần Tùng xong thì lập tức quay người rời đi, sợ chậm một giây lại xảy ra chuyện gì đó.

Trần Tùng nhìn cô đi vào cổng trường, ngón tay hờ hững gõ nón bảo hiểm.

Trường vào học lúc 8 giờ, bây giờ là hơn 7 giờ 10 phút, học sinh nghỉ lại có thể còn đang nằm ỳ ở kí túc xá hoặc là ăn sáng trong nhà ăn, hôm nay Cố Ninh thật sự đến quá sớm, trong lớp học chỉ có mấy người.

Tạ Tử Tô đang ngồi ở chỗ của mình sửa lại bài tập sai, khước mắt thấy cô đeo cặp đi vào thì ngẩng đầu lên, cười gọi: "Chào buổi sáng."

Cố Ninh gật đầu với cậu ta: "Chào."

Cô đặt cặp xuống rồi ngồi vào chỗ, chợt nhớ ra gì đó, cô thấp thỏm nói với Tạ Tử Tô: "Vấn đề lần trước cậu hỏi tôi trên điện thoại, lúc ấy tôi có việc, quên trả lời cậu."

Chính là lần ở bờ biển, Trần Tùng ấn cô trên cửa sổ sát đất mà làm kia.

Tạ Tử Tô như không để chuyện này trong lòng, cười một tiếng rồi nói: "Không sao, sau đó tôi cũng hiểu được đề đó rồi."

Cố Ninh vẫn hơi áy náy nhưng không nói gì nữa, cô lấy tài liệu học ra xem.

Vài phút sau, giọng Tạ Tử Tô vang lên trong phòng học vắng vẻ. Chất giọng của nam sinh ở tuổi dậy thì hơi trầm: "Cố Ninh, trước đây cậu đều là học sinh nội trú, tại sao đến năm lớp 12 quan trọng này lại xin học ngoại trú?"

Tay cầm bút của Cố Ninh khựng lại, cô quay đầu nhìn cậu ta.

Tạ Tử Tô có diện mạo thanh tú, chỉ mặc bộ đồng phục tầm thường

đã toát lên hơi thở của thanh xuân, là kiểu mà các nữ sinh bình thường đều thích. Cậu ta ngồi trên ghế ngược mắt nhìn cô, ánh mắt bình thản không hề có ác ý.

Cậu ta cũng là học sinh ngoại trú.

Nhưng khác với cô, từ lớp 10 đến lớp 12 cậu ta đều là học sinh ngoại trú, vì ba mẹ của Tạ Tử Tô mua nhà học vị [*] cho cậu ta ở gần trường.

[*] Nhà học vị (学位房): Khi trẻ đang học tiểu học hoặc từ tiểu học lên trung học, để đạt được các học vị tương ứng của nhà trường mà phải mua nhà trong khu quy hoạch của trường học.

Cô vô thức cắn môi dưới: "Tôi..."

Tạ Tử Tô nhìn ra Cố Ninh đang khó xử: "Cậu không muốn trả lời cũng không sao, tôi chỉ hỏi thôi."

"Lần thi thử trước cậu rớt xuống hạng 2, trước kia cậu luôn hạng nhất, tôi nghĩ liệu có liên quan đến việc cậu xin học ngoại trú hay không." Cậu ta không có lòng riêng, chỉ có lòng tốt nhắc nhở thôi.

Cố Ninh cúi đầu xuống: "Lần trước vì tôi bị đau bụng, tính sai đáp án câu hỏi lớn cuối của môn toán, không phải vì học ngoại trú."

Tạ Tử Tô "Ừ" một tiếng: "Cậu định đăng ký đại học B à?"

Cô gật đầu, hỏi cậu ta một câu tương trưng: "Đúng vậy, cậu thì sao?"

"Hiện tại tôi chỉ có thể đảm bảo mình nằm trong năm người đứng đầu, thi đại học B có hơi khó khăn." Tạ Tử Tô khiêm tốn nói: "Cậu cố lên nhé."

Cố Ninh nói cậu cũng cố lên, sau đó yên lặng xem tài liệu học của mình.

Nhưng xem một lát thì cô lại thất thần.

Mãi đến khi chuông vào học vang lên, bên ngoài hành lang truyền đến một tiếng hét. Không phải là giọng chửi đổng của mấy người phụ nữ đánh đá, mà là giọng của kẻ bề trên vẫn luôn duy trì phong độ: "Hạ Lam!"

Hầu hết học sinh đều có tính nhiều chuyện, thậm chí có một số học sinh còn ló đầu ra ngoài cửa sổ xem.

Giáo viên ở bên ngoài hành lang quát: "Nhìn cái gì mà nhìn, cút về học tập cho tôi!"

Cố Ninh ngồi bên cạnh cửa sổ, cô chỉ cần ghé mắt là có thể nhìn rõ.

Tóc Hạ Lam nhuộm thành màu xanh hoa diên vĩ, lỗ tai đeo từng khuyên bạc hình tròn, tựa như hàng rào chắn không thanh trụ. Người phụ nữ đứng bên cạnh Hạ Lam hẳn là mẹ của cô ta, cả người mặc đồ hàng hiệu, túi xách cũng là nhãn hiệu nổi tiếng. Cổ Ninh từng thấy trên ti vi, hình như trên thế giới chỉ có chín chiếc túi này.

Người phụ nữ này bảo dưỡng khá kĩ, nhìn bộ dạng như mới ngoài ba mươi, vừa rồi tức diên lên mới cao giọng quát Hạ Lam một tiếng, nhưng trừ điều này ra thì không nói ra câu tàn nhẫn nào, giáo dưỡng chính là ở chỗ đó.

Cổ Ninh nghe loáng thoáng được vài câu.

Dường như Hạ Lam không muốn tham gia thi đại học, không rõ lý do. Người phụ nữ kiên trì bảo cô ấy dù thế nào cũng phải tham gia kì thi đại học này, dù thi không điểm cũng phải thi, thi xong thì đưa thẳng ra nước ngoài học đại học.

Người phụ nữ nói chuyện vô dùng dục dằng, lại mang cảm giác mạnh mẽ chân thật đáng tin.

"Dạo này ba của con bận rộn, không rảnh để quan tâm con, con biết đó, ông ấy sĩ diện, nếu ông ấy biết con không chịu thi đại học thì sẽ có kết cục gì."

Cổ Ninh nghe được một nửa thì chủ nhiệm lớp bảo cô đến phòng văn thư sắp xếp bài thi để chút nữa phát.

Vậy là Cổ Ninh đi ra hành lang, đi ngang qua người Hạ Lam, mắt của cô ta lơ đãng, lớp trang điểm trên mặt không tinh tế như trước đây.

Vừa khéo trong lớp khác cũng có một người đi ra, là nam sinh ở phòng y tế lần trước, cậu ta nhìn cái gì cũng đều lãnh đạm, ánh mắt khi đảo qua Hạ Lam và mẹ của cô ta cũng vậy.

Nhìn thấy Cổ Ninh, nam sinh dời ánh mắt từ trên người Hạ Lam đến khuôn mặt cô.

"Cậu cũng phải đến phòng văn thư phát bài thi cho bạn học à? Lớp mấy, đến chỗ tôi đăng kí chút." Giọng của cậu ta rất êm tai, trong sự quyến rũ lại chứa chút cảm giác cấm dục của khí chất vốn có.

Ánh mắt của Hạ Lam không hề nhìn về phía cậu ta.

Cổ Ninh nhận lấy bút: "Điền ở đâu?"

Nam sinh giơ tay chỉ: "Ở đây."

Nhìn ngón tay mảnh khảnh của cậu ta, Cố Ninh không khỏi nhớ đến hình ảnh cậu ta túm eo Hạ Lam chống đối, mặt thoáng chốc đỏ lên, cô vội điền thông tin xong rồi trả bút.

Học sinh nam lại đưa bút cho cô: "Còn chưa điền số lượng, lớp các cậu cần lãnh bao nhiêu phần."

Cố Ninh "A" một tiếng: "Ngại quá, lúc này không nhìn thấy."

Giọng điệu của cậu ta không hề thay đổi: "Không sao."

Cuối cùng Hạ Lam cũng nhìn về phía họ, nhưng thu ánh mắt rất nhanh, khóe miệng nhếch lên như trào phúng.

Giáo viên làm dịu bầu không khí giữa mẹ con Hạ Lam, khuyên hai người vào văn phòng trước, trên hành lang khó nói chuyện. Thật ra người phụ nữ cũng muốn vào văn phòng, nhưng Hạ Lam cứ đứng yên trên hành lang, sau đó vẫn là bị bà kéo vào trong.

Cố Ninh điền xong thì cùng với nam sinh đi lãnh bài thi, đầu óc vẫn còn rối rắm.

Vất vả lắm mới chịu đựng đến buổi chiều tan học, vì tới kỳ kinh nên váy bị bẩn một mảng lớn, cô muốn chờ học sinh các lớp về hết rồi sẽ từ từ về.

Đến sáu giờ rưỡi, cả trường không còn ai.

Cố Ninh dùng cặp che hờ mông mình, đi đến trạm xe buýt chờ xe, trong lúc đó không nhìn được mà suy nghĩ về lời của Tạ Tử Tô nói với mình hôm nay.

Xe buýt đến, cô vừa muốn bước lên đã nhìn thấy Trần Tùng. Xe máy của anh dừng ở đối diện nơi chờ đèn đỏ, anh lấy nón bảo hiểm xuống, quay đầu lại nhìn cô.

Nhìn thấy cô, lông mày nhíu chặt của anh mới giãn ra.

Xem bộ dạng này hẳn là về nhà, không phát hiện người vốn nên tan học ở nhà đâu nên mới ra đây.

Hai người cách một con đường với hai dòng xe lui lới nhìn nhau, Cố Ninh chậm chậm chớp mắt.

Anh lại đến đón cô.

Nếu nói Trần Tùng là một con sói hoang không ai thuần phục được, vậy Cố Ninh chính là người cầm sợi dây từng buộc trên cổ con sói hoang ấy, hơn nữa sợi dây từng kia là do anh tự nguyện dang lên.

Chương 23

Sau khi Trần Tùng đón Cố Ninh về nhà, hình như cô càng ít nói hơn so với ngày thường. Anh quan sát cô một lát rồi bế người đặt ngồi lên bàn, cúi đầu lại gần nhìn: "Sao em không vui?"

Cố Ninh tránh ánh mắt anh, đôi tay buông thõng trên đầu gối: "Em không có không vui."

Nhìn là đã biết nói dối. Trần Tùng không tin, anh giơ tay nhéo mặt cô: "Thật sự không có à?"

"Thật mà." Vì để anh tin, Cố Ninh ngược mắt lên đối diện với anh. Trần Tùng buông cô ra, anh cũng không định vì chuyện nhỏ nhặt này mà xoắn xuýt quá lâu: "Em nói không thì là không, ra ban công lấy quần áo rồi chuẩn bị ăn cơm."

Hầu như cơm đã được nấu xong, vẫn còn nóng.

Cố Ninh nhảy xuống bàn, ra ban công lấy quần áo, nhân tiện lấy giúp Trần Tùng, đặt trên sô pha trong phòng khách. Bên dưới vốn hơi khó chịu nên cô muốn tắm trước, có điều sợ đồ ăn nguội thì anh lại phải nấu lần nữa, vì vậy cô chỉ vào nhà vệ sinh thay nhanh chiếc quần.

Lúc ăn cơm, sau khi ăn được khoảng nửa chén, cô chủ động nhắc đến chuyện lên đại học.

"Sau này em đến Bắc Kinh học đại học, mỗi học kỳ chỉ có thể về một lần, nhưng có lẽ nghỉ hè em sẽ không về, em ở lại đó làm thêm hè, vậy thì một năm cũng chỉ về một lần."

Trần Tùng gấp miếng thịt vào chén, mí mắt sụp xuống: "Em thiết tiền à?"

Cố Ninh biết anh đang hỏi cô tại sao nghỉ hè lại muốn đi làm thêm hè: "Em muốn tôi luyện bản thân một chút, từ nhỏ đến lớn em chưa ra ngoài làm việc bao giờ, muốn ra xã hội sớm để rèn luyện thôi."

Anh buông đũa xuống, không đụng tới miếng thịt trong chén, hai

tay nắm lại với nhau, híp mắt nhìn cô: "Tôi luyện bản thân một chút?"

"Vâng."

Trần Tùng lấy hộp thuốc lá ra, ngón tay kẹp một điếu thuốc, anh muốn châm thuốc, nhưng nhìn bàn đồ ăn và cô lại không châm nữa, chỉ kẹp trên tay, ngón tay dài hơi cong lại.

"Cố Ninh, em nói thật với ông đây."

Cố Ninh khó hiểu nhìn anh.

Anh nghiền nát đầu thuốc: "Con mẹ nó có phải em muốn lên đại học rồi đá ông đây đúng không."

Cô khiếp sợ trợn to hai mắt: "Em không có, sao anh lại nghĩ như vậy chứ."

Trần Tùng cười lạnh: "Một năm về một lần?"

Miệng Cố Ninh khẽ động đậy: "Em..."

"Một năm về một lần, chi bằng em khỏi về đi." Anh ngắt lời cô, như là nhìn thấu lòng người, anh ném điếu thuốc lên bàn: "Có phải trong kế hoạch tương lai của em chưa từng có anh không?"

Cố Ninh không muốn ăn cơm nữa: "Em không có, có phải anh không nghe em nói không?"

Trần Tùng chột nghiêng người tới, bóp cằm cô: "Cố Ninh, ông đây phát hiện em chính là con sói mắt trắng nuôi chưa thuần."

Hốc mắt cô đỏ lên.

Cố Ninh cảm thấy vô cùng tủi thân, rõ ràng là muốn nói với anh suy nghĩ thật sự trong lòng mình, ai ngờ bị xuyên tạc thành như vậy, cô phát hiện anh vô cùng miễn cảm với việc cô muốn đi Bắc Kinh học.

Hình như gần đây bọn họ cũng thường xuyên cãi vã.

Nước mắt tí tách rơi xuống, rơi vào trong chén cơm còn một nửa, cô nức nở nói: "Không phải em đang bàn bạc với anh sao?"

Trần Tùng bỏ tay ra, anh nghiêng đầu đi, không muốn nhìn thấy nước mắt của cô: "Bàn bạc?"

Cố Ninh vẫn nức nở.

Anh nhần nhịn: "Ba mẹ em đồng ý rồi à?"

Cô dùng tay lau nước mắt: "Họ luôn biết mục tiêu của em là đại học B."

Trần Tùng nhìn cô: "Vậy còn anh thì sao?"

Mắt Cố Ninh đỏ lên, mũi cũng ửng đỏ, tựa như một con thỏ, hết sức

tủi thân: "Em không thể để anh bỏ lại công việc ở đây, đi Bắc Kinh với em được."

"Nếu anh nói bản thân anh muốn đi Bắc Kinh thì sao." Cuối cùng Trần Tùng vươn tay lau nước mắt của cô gái đã khóc thành bé mèo mướp.

Cố Ninh nắc lên một tiếng, tựa như có chút kinh ngạc: "Anh cũng đi Bắc Kinh sao?"

Anh hờ hững nói: "Ừ."

Mắt cô tròn xoe: "Vậy chuyện làm ăn của anh ở đây thì sao?"

Trần Tùng không quá để ý mà nói: "Vậy thì đi Bắc Kinh xông pha thôi, dù sao đêm nào ông đây cũng phải chơi em."

Cố Ninh muốn nói lại thôi, cúi đầu ăn cơm.

Anh gõ gõ bàn: "Em sẽ không định nói với anh lên đại học em định ở trong trường đâu nhỉ."

Cô như là hơi bối rối, nhưng vẫn khẽ gật đầu: "Lên đại học em muốn nội trú, muốn xây dựng quan hệ tốt với bạn cùng phòng."

Trần Tùng không nói gì.

Cố Ninh lại nói: "Cuối tuần em đi tìm anh."

Anh bảo cô tiếp tục ăn cơm. Cố Ninh cũng không nói gì, ngoan ngoãn ăn hết số đồ ăn còn lại.

Buổi tối, cô lấy quần áo vào nhà vệ sinh tắm rửa, đang tắm được một nửa thì Trần Tùng đẩy cửa đi vào, quần áo trên người anh chẳng biết cởi từ lúc nào, vật nóng bỏng cực lớn đang rủ giữa hai chân.

Vòi hoa sen vẫn còn đang xối nước, Cố Ninh lau nước trên mặt, lúng túng hỏi: "Sao anh vào đây được?"

"Tối nay nóng trong người, phải hạ xuống chút."

Anh nói.

Cô ngơ ngác hỏi: "Hạ thế nào?"

Trần Tùng chỉ vào tường: "Em đi qua kia, vịn vào tường, sao đó nhếch mông lên, hạ eo xuống một chút."

Chương 24

Vừa nói xong câu đó, Trần Tùng thấy máu tươi chảy xuống mặt đùi trắng như tuyết của Cố Ninh.

Dòng máu chảy từ mặt trong của hai chân, chậm chậm chảy đến mắt cá chân, rơi xuống mặt sàn, lại theo dòng nước chảy vào miệng cống thoát nước.

Lúc mới nhìn thấy anh có hơi hoảng hốt.

Sau đó anh nhanh chóng nhận ra, cô đến kỳ kinh nguyệt.

Dạo gần đây anh bận rộn việc buôn bán rượu, đôi khi về nhà lại ầm ĩ với cô vài câu, suýt quên mất kỳ kinh của cô là trong mấy ngày nay.

Cố Ninh muốn nghiêng người không để anh nhìn thẳng vào máu kinh đang chảy ra bên dưới, cô cảm thấy rất xấu hổ, trong nhà vệ sinh còn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt.

Đương nhiên Trần Tùng không cảm thú như vậy, không thể nào làm cô trong lúc cô đang có kinh nguyệt được.

Trong đến kỳ kinh nguyệt, gây th*t cắm vào tiểu huyết sẽ dẫn đến một loạt các vấn đề về nhiễm khuẩn, rất có hại đối với cơ thể, sao anh có thể làm vậy với cô.

"Hôm nay em em đến kỳ kinh à?"

Anh không hề cảm thấy ngượng ngùng khi nhắc đến chuyện này, ánh mắt còn dừng trên vùng kín yếu ớt được lông tơ bao phủ.

Cố Ninh đỏ mặt gật đầu, giọng nhỏ đến mức gần như bị tiếng nước át mất: "Có chiều nay."

Trần Tùng vẫn đi qua chỗ cô, lòng bàn tay vuốt ve làn da cô, bỗng nhiên anh muốn bản thân chính thức tắm cho cô vợ nhỏ của mình một lần: "Anh tắm giúp em."

Cố Ninh lập tức từ chối: "Em không cần."

Thật ra Trần Tùng vừa thấy cô lỏa thể là đã có thể cương lên, nhưng cương cứng không có nghĩa là phải cắm vào, dù sao người khác

động vật chủ yếu ở chỗ có thể khống chế hành vi của mình.

Phản kháng vô hiệu.

Ngón tay của Trần Tùng dạo chơi trên người Cố Ninh, dường như mang dòng điện cực nhỏ khiến người ta rùng mình, hơn nữa khi có kinh cơ thể con người vô cùng mẫn cảm, không cẩn thận sẽ như sông dài thiếu đê, nước lũ ào ạt.

Kinh nguyệt bên dưới chảy ra từng đợt từng đợt một.

Suýt nữa Cố Ninh muốn chạy trốn.

Ngón tay cứng cáp cầm hai viên tròn trịa chạm vào cảm giác như bánh gạo nếp, chầm chậm lần đến giữa hai bầu ngực, nhào rửa, vuốt ve, lưu luyến trên nụ hoa mấy giây.

Dường như anh bị mê hoặc, cúi đầu xuống, lần này anh không ngậm hạt thù du mà dùng tay khép hai bầu ngực lại, vươn lưỡi liếm khe hở giữa hai bầu ngực kia.

Đầu lưỡi thâm nhập vào khe ngực rồi lại đi ra.

Cố Ninh "Ưm" một tiếng, có thể thấy được cô vì chịu kích thích mà cả người mềm nhũn, nhắc nhở anh: "Không phải nói em đến kỳ kinh à? Sao anh..."

Trần Tùng duỗi tay xuống dưới rửa sạch kinh nguyệt nơi huyết nhỏ trơn nhẵn của cô.

Da đầu cô tê rần, muốn đẩy ra.

Có đôi khi Cố Ninh ghét bỏ máu kinh của mình bắn, lúc thay băng vệ sinh đều cố gắng tránh đụng phải, khi tắm rửa mới phải xoa rửa sạch sẽ thôi, không ngờ anh muốn rửa giúp cô.

Nhưng cảm giác thật kì lạ.

Bàn tay rửa huyết nhỏ lại rất ngoan ngoãn, vô cùng dịu dàng.

Mà đầu lưỡi của anh đâm vào giữa hai bầu ngực của cô, nói không rõ lắm: "Không cầm vào em, tắm rửa cho em, nhân tiện uống chút sữa của em thôi."

Chương 25

Hiện tại chỉ cần Cố Ninh hơi cúi đầu là có thể nhìn thấy trước ngực mình có mái tóc mềm đang chậm rãi cử động.

Trong kỳ kinh nguyệt không nên tắm quá lâu, sau khi Trần Tùng rửa sạch phía dưới cho cô thì ngón tay thoảng mùi máu tươi, anh chẳng hề để ý mà chỉ hỏi cô tự mặc quần áo hay để anh mặc giúp.

Đương nhiên Cố Ninh chọn tự mình mặc quần áo, lúc ấy còn phải dán băng vệ sinh nữa.

Cũng không thể để một người đàn ông cao to mở băng vệ sinh, rồi cầm quần nhỏ của cô, dán lên lớp vải ở giữa.

Cố Ninh vốn định mặc xong rồi ra khỏi nhà vệ sinh, nhưng thấy bên dưới của Trần Tùng cương cứng không hề có dấu hiệu mềm xuống thì tay chân cô lại tê dại.

Bên dưới của đàn ông đều lớn thế này ư?

Cô vội ra khỏi nhà vệ sinh, để một mình Trần Tùng ở bên trong tắm nước lạnh.

Mấy ngày kinh nguyệt đến, buổi tối Cố Ninh sẽ không thức khuya giải đề thi, vì không nghỉ ngơi đúng hoàng thì cô sẽ bị đau bụng kinh, cho nên tắm xong, cô ngồi trên giường đọc sách một lát rồi chuẩn bị đi ngủ.

Mới đọc được một nửa thì cô đã thiếp đi, ngay cả sách cũng chưa cất.

Đang ngủ mơ màng, dường như Cố Ninh nghe được tiếng kêu rên và mắng nhỏ, cô vô thức nhìn ra bên ngoài, hình như Trần Tùng vẫn còn trong nhà vệ sinh chưa ra.

Mi mắt cô lại khép lại.

Tiếp đó, cửa phòng bị người ở bên ngoài đẩy ra.

Trần Tùng đi vào với cơ thể trần trụi, vật quý bên dưới cương đến đỏ bừng, anh thấy Cố Ninh nằm ngủ trên giường thì không khỏi thả

nhẹ động tác, đi đến tủ quần áo lấy một chiếc quần trong của cô. Có lẽ là sau khi có vợ, đã lâu rồi anh chưa dùng tay tự sướng, nên bây giờ dù có dùng tay làm cũng chẳng ra được.

Anh sợ mình ở trong nhà vệ sinh nữa sẽ nghẹn không bắn ra được, đến lúc đó lại khiến nó liệt vì nghẹn.

Rơi vào đường cùng, Trần Tùng muốn dùng quần trong của Cố Ninh để xóc, xem có thể bắn ra hay không.

Anh cầm được quần trong thì ra khỏi phòng.

Cửa phòng không đóng lại, Cố Ninh vốn hơi tỉnh táo chậm chậm mở to mắt, đặt sách lên tủ đầu giường, cô thầm nghĩ, hình như Trần Tùng rất khó chịu.

Nhưng cô đến kỳ kinh nguyệt nên cũng không giúp được anh.

Phải dùng tay cho anh sao?

Cố Ninh cúi đầu nhìn lướt qua đôi tay mềm mại như không xương của mình, vẫn không bước qua được giới hạn trong lòng.

Lần trước là Trần Tùng bảo cô dùng tay cho anh chơi, nếu đêm nay cô ra ngoài cho anh làm, vậy là chủ động cho anh chơi, hoàn cảnh khác nhau.

Trong lúc Cố Ninh còn do dự, cô nghe được tiếng gầm nhẹ từ ngoài truyền vào.

Đây có nghĩa là anh đã bắn.

Vậy là tốt rồi. Cô lại nhắm mắt giả vờ ngủ, chưa đến vài phút Trần Tùng đi vào lần nữa, anh đóng cửa lại, nhân tiện tắt đèn, vén chăn lên giường.

Anh dán lồng ngực lạnh lẽo vì tắm nước lạnh lên sống lưng gầy yếu của Cố Ninh.

Người đàn ông đặt cằm lên đầu cô, nhẹ nhàng cạo vài cái, bàn tay lớn luồn vào trong chăn chốc lát sau thò vào vạt áo cô, đặt trên chiếc bụng bằng phẳng của cô, thật ấm áp.

Như là dán miếng giữ nhiệt, lông mi Cố Ninh run lên, trong bóng tối lẳng lặng mở mắt ra.

Giọng nói trầm thấp của Trần Tùng vang trên đỉnh đầu cô, còn kèm theo tiếng cười sang sảng chế nhạo: "Vợ không giả vờ ngủ nữa à?"

Cố Ninh: "..."

Cố Ninh lẩm bẩm phản bác: "Em không giả vờ ngủ, vừa rồi em thật sự ngủ thiếp đi."

Anh cười ôm chặt cô: "Vừa rồi là khi nào, là trước khi ông đây cầm quần trong của em đi xóc, hay là sau khi cầm quần trong của em đi xóc?"

Cố Ninh: "..."

Sao anh có thể tự nhiên nói ra mấy câu này, không cảm thấy ngượng sao, da mặt quá dày.

Cô nói một cách thiếu tự tin: "Bây giờ mới tỉnh."

Trần Tùng quay mặt cô lại, hôn cô một cái "chụt" thật lớn: "Rồi, vợ nói lúc nào tỉnh thì là lúc đó, khi nào ngủ thì là khi đó."

Cố Ninh: "...". Tại sao nghe như là đang kết luận vừa rồi cô giả vờ ngủ vậy.

Cô lắc mông muốn cách xa anh một chút.

Trần Tùng "chặc" vài tiếng, nhẹ nhàng vịn eo nhỏ cô một cái, nói như cảnh cáo: "Lại dùng mông cọ hàng của anh, đã nói với em bao nhiêu lần rồi, đừng có ngộ nguậy cái mông."

Cố Ninh "hừ" một tiếng nhẹ như bông.

Nghe đáng yêu chết đi được.

Anh cúi đầu hôn tới tấp vào gáy cô: "Em còn ngộ nguậy mông nữa, anh sẽ chơi huyết sau của em."

Cố Ninh sợ đến mức run lên: "Đừng mà."

Trần Tùng cũng chỉ nói mà thôi, thấy cô bị dọa bèn nói: "Em sợ cái gì, ông đây cũng không phải muốn chơi huyết sau của em thật, con mẹ nó anh chỉ nói thôi cũng không được à?"

"Không được." Cố Ninh thì thào.

Những lời này đều quá khó nghe.

Trần Tùng nhéo chiếc mũi xinh xắn của cô, hình như trêu cô không tẻ, còn có thể xem như vui vẻ: "Em là Tần Thủy Hoàng à, chuyên chế như vậy, nói cái gì em cũng muốn quản."

Cố Ninh im thin thít.

Anh lại nói: "Không chơi huyết sau của em đâu, yên tâm đi." Không biết từ khi nào ngón tay của anh đã vuốt ve đôi môi mềm mịn của cô, cầm ngón tay vào trong: "Còn ngộ nguậy mông nữa, anh sẽ chơi miệng nhỏ của em."

Chương 26

Dường như Cố Ninh nổi giận, cô phồng má lên muốn cắn Trần Tùng một cái.

Anh nhanh tay nhanh chân dùng tay khác giữ mặt cô, cười: "Em đang diễn cảnh giết chồng à?"

Hai má cô bị bóp vào, nói không được rõ lắm: "Ai bảo anh đối xử với em như vậy!"

Trần Tùng không đùa Cố Ninh nữa, anh buông tay ra, đổi thành tiếp tục ôm cô, cánh tay rắn chắc có lực, anh nhắm mắt lại, nói: "Được rồi được rồi, nhanh ngủ đi, nếu không ngày mai em sẽ bị đau bụng."

Cố Ninh lại ngủ.

...

Số ngày đếm ngược trên góc trái tấm bảng đen giảm đi theo từng ngày, càng gần đến kỳ thi đại học, việc học càng trở nên căng thẳng. Sau khi tan học buổi chiều Cố Ninh sẽ ở lại học thêm nửa tiếng mới về.

Nhưng học mãi dễ khiến thần kinh căng thẳng kéo dài, không được thả lỏng cũng là vấn đề.

Chiều thứ sáu Nhậm Linh hẹn cô đến khu trò chơi điện tử để chơi, nói chơi nửa tiếng rồi về nhà. Cố Ninh suy nghĩ một hồi, cô đồng ý. Hai cô nàng đổi hai mươi xu trò chơi, Cố Ninh đi gấp búp bê. Nhậm Linh ở bên cạnh chỉ đạo, nhưng lần nào đều chỉ thiếu một xíu nữa mới có thể gấp được, khiến cho tâm trạng lúc lên lúc xuống.

Đương nhiên Cố Ninh có hơi thất vọng.

Cuối cùng Nhậm Linh nổi nóng, đập máy gấp búp bê một cái: "Đệch, cái máy trò chơi này chắc chắn là đã bị người ta động tay động chân rồi."

Máy gấp búp bê gần quầy đổi xu, nhân viên đứng ở đó nghe được

câu này thì ngẩng đầu lên nhìn về phía các cô. Cổ Ninh kéo nhẹ Nhậm Linh một cái: "Đừng nói nữa."

Nhậm Linh không muốn chơi máy gắp búp bê, dẫn cô đi chơi lái xe. Nhưng Cổ Ninh không có kinh nghiệm gì, ngay cả ả thứ nhất cũng không qua được, màn hình máy chơi game nhảy ra chữ [Vượt ả thất bại]

Cô không bỏ xu vào chơi tiếp mà nghiêng đầu xem Nhậm Linh thuận lợi qua ả: "Cậu giỏi thật đấy."

Nhậm Linh cười: "Đó là do cậu ít chơi thôi."

Sau đó hai người dùng hết hai mươi xu trò chơi. Các cô rời khỏi khu trò chơi điện tử, định đi qua đối diện mua hai ly trà sữa uống.

Đối diện khu trò chơi điện tử có một tiệm trà sữa mà học sinh thích, cũng có một quán bar, trên bảng hiệu có một hàng chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo: Cấm trẻ vị thành niên vào.

Nhậm Linh nhìn quán bar nói: "Chờ tớ tốt nghiệp cấp ba, tớ muốn vào quán bar một lần, tiền đêm đầu tiên của tớ đi!"

Cổ Ninh không vạch trần cô ấy chỉ nói suông, chỉ hơi mỉm cười.

Nhậm Linh thấy cô không nói lời nào lại hỏi: "Tiểu Ninh, đến lúc đó cậu muốn đi với tớ không?"

Cô lại cười, lắc đầu.

Nhậm Linh dùng hai tay nâng khuôn mặt hơi bụ bẫm hơi chút trẻ con của Cổ Ninh lên, thích thú xoa tới xoa lui.

Cô ấy bỗng cảm thán: "Tiểu Ninh của tớ, sao cậu có thể xinh đẹp đáng yêu thế chứ, thật sự muốn giày vò cậu, nếu tớ là đàn ông thì tớ đã ra tay trước, ăn sạch sành sanh rồi!"

Cổ Ninh bị xoa mặt đến kêu "hu hu hu", khuôn mặt bị xoa đến biến dạng: "Đau."

Nhậm Linh buông tay trong lưu luyến, nắm tay cô đi về phía tiệm trà sữa: "Không đùa cậu nữa, chị đây mời cậu uống trà sữa nhé."

Vừa muốn đẩy cửa kính đi vào, Nhậm Linh chợt cảm thấy có hai người ở cửa quán bar.

Cô ấy đứng lại, chỉ vào một trong hai người mà hỏi: "Cổ Ninh, đó không phải là anh trai của cậu à?"

Cổ Ninh cũng nhìn sang.

Không sai, người đàn ông dong dỏng cao kia đúng là Trần Tùng.

Anh mặc áo thun màu đen trơn, quần túi hộp, hai ngón tay kẹp điều

thuốc, miệng nhả khói, tay trái cầm điện thoại, thỉnh thoảng liếc nhìn màn hình một cái.

Mà đứng bên cạnh Trần Tùng là một cô gái dáng người lồi lõm quyến rũ.

Mái tóc của cô ta uốn gợn sóng dài đến eo, chân mang giày cao gót, trang điểm khéo léo xinh đẹp, chiếc váy ngắn ôm hông phác họa bờ hông duyên dáng, tất chân màu đen, gợi cảm lại quyến rũ.

Ánh mắt của người phụ nữ khi nhìn Trần Tùng đều chứa sự quyến rũ, hơi nghiêng người sang, đôi gò bồng đảo gần như muốn thoát ra khỏi mảnh vải ít đến đáng thương.

Nhậm Linh quan sát xong thì quay đầu lại nhìn Cố Ninh: "Đó là bạn gái của anh cậu à?"

Cố Ninh không nói lời nào, chỉ nhìn bọn họ.

Nhậm Linh cảm thấy buồn cười, cô ấy huơ huơ tay: "Sao cậu nhìn ngây người thế?"

Trần Tùng mơ hồ có cảm giác có người nhìn mình, anh dời ánh mắt khỏi chiếc điện thoại, tùy ý quét chung quanh một vòng, kết quả nhìn thấy Cố Ninh mặc đồng phục, đeo cặp sách.

Chương 27

Trần Tùng cất bước lướt qua người phụ nữ, đi đến chỗ Cổ Ninh, trên đường đi còn dập diều thuốc, nhưng mùi thuốc lá trên người vẫn còn, thoang thoảng nhưng không khó chịu.

Anh có dáng người cao, vừa đứng lại đã khiến các cô không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên nhìn.

Nhậm Linh có phản ứng đầu tiên, xem như lễ phép gật đầu, sợ mình để lại ấn tượng không tốt với người nhà của Cổ Ninh: "Anh trai của Tiểu Ninh... Cổ Ninh, chào anh ạ."

Về mặt của Trần Tùng khi nghe hai chữ "anh trai" có hơi vi diệu, anh theo thói quen mân mê sống mũi cao thẳng của mình, tuy là nói với Nhậm Linh nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn Cổ Ninh: "Chào em."

Trước đây Nhậm Linh chỉ nghe giọng của anh qua điện thoại, nghe thực tế cảm giác giọng còn hay hơn.

Vì hút thuốc nên giọng trầm hơn so với các bạn nam còn đi học.

Nhậm Linh phát hiện, sau khi Trần Tùng đi về các cô thì người phụ nữ kia hồ hững liếc mắt qua đây một cái, rồi quay người đi vào trong quán bar.

Anh vẫy tay với Cổ Ninh: "Đến đây."

Nhậm Linh biết có lẽ Trần Tùng muốn đưa cô về nhà, dù sao thì không gấp uống trà sữa lắm, cô ấy lên tiếng trước: "Cổ Ninh, hôm khác lại uống trà sữa, tớ về nhà trước đây, ngày mai gặp ở trường nhé."

Cổ Ninh "Ừ" một tiếng: "Về nhà nhắn Wechat cho tớ nha."

Nhậm Linh cười hì hì làm hình trái tim tặng cô, thấy Trần Tùng nhìn qua thì vội thả tay, ở trước mặt người lớn vẫn nên chín chắn chừng chạc một chút.

Trần Tùng thấy từ khi anh đến Cổ Ninh không nói câu nào với anh, trong lòng không khỏi bất mãn.

Sau khi thấy Nhậm Linh lên xe buýt đi rồi, anh xách cặp của cô qua:
"Tại sao không nói chuyện?"

"Đi với bạn học ra đây chơi à? Chơi gì thế?"

"Sao anh nhiều câu hỏi vậy." Đường như Cố Ninh hơi bất mãn khi có người can thiệp quá mức vào việc của mình, nhưng nói xong câu trước vẫn trả lời: "Đến khu trò chơi điện tử chơi trò chơi."

Trần Tùng tựa như không nghe câu oán giận trước đó của cô: "Khu trò chơi điện tử à... Chơi vui nhỉ?"

"Vâng."

Cố Ninh giật cặp của mình lại, đi về phía trạm xe buýt: "Em tự bắt xe buýt về được, nếu anh có việc thì cứ làm đi."

Trần Tùng giữ chặt bàn tay nhỏ của cô, nhìn dòng xe lui tới trên đường: "Bắt xe buýt cái gì, bây giờ không có việc gì, cùng về đi, nhân tiện đi siêu thị mua ít đồ em thích ăn."

"Ăn bữa gì đó là được, tủ lạnh trong nhà vẫn còn đồ ăn." Cô gục đầu xuống.

Trần Tùng khom người xuống, muốn nhìn vào mắt Cố Ninh để nói chuyện: "Sao anh cảm giác hôm nay em là lạ thế nào ấy nhỉ?"

Lúc này, người phụ nữ kia lại ra khỏi quán bar đi thẳng về phía họ, hiển nhiên ánh mắt quan sát Cố Ninh, phần mắt và đường kẻ mắt khiến đôi mắt trông rất to.

"Đây là ai vậy?" Người phụ nữ mỉm cười hỏi.

Trần Tùng vốn định nói thẳng là vợ mình, nhưng không biết nghĩ đến cái gì, lời đến bên miệng lại đổi thành: "Em gái của ông đây."

Nghe xong, Cố Ninh ngẩng đầu lên.

Người phụ nữ càng cười vui hơn, như là nhìn ra quan hệ giữa họ không đơn giản: "Em gái kiểu nào, em gái nuôi, hay là em gái có quan hệ huyết thống?"

Trần Tùng thấy Cố Ninh ngẩng đầu lên thì không nói đùa nữa: "Vợ của ông đây."

Người phụ nữ nhướn mày, thốt ra lời kinh người: "Quào, các người còn loạn luân." Người ra xã hội lẫn lộn từ rất sớm như cô ta, lời gì cũng có thể treo ở cửa miệng, không kiêng kị gì.

Cố Ninh sợ ngây người.

Trần Tùng cười mắng "đệch", nhưng thấy không còn sớm nữa nên không muốn nói thêm gì với người phụ nữ kia: "Không nói nữa, có

việc thì liên lạc qua Wechat hoặc điện thoại."

Người phụ nữ lắc mông đi mất.

Cuối cùng Cố Ninh vẫn bị Trần Tùng mang về nhà, anh đã nói không có việc gì làm, không có lý do gì để tách nhau về.

Về đến nhà, Cố Ninh vẫn đi tắm trước, cô ở trong nhà vệ sinh vừa tắm vừa nghĩ đến bài thi hôm nay giáo viên đã giảng, nhưng nghĩ một lát lại nhớ đến người phụ nữ kia.

Cô không tìm được mà cúi đầu nhìn ngực mình, ngực người nọ cũng lớn quá đi.

Trần Tùng ở bên ngoài gọi cô: "Em tắm xong chưa? Cơm đã nấu xong rồi."

Cố Ninh đáp một tiếng, lau khô nước trên người rồi mặc quần áo, kinh nguyệt đã hết ba ngày rồi, tốc độ tắm của cô lại trở về tốc độ ốc sên thường ngày, có đôi khi bị giục mới ra ngoài.

Trên bàn có ba món mặn một món canh.

Cố Ninh quần búi tóc củ tỏi thật cao trên đầu, mấy sợi tóc ướt ở hai bên rũ xuống, cô đi đến bàn cơm, kéo ghế ra ngồi xuống.

Canh sườn nấu với bắp tủa ra mùi ngọt thanh, Trần Tùng múc cho cô một chén, từ khi kết hôn đến nay anh đã không vừa ý việc cô ăn gì cũng không thêm được tí thịt nào: "Em ăn hết chén canh trước rồi hẵng ăn cơm."

Cố Ninh uống canh từng ngụm nhỏ một.

Trần Tùng nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của cô thì lòng sướng rơn, khéo môi cũng vô thức giương lên.

Vừa ăn canh xong, Cố Ninh thuận miệng hỏi: "Người hôm nay là ai vậy?"

"Cô ta là bà chủ của quán bar kia, nhập rượu với anh, hôm nay tiện thể đi uống vài ly, quen biết trước đây rồi, là khách hàng thân thiết, sao em lại đột nhiên hỏi chuyện này?" Anh gấp cho cô miếng thịt.

Cố Ninh mím môi: "Thì hỏi thử thôi."

Trần Tùng lại dũa dưa không bỏ qua, thậm chí còn có chút vui vẻ:

"Vợ à, em đang ghen đấy à?"

Cô ăn miếng thịt kia, sắc mặt không có gì thay đổi: "Ăn cơm của anh đi, em không ghen."

Buổi tối.

Vì đến kỳ kinh nguyệt, Cố Ninh và Trần Tùng đã khoảng một tuần

chưa làm, đêm nay đương nhiên là anh ngứa ngáy trong lòng. Thấy cô về phòng anh lập tức ôm người lên giường, dứt khoát cởi chiếc áo ngủ mới mặc chưa đến hai tiếng đồng hồ, làm da trắng đến phát sáng dưới ánh đèn khiến người ta muốn để lại dấu vết trên đó. Trần Tùng hôn từ mắt cá chân Cố Ninh đi lên, ngay cả nếp bẹn cũng không buông tha, liếm đến ướt át, tay bắt lấy bờ mông mượt mà chắc mấy vuốt ve.

Mà hai chân của Cố Ninh đặt trên vai anh.

Trần Tùng ăn huyết nhỏ của cô, đầu lưỡi đâm vào cửa huyết non mềm đang mấp máy từng chút một.

Anh luôn thích khẩu giao cho cô, Cố Ninh không biết phía dưới có gì ăn ngon, dù không có mùi lạ thì cô cũng cảm giác không ăn vào nổi.

Huyết nhỏ bị đầu lưỡi trêu chọc đến phun ra dịch lỏng trong suốt.

Trần Tùng đột nhiên rời đi, nằm bên cạnh Cố Ninh, hàng nóng ở bụng dưới nhô lên rất cao: "Vợ ơi, lên cưỡi anh đi."

Lại muốn phụ nữ lên trên.

Ngoại trừ tư thế vào từ phía sau thì đây là tư thế vào sâu nhất.

Lần này Cố Ninh lấy hết can đảm cưỡi lên người anh, bàn tay trắng nõn vẫn lả lẫm đỡ quy đầu, run rẩy nhắm ngay cửa huyết nhỏ của mình, chầm chậm ăn xuống.

Ăn vào một nửa, eo cô tê rần, tựa như bị căng ra đến hòng, nước trong huyết nhỏ vì bị vật nóng xâm lấn mà bị ép tràn ra từ chỗ giao hợp, chảy tràn ướt cả lông tơ của hai người.

Căng quá.

Cô ngừng một lát, lại chầm chậm đông đưa eo thon gầy, tiếp tục ăn hết vật nóng đang tràn trệ ở bên ngoài.

Cố Ninh che bụng nhỏ lại, da bụng bị căng hơi gồ lên, cô không khỏi rên thành tiếng: "Ừm..."

Trần Tùng đẩy eo lên một cái, nghiền ép âm vật nhô lên của cô, tựa như muốn xỏ xuyên qua: "Vợ à, có phải tối nay em ăn chưa no không, chẳng có chút sức nào cả."

Chương 28

Cố Ninh nằm trên người Trần Tùng, chỗ đó của anh quá to, nằm trong huyết nhỏ của cô thì càng cương càng lớn, căng âm đ*o vốn đã không còn chỗ hờ đến cực hạn.

Phụ nữ lên trên nghe có vẻ người nữ giữ thế chủ đạo, nhưng thể lực và tính cách của Cố Ninh không thể dùng tư thế này quá lâu, hoặc là không thể chiếm lấy vị trí chủ đạo trong cuộc yêu mãnh liệt của Trần Tùng.

Vì cô thật sự nuốt quá chậm.

Có điều, Trần Tùng thấy hiểm khi cô bằng lòng tự ngồi xuống, dùng huyết nhỏ ăn vật nóng của anh, nên cũng kiềm lại không cướp quyền chủ đạo ngay.

Cố Ninh hơi há miệng để thở, da bụng mỏng bằng phẳng nhấp nhô, hai bầu ngực rung theo chuyển động của vòng eo, nhất là quả hồng trên đầu ngực lắc lư làm lòng người nhộn nhạo.

Có lẽ do mấy tháng nay, quả hồng kia bị ngậm quá nhiều lần nên màu sắc càng sậm hơn.

Trần Tùng cũng thở hổn hển khe khẽ, một tay gối sau gáy, tay kia đỡ lấy cô gái nhỏ đang ngồi trên người mình, mắt hơi híp lại nhìn cô từ dưới lên trên, dục vọng dần trở nên nặng nề không thể giải tỏa. Ban đầu Cố Ninh còn có thể duy trì đều tốc độ của miệng, nuốt ăn vật nóng gân xanh nổi cuộn cuộn, trông vô cùng dữ tợn.

Nhưng càng về sau càng cố sức, eo mỗi chân run, hình như còn mệt hơn cả thi thể dục.

Dần dà, phải thật lâu Cố Ninh mới cử động đôi chút.

Sao Trần Tùng có thể nhịn được, anh đẩy hông lên trên, đầu nắm lui tới cửa huyết chưa đến vài giây lại đẩy mạnh vào, đâm cho Cố Ninh ngồi trên vật nóng nước nở nghẹn ngào.

Bị đâm đến nhô lên, cô "sít" một tiếng, như là nằm giữa cơn sóng

biển đang đập vào, không có chỗ trốn: "Đừng... Nhanh quá."
Trần Tùng giữ eo cô, đưa đẩy dồn dập, giống như một cái máy đóng cọc.

Anh hít một hơi thật sâu, đâm đến mức cô gần như ngất đi, nhưng lại sung sướng vô cùng, anh cười trêu tức: "Vợ à em nói oan cho anh, nhanh đâu chứ? Không phải anh rất bền bỉ đó sao?"

Suýt chút nữa là Cổ Ninh nghiêng ngã xuống, may mà Trần Tùng túm lấy eo cô.

Sau đó, cô sống chết không muốn ở trên nữa, vô cùng ầm ỨC đòi xuống, anh không còn cách nào đành phải theo cô, đổi về tư thế bình thường nam trên nữ dưới, ấn người trên giường mà làm.

Cổ Ninh ngẩng chiếc cổ thiên nga lên, người khẽ run, trên làn da là lớp mỡ hôi mỏng. . Chyê trag đọc tryệ # rmry . V #

Làm tình với tư thế cổ điển không quá thoải mái, Trần Tùng nâng hai chân cô lên, gập ngược về trước ngực cô, đâm vào cửa huyết theo hướng từ trên xuống.

Sâu quá, sâu đến mức Cổ Ninh nắm chặt tay, hơi thở rối loạn không thể điều chỉnh lại được.

Rất nhanh Cổ Ninh nghênh đón một đợt thọc vào rút ra như cuồng phong bão táp, trong ý thức mơ màng, dường như cô cảm thấy vật nóng của anh đã khảm sâu và trong cơ thể, hòa thành một thể với mình, tuy hai mà một.

Làm được một nửa, Trần Tùng kéo Cổ Ninh đã mềm nhũn dậy, để cô đứng cạnh tường.

Cổ Ninh chẳng còn chút sức lực nào, sao có thể đứng vững được, cô gần như là dựa vào vách tường.

Trần Tùng đứng đối diện với cô, người hơi khom xuống, nâng hông cô lên, đâm xuống dưới một cái, đưa vật nóng vào lần nữa, trên mạng nói tư thế làm tình đứng đối mặt như vậy sẽ kích thích rất mạnh đến âm vật.

Trong cuộc yêu trước đây Cổ Ninh còn có thể giữ được chút tỉnh táo, nhưng lúc này cô hoàn toàn bị kéo vào cuộc làm tình gần như là buông thả.

Thật sự không chịu nổi.

Cổ Ninh kêu Trần Tùng ngừng, anh mắt diếc tai ngơ, cô bèn nhân lúc anh không để ý mà đẩy anh ra.

Trong phòng có trái thảm, Cỗ Ninh không cẩn thận bị vướng, tuy không ngã nhưng cô lại bị Trần Tùng nhanh chóng tóm được từ phía sau, anh dứt khoát đè cô trên thảm, quỳ xuống đi vào từ phía sau. Cỗ Ninh rên lên một tiếng, ý thức cũng bị đâm đến mức tan rã mấy phần, bàn tay nhỏ bò trên thảm, như một bé mèo con bò về phía trước, vọng tưởng muốn chạy thoát.

Trên cơ thể trắng nõn mịn màng phủ đầy những dấu vết đậm nhạt khác nhau, nhìn bộ dạng vô cùng đáng thương.

Bàn tay lớn của Trần Tùng thoải mái giữ chặt cá chân nõn nà của cô, nhẹ nhàng kéo về, vật nóng vừa rời khỏi huyết nhỏ lại đâm vào, còn có quán tính đâm đến phía trước, đâm cho cô suýt nữa không thở nổi.

Dường như Cỗ Ninh còn muốn giãy giụa, cô bò về phía trước một bước nhỏ, kết quả lại bị giữ chặt mắt cá chân, bị đâm đến mức lão đảo sắp ngã.

Chương 29

Chớp mắt đã đến kì thi đại học.

Ngày đó Trần Tùng đặc biệt đưa Cố Ninh đến trường, vừa ra cửa đã liên tục kiểm tra giấy báo thi, thẻ căn cước xem có đem theo không. Không biết tại sao mà dường như anh còn căng thẳng hơn cả cô. Cổng trường treo biểu ngữ màu đỏ, viết đầy những câu khích lệ học sinh, còn có phụ huynh học sinh đứng đầy cổng, bầu không khí căng thẳng có thể lây lan đến mỗi một người ở đây.

Trần Tùng nhìn Cố Ninh đi vào, tìm bừa một góc ngồi xổm hút thuốc.

Trong thời gian này có anh em gọi điện đến bảo anh đi tụ tập, đương nhiên Trần Tùng nói không rảnh.

Bọn họ lại nói nghe bảo hôm nay anh không đi làm ăn, còn cho bản thân mình nghỉ mấy ngày, cho nên vô cùng tò mò anh nói không rảnh là vì đi làm cái gì.

Trần Tùng phun vòng khói, nhìn trời xanh mây trắng nói: "Ở cổng trường, chờ vợ tôi thi đại học xong thì dẫn cô ấy đi ăn cơm."

Các anh em đều biết anh có cô vợ nhỏ còn đang đi học, nhưng không biết Trần Tùng còn làm chuyện như vậy, canh ở cổng trường chờ cô thi đại học?

Đây không phải là chuyện bình thường mà ba mẹ làm sao?

Vì vậy họ nắm cơ hội mắng Trần Tùng, anh cũng không giận, mặc cho họ nói.

Nghe bọn họ lải nhải ầm ĩ nửa tiếng đồng hồ, Trần Tùng ngắt điện thoại, thầm nghĩ lát nữa Cố Ninh ra phải dẫn cô đi ăn gì.

Trước đây anh từng tìm trên mạng, trong lúc thi đại học học sinh không thể ăn thức ăn quá nhiều dầu mỡ, lúc thi sẽ dễ bị đau bụng khó chịu, ăn thanh đạm một chút, có dinh dưỡng là được.

Đôi mày rậm của Trần Tùng hơi nhíu lại.

Một người đàn ông khoảng chừng bốn mươi tuổi cũng đi đến hút thuốc, nhìn thấy anh thì như quen biết mà hỏi: "Em gái hay là em trai của cậu thi trong đó?"

Anh nhướng mày, trả lời kiểu cà lơ phất phơ: "Vợ tôi thi trong đó."

Người đàn ông cười hì hì, cũng không biết là tin hay không, hoặc là cảm thấy đối phương đang nói đùa: "Tôi đang đợi con của tôi, thật ra nó bảo tôi đừng đến, nhưng tôi không yên tâm."

Trần Tùng không có hứng thú gì mà "à" một tiếng.

Có lẽ người đàn ông thấy quá chán, bắt được ai đó thì nói chuyện phiếm: "Con trai tôi học giỏi lắm, lần nào cũng vào top mười toàn khối, chắc chắn có thể vào đại học trọng điểm."

Con trai quá xuất sắc, cỡ đôi khi gặp người khác không kiếm được mà khoe khoang.

Điều thuốc bị Trần Tùng kẹp ở giữa kẽ ngón tay đã cháy hết, chỉ còn tại đầu thuốc màu vàng cam. Anh cười khế: "Vợ tôi gần như lần nào cũng đứng nhất khối, muốn vào đại học B."

Đại học B là trường đại học đứng đầu cả nước, nằm ở thủ đô Bắc Kinh.

Dù là người lớn tuổi không biết về các trường đại học cũng biết đại học B, điều mà bọn họ nhắc trẻ con nhà mình từ nhỏ đến lớn cũng là chăm chỉ học hành, sau này thi vào đại học B, làm rạng danh tổ tiên.

Người đàn ông cho rằng Trần Tùng đang khoác lác, ánh mắt nghi ngờ: "Đại học B?"

Trần Tùng mặc kệ người đàn ông này có tin hay không, đây là sự thật là được rồi, từ trước đến nay anh cũng chưa từng nghi ngờ Cố Ninh, cô nói muốn thi trường này, vậy thì anh tin cô có thể thi đậu. Chuông kết thúc buổi thi vang lên, Trần Tùng sai đôi chân dài, bước về cổng chính của trường chờ Cố Ninh ra.

Cô vừa ra đến, không cần tìm đã thấy Trần Tùng. Anh rất cao, cao hơn một đến một nửa cái đầu so với phần lớn phụ huynh, rất dễ nhận ra.

Tình trạng này kéo dài hai ngày, sau hai ngày kỳ thi đại học cũng kết thúc.

Một ngày sau khi kì thi kết thúc, Trần Tùng muốn dẫn Cố Ninh đi ăn một bữa thịnh soạn, cô lại nói muốn đi tụ tập với bạn học, nói nếu

bây giờ không gặp thì mấy ngày nữa phải ai đi đường này.
Dù Trần Tùng có hơi không vui nhưng vẫn để cô đi, buổi tối sẽ đi đón cô.

Ngày hôm đó, đầu tiên cả lớp đi ăn một bữa cơm, lại đi hát karaoke, có không ít bạn học uống rượu, Cổ Ninh quả quyết không uống rượu, cô chưa từng uống rượu, cũng sẽ không uống rượu.

Trong phòng riêng quá buồn bực, Cổ Ninh lén chạy ra ngoài hít không khí, cô mặc một chiếc váy màu xanh khò đến gối.

Cô ngắm những ánh đèn muôn màu muôn vẻ trong đêm, lòng cảm thán thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt đã thi đại học xong.

Đột nhiên, bên cạnh nhiều thêm một người.

Cổ Ninh nghiêng đầu qua nhìn. Tạ Tử Tô mặc áo sơ mi ngắn tay màu trắng cùng với chiếc quần dài ống rộng màu xanh nhạt, nhìn vô cùng trẻ trung, tựa như là đôi đôi tình nhân với chiếc váy màu xanh khò cô đang mặc. . truyện xuyên nhanh

Tạ Tử Tô cũng nhìn cô: "Cổ Ninh."

Cô chớp mắt: "Sao cậu cũng ra đây?"

Tạ Tử Tô khẽ cười, nói một cách thẳng thắn: "Muốn trò chuyện với cậu nên ra đây."

Cổ Ninh sững sốt, không biết trả lời câu này thế nào. Cậu ta nhìn chăm chú vào mắt cô: "Tôi đã về tự chấm điểm, hẳn là tôi cũng có thể đậu đại học B, đến lúc đó chúng ta vẫn có thể là bạn học."

Cô cố gắng vút những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu, chân thành chúc mừng: "Vậy thì tốt quá."

Tạ Tử Tô lại nói: "Cậu nói cấp ba không muốn yêu đương, sợ ảnh hưởng đến học tập, vậy lên đại học thì sao, nếu có thể, có thể cân nhắc đến tôi không?"

Cấp ba không muốn yêu đương, sợ ảnh hưởng đến học tập. Đây rõ ràng là lấy cớ từ chối một cách uyển chuyển, nhưng cậu ta lại vờ như không hiểu, vẫn tranh thủ cho bản thân.

Cổ Ninh há miệng: "Tôi..."

Khóe mắt cô nhìn thấy Trần Tùng đứng cách đó khoảng mười mét, lời định nói cũng dừng lại. Mà anh nghe được, nghe được họ thi đậu cùng một trường đại học.

Chương 30

Tạ Tử Tô cũng có thể nhìn thấy Trần Tùng, nhưng cậu ta không có phản ứng gì quá lớn, chỉ nhìn đối phương.

Cố Ninh không chút do dự đi đến chỗ Trần Tùng, hơi ngạc nhiên vì anh đến đây sớm để chờ mình, rõ ràng cô nhắn Wechat nói còn hơn một tiếng nữa mới kết thúc.

Cô nhỏ bé đứng trước mặt Trần Tùng, làn váy màu xanh khói bị gió đêm thổi khẽ lay động, mái tóc buộc đuôi ngựa rũ xuống sau gáy, trông gọn gàng mát mẻ.

Trần Tùng giơ tay vén tóc mái của Cố Ninh bị gió thổi lên gò má ra sau tai.

Ngay trước mặt bạn học của mình, Cố Ninh chưa quen với việc thân mật với anh như thế, cô vô thức nghiêng đầu: "Sao anh lại đến sớm vậy?"

Thấy cô vợ nhỏ không cho mình chạm vào, Trần Tùng nhướng mày: "Đến gần đây xử lý chút chuyện, nhân tiện đến xem thử."

Tạ Tử Tô chuẩn bị xoay người về, không quấy rầy cuộc nói chuyện giữa họ: "Cố Ninh, vậy tôi vào trước, cậu nói chuyện với anh cậu xong thì vào, bọn tôi ở trong đó chờ cậu."

Hiện tại Trần Tùng rất ghét khi nghe hai chữ "anh trai" này, cơn tàn bạo dâng lên trong lồng ngực: "Từ từ đã, cậu đứng lại đó cho tôi..."

Cố Ninh nhẹ nhàng dùng tay kéo anh.

Đôi mắt của thiếu nữ trong đêm rất sáng, lại trong veo, ngẩng đầu nhìn anh, dường như trong mắt chỉ có một mình anh.

Nhưng trên thực tế, thế giới của Cố Ninh sẽ ngày càng rộng lớn, cũng sẽ ngày càng nhiều những điều mới. Trần Tùng biết rõ hiện thực sẽ là như thế, nhưng tạm thời anh vẫn tìm sự tàn bạo xuống. Anh vẫn chưa biết mình có thích Cố Ninh không, chỉ biết bắt đầu từ buổi tiệc rượu kia, hai người đã cột chặt vào nhau.

Nói Trần Tùng ngang ngược cũng được, nói anh là người đàn ông sắp ba mươi, trâu già gặm cỏ non một cô gái mười tám tuổi cũng được, dù sao cả đời anh, anh cũng sẽ chỉ chơi một người, Cổ Ninh. Nhưng không thể không thừa nhận mấy năm đại học sẽ có thay đổi rất lớn.

Càng đừng nói đến đại học ở nơi như Bắc Kinh, Cổ Ninh sẽ càng hiểu nhiều, càng nhận thức được nhiều, rất khó đảm bảo cô sẽ không thích những nam sinh có bằng cấp cao, hoàn cảnh gia đình tốt.

Nếu như, cô thật sự muốn đi cùng người đàn ông khác, Trần Tùng sẽ làm thế nào?

Anh nhất định sẽ bóp chết cô! Nuôi cô lâu như vậy mà còn muốn đi với người đàn ông khác.

Nhưng anh thật sự ra tay bóp chết cô được sao? Trước đây Trần Tùng luôn cười nhạo những người anh em thích buông lời hung ác nhưng lại không dám làm, bây giờ hình như anh cũng trở thành loại người này.

Bọn họ đối diện vài giây, Trần Tùng giấu tất cả những suy nghĩ của mình, sờ đầu cô nói: "Em vào chơi đi, xong thì gọi điện thoại cho anh."

Cổ Ninh ngại bắt anh ở đây chờ lâu: "Vậy còn anh?"

Trần Tùng nhún vai: "Anh ở gần đây uống vài ly rượu, ăn vài đồ nhắm, mấy ngày nay không đụng vào rượu, lòng thấy ngứa ngáy." "Vâng ạ." Cô gật gật đầu.

Trần Tùng bảo cô đi vào trước. Cổ Ninh không chịu, sợ anh sẽ đứng bên ngoài chờ, muốn nhìn anh đi ăn trước.

Từ trước đến nay, Trần Tùng không thể nào chống cự được cô, đành phải xoay người rời đi. Cổ Ninh thấy anh vào một quán ăn nhỏ cách đó không xa mới thu tầm mắt, quay về KTV.

Còn chưa vào trong, cô đã nghe được tiếng bạt tai vang dội ở cửa. Cổ Ninh giật mình, lúng ta lúng túng nhìn qua.

Cách đó mấy bước, Hạ Lam bạt tai một nam sinh, lại là nam sinh học hành vượt trội nhưng tính tình có hơi lãnh đạm trong ấn tượng của Cổ Ninh. Khuôn mặt trắng nõn của cậu ta nhanh chóng đỏ lên, ánh mắt cũng lạnh đi.

Hạ Lam lười nhác khoanh hai tay lại, không hề áy náy vì dấu bàn tay

trên mặt cậu ta: "Con mẹ nó cậu cho rằng mình là ai? Lên giường với cậu vài lần thôi mà, không phải không chơi nổi đó chứ?"

Cửa KTV người đến người đi, nhưng Hạ Lam chưa bao giờ để ý đến ánh mắt của người khác.

Nam sinh bình thản nhìn cô ta chăm chú, không nói gì, chỉ gọi tên cô ta: "Hạ Lam."

Hạ Lam nhướn mày: "Có chuyện gì thì nói đi."

Cố Ninh nghe nam sinh hồ hững nói: "Đời này, hy vọng chúng ta đừng bao giờ gặp lại."

Rõ ràng một câu nghe như là tàn nhẫn vô tình, nhưng Cố Ninh lại cảm thấy sâu trong đó đang cuồng loạn, thậm chí là van xin hèn mọn đến tận cùng.

Tựa như giây tiếp theo, người nói câu này sẽ sụp đổ, rơi vào vực thẳm không đáy, trở thành một cái xác không hồn.

Hạ Lam cười: "Như cậu mong muốn."

Nói xong, cô ta bước đi.

Cố Ninh nhìn đến sững sờ, Nhậm Linh từ phía sau vỗ nhẹ vai cô:

"Cậu nhìn cái gì đó, nhìn đến thần thờ vậy? Bên trong đang chơi trò chơi đó, chúng ta vào thôi."

Nhậm Linh thấy nam sinh đứng yên không nhúc nhích, kinh ngạc bùm miệng lại.

Cô ấy khẽ thì thầm: "Không phải cậu ta là học bá lớp khác à, sao cũng ở gần đây? Tớ kể cậu nghe, dạo trước tớ còn thích thầm cậu ta đó, đẹp trai quá mà, nhưng không biết tại sao tớ luôn cảm thấy bọn tớ không phải người chung một đường, tớ cũng không khổng chế được kiểu nam sinh này, thế là tớ lại thích người khác, ha ha ha..."

Cố Ninh kéo Nhậm Linh vào: "Đừng nói chuyện này nữa, đi vào trước đã."

Thanh xuân luôn phải kết thúc, mà người cuối cùng rồi cũng xa cách, không biết tương lai mỗi người rồi sẽ như thế nào.

Chương 31

Ngày 28 tháng 8, là ngày khai giảng của đại học B.

Trần Tùng đưa Cổ Ninh đến trường học, bởi vì vừa mới đến Bắc Kinh chưa được mấy ngày, tạm thời thuê một căn phòng, còn chưa có xe, thế nên phải gọi taxi.

Lại vì trường học không cho phép xe công cộng vào bên trong, bọn họ chỉ có thể xuống xe ở cổng, Cổ Ninh chỉ đeo cặp mang theo giấy thông báo trúng tuyển, hành lý khác đều được Trần Tùng xách.

Tân sinh viên cần phải đi báo danh trước, Cổ Ninh theo chỉ dẫn trong khuôn viên trường đi đến chỗ báo danh tân sinh viên.

Sức lực của Trần Tùng lớn, cầm hành lý cũng tính là nặng đi theo sau cô mà không hề cảm thấy mệt, ngược lại thu hút rất nhiều ánh mắt.

Vào thời điểm ngày nắng nóng, đi mấy bước đã ra mồ hôi.

Anh mặc áo ngắn tay bình thường, nhưng bởi vì quá nóng, còn quen vén góc áo lên đến vai, cơ bắp dưới cánh tay rắn chắc, hoàn hảo lại không bị quá lộ.

Chân dài vai rộng, tay xách rất nhiều đồ, anh còn có thể thoải mái thông thả đi đằng sau một nữ sinh nhìn có vẻ non nớt.

Ngày tân sinh viên báo danh là ngày rất dễ khiến người ta sốt ruột, nhưng vẻ mặt người đàn ông này lại lười biếng, trên mặt không có tí gì mất kiên nhẫn, ánh mắt luôn thích đuổi theo nữ sinh búi tóc trên đầu.

Rõ ràng hai người có vẻ tuổi tác cách nhau xa, nhưng không hề giống cái kiểu bạn trai từ lúc trung học đến đại học đó.

Cũng không phải nói nhìn Trần Tùng lớn tuổi, mà là Cổ Ninh nhìn như tuổi nhỏ quá.

Cũng không phải nói nhan sắc của hai người họ không xứng với nhau, suy cho cùng có rất nhiều nữ sinh đại học chắc đều sẽ thích

vẻ ngoài của anh, đủ ngang tàng, đủ năng nổ.

Nhưng kiểu cô bé nhìn có vẻ ngoan ngoãn như Cố Ninh chắc sẽ thích người có thành tích học tập tốt, là cái kiểu bên ngoài dịu dàng, lịch thiệp đó mới đúng, khó có thể tưởng tượng được sao bọn họ lại ở bên nhau.

Cố Ninh lại không biết người khác nghĩ như thế, chạy đi xếp hàng nhận đồ của tân sinh viên.

Trần Tùng đứng ở bên dưới bậc tam cấp đợi cô.

Sau khi đợi Cố Ninh xếp hàng nhận đồ xong, phải đi tìm ký túc xá, thấy Trần Tùng đầu đầy mồ hôi, cô lấy khăn giấy từ trong cặp sách ra, đưa qua: "Anh ra mồ hôi rồi, lau trước đi."

Con gái thích những đồ có mùi thơm, gói khăn giấy nhỏ mà Cố Ninh mua có mùi thơm, vừa đưa qua, mùi thơm mát phả vào mũi.

Trần Tùng không nhận lấy.

Anh đưa mắt nhìn hai tay đang xách hành lý của mình: "Vợ à..."

Một tiếng vợ à còn chưa gọi xong, Cố Ninh đã nhanh chóng giơ tay che miệng anh lại: "Ở trường học đừng gọi em là vợ."

"Chê bai ông đây làm xấu mặt?"

Cô bỏ tay ra, lắc đầu: "Không phải, chỉ là gọi ở trước mặt người khác, em vẫn không quen."

Trần Tùng hừm một tiếng, cũng không chọc cô vào ngày khai giảng này: "Thế em lau mồ hôi cho anh, hai tay anh đều không rảnh rồi, em đưa khăn giấy cho anh, bảo anh lau thế nào, dùng bàn chân lau sao?"

Cố Ninh chỉ xuống đất: "Anh có thể để hành lý xuống đất trước."

Anh nhú mày: "Bần."

Cô lại nói: "Em không chê."

Trần Tùng cười mỉa: "Ông đây chê đất bần, em không lau cho ông đây, ông đây cứ không lau đó."

Lúc này Cố Ninh thật sự không thể lay chuyển được anh, đứng ở trên bậc tam cấp, lau mồ hôi cho anh đang đứng dưới bậc tam cấp, khăn giấy sạch sẽ dán lên làn da bánh mật đang ra mồ hôi của anh. Gió nóng thổi qua, cô cũng cảm thấy nóng.

Trần Tùng lại ngửi thấy mùi hương chanh của sữa tắm trên người cô bay đến: "Vợ à, trên người em thơm quá, em với anh dùng cùng một chai sữa tắm, vì sao không có mùi giống của em?"

Lại hỏi ra vấn đề mà lúc trước đã từng hỏi.

Giọng hiện tại anh nói không to, Cổ Ninh lười sửa lại câu vợ đó của anh: "Sao em biết được."

Hưởng thụ cô vợ nhỏ lau mồ hôi cho mình, Trần Tùng hí mắt, biết da mặt cô rất mỏng, thế là chỉ dùng âm lượng chỉ có hai người có thể nghe được nói: "Vợ à, muốn làm em."

Cổ Ninh then quá thành giận, nhét khăn giấy đã dùng rồi vào trong túi quần anh, không thềm lau cho anh nữa.

Trần Tùng cười mấy tiếng, không tiếp tục trêu cô nữa, để cô đi tìm ký túc xá trước.

Ngày đại học B khai giải, sẽ cho phép người nhà và bạn bè của tân sinh viên vào trong ký túc xá học sinh, giúp đỡ tân sinh viên chuyển hành lý vào.

Cổ Ninh nhanh chóng tìm được ký túc xá của mình, để Trần Tùng đợi ở cửa trước.

Cô đi vào xem các bạn cùng phòng khác đến chưa, không ngờ rằng các cô ấy đã đến sớm như thế, tất cả đều đến hết rồi. Ký túc xá cũng có ba mẹ hoặc là bạn trai hoặc là bạn thân ở bên trong này, Cổ Ninh yên tâm dẫn Trần Tùng đi vào.

Ký túc xá khá rộng rãi, Trần Tùng dùng khăn ướt lau giường cho Cổ Ninh một lượt, lại trải giường cho cô.

Vừa khai giải ngày đầu tiên, các bạn cùng phòng chỉ giới thiệu tên một chút, muốn hiểu sâu hơn thì phải về sau, nhưng trong lòng Cổ Ninh vẫn sinh ra hy vọng.

Bọn họ đến muộn nhất, thu dọn đồ đạc cũng chậm hơn so với người khác, đến lúc ăn trưa, các bạn cùng phòng đến căng tin ăn bữa cơm đầu tiên của trường với người với người mà họ quen biết.

Có Trần Tùng ở đây, Cổ Ninh chắc chắn không cần phải lao động, bị ấn lên ghế ngồi.

Sau đó, cô thực sự không ngồi nổi nữa.

Cổ Ninh đứng dậy muốn giúp đỡ, lại bị Trần Tùng cúi đầu hôn một cái, đè lên bên giường: "Anh rất thích cái kiểu giúp đỡ này của em.

Vợ ngoan mở miệng ra để anh vào nào."

Cô hoảng sợ: "Đây là ký túc xá."

Anh nhẹ cắn lên môi cô: "Sợ cái gì, vừa nãy bọn họ mới ra ngoài ăn cơm, hơn nữa anh chỉ hôn nhẹ em mà thôi, ông đây cũng không

phải t*ng trùng lên não mà làm em ở ký túc xá mới này của em.”
Cố Ninh xấu hổ hôn anh mấy phút, lúc này Trần Tùng mới vui vẻ, lúc tách ra, còn dùng sống mũi cao cọ cọ mặt cô.

Nghe thấy bụng cô kêu, anh đi ra ban công rửa sạch tay, dặt tay cô đi ra ngoài.

Cố Ninh được ăn cơm rồi.

“Muốn ăn ở căng tin trường, hay là đi ra bên ngoài trường ăn?” Trần Tùng cúi đầu nhìn cô vợ nhỏ trắng nõn mềm mại của mình, không tự chủ được véo tay nhỏ xoa xoa.

Cố Ninh nghĩ một lát: “Anh thì sao?”

Anh: “Thế ăn ở căng tin nhé.”

Sau mấy phút, Trần Tùng hận không thể xuyên trở lại lúc vừa nãy, trực tiếp kéo Cố Ninh ra bên ngoài ăn cho xong, nếu không cũng sẽ không vào ngày khai giảng hôm đầu tiên nhìn thấy tên mặt trắng đó.

Đậu.

Đúng là không phải may mắn của đại gia anh.

Chương 32

Không có khả năng Cố Ninh vì Trần Tùng không thích mà cố ý giả vờ không nhìn thấy Tạ Tử Tô. Càng đừng nói là đối phương còn đi qua đây, chào hỏi với bọn họ.

Cô lịch sự đáp lại mấy câu, chỉ có Trần Tùng là mặt đen như đất nồi. Đến cả nam sinh bên cạnh Tạ Tử Tô cũng nhìn ra, trong nháy mắt phỏng đoán mối quan hệ giữa bọn họ.

Hai người đàn ông một cô gái còn có thể phát sinh cốt truyện gì đây?

Lúc cuối không biết Tạ Tử Tô là cố ý hay vô ý, giống như lúc học ở cấp ba, gọi Trần Tùng một tiếng: “Anh trai Cố Ninh, đã lâu không gặp.”

Trần Tùng đứng dậy khỏi ghế chiếc ghế thấp đến mức không thể duỗi thẳng chân được ở căng tin, cơ bắp trên người dưới lớp áo phong mỏng manh như chuẩn bị bung ra, gằn từng chữ một: “Ông đây không phải là anh trai em ấy.”

Bây giờ là giờ cơm, người đến người đi, căng tin có rất nhiều người ngồi.

Cố Ninh sợ thu hút sự chú ý của người khác, vội vàng mở miệng trước: “Đúng vậy, anh ấy thực sự không phải là anh trai của tớ, mà là bạn trai của tớ, tên là Trần Tùng.”

Sự thật là, bọn họ còn chưa có đăng ký giấy kết hôn, ở xã hội hiện đại, cùng lắm cũng chỉ có thể coi là bạn trai bạn gái, thế nên cô nói như vậy cũng không sai.

Nhưng Trần Tùng không biết vì sao, nghe thế nào cũng đều thấy không thoải mái, trong lòng buồn bực như có một ngọn lửa.

Biểu cảm trên mặt của Tạ Tử Tô không hề kinh ngạc, giống như đã đoán ra được mối quan hệ thân thiết của bọn họ, lại vẫn muốn nghiệm chứng một phen, bây giờ kết quả nghiệm chứng đã có rồi,

nên cũng bình tĩnh tự nhiên.

Cậu ta thay đổi cách nói chuyện: "Xin chào."

Trần Tùng liếc Tạ Tử Tô một cái, kéo Cổ Ninh xuống, ngồi lên ghế, đẩy bát canh gà táo đỏ kỹ tử ra trước mặt cô, mí mắt cũng không nhèm nhắc lên nói: "Uống canh đi."

Bạn học của Tạ Tử Tô thức thời nhỏ giọng nói một câu, chắc ý là đi ăn trước gì đó.

Chỉ thấy Tạ Tử Tô tỏ vẻ như không hề xảy ra chuyện gì, ánh mắt quét qua Trần Tùng, mỉm cười nhìn Cổ Ninh: "Thế tớ không làm phiền hai người ăn cơm nữa, ngày khác có thời gian chúng ta gặp mặt sau."

Trần Tùng chút nữa lại nháy lên.

Ở trước mặt anh mà nói mấy lời này là có ý gì? Thật là mẹ nó, coi ông đây chết rồi hả.

Nhưng tay nhỏ của Cổ Ninh ấn nhẹ lên mu bàn tay của Trần Tùng, anh lại xị lửa.

Chỉ có cô mới bắt thóp được anh. .

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Cô Gái Ngốc, Tôi Yêu Em
2. Ngài Ảnh Đế Đang Hot Và Cậu Nghệ Sĩ Hết Thời
3. Kẹo Sữa Bò
4. Đối Tượng Kết Hôn Của Tôi Lắm Mưu Nhiều Kế

=====

Nói anh bụng dạ hẹp hòi cũng được, tóm lại Trần Tùng không biết đeo mặt nạ giả đạo đức, tỏ vẻ ôn hoà với kẻ muốn ngấp nghé vợ mình, mẹ nó, không đấm cho đối phương một trận là đã nể vợ anh lắm rồi.

Đợi sau khi Tạ Tử Tô rời khỏi chỗ này, khuỷu tay chống lên chiếc bàn dài, ngón tay với các đốt rõ ràng cầm đũa, không nói một tiếng, ăn cơm trong đĩa.

Cổ Ninh gắp một miếng sườn ướp muối tiêu từ trong đĩa của mình cho anh: "Anh tức giận à?"

Trần Tùng cười châm chọc: "Không có."

Cô nhăn mũi: "Anh có mà."

Anh nhún vai, tiếp tục ăn cơm, ánh mắt rất lạnh nhạt, chỉ không ăn miếng sườn ướp muối tiêu cô gắp cho anh: "Em nói có thì là có đi."

Cố Ninh bỏ đũa xuống: “Em không ăn nữa.”

Lần này đến phiên Trần Tùng nhứ mày: “Em mới ăn được mấy miếng? Không ăn? Còn không bằng không ăn miếng nào, trực tiếp khiến bản thân đói chết, để sau này ông đây trở thành người góa vợ cho xong.”

Ánh mắt cô không nhìn anh, nhìn cửa căng tin, giọng điệu tủi thân: “Anh lại muốn cãi nhau với em, hôm nay là ngày em khai giảng mà anh cũng muốn cãi nhau với em.”

Trần Tùng hít sâu một hơi, ăn miếng sườn ướp muối tiêu: “Được chưa, tổ tông nhỏ của tôi.”

Lúc này Cố Ninh mới cầm đũa lên, ăn từng miếng từng miếng cơm trong đĩa không quá nhiều, nhưng vẫn không nhìn anh.

Bữa cơm này không vui vẻ.

Sau khi Cố Ninh từ trong căng tin đi ra, ở dưới ký túc xá chia tay với Trần Tùng, bảo anh có thể quay về trước, tối nay cô muốn ở ký túc xá.

Trần Tùng tức đến ngứa răng, gân xanh trên trán giật giật mấy cái, nhìn Cố Ninh đầu cũng không thèm quay lại đi thẳng lên lầu, lại không thể làm gì được cô, không biết hung hăng làm cô một trận cô có ngoan ngoãn hơn bây giờ chút không.

*

Chín giờ tối.

Trần Tùng ăn xong cơm, tắm rửa xong, nằm trên chiếc giường trống trải trần trọc, cầm điện thoại lên gọi điện qua.

Máy bận.

“Xin lỗi, số điện thoại bạn vừa gọi hiện đang bận, mời bạn gọi lại sau...”

Anh lại gửi tin nhắn cho cô: Nghe điện thoại xong, gọi lại cho anh.

Đợi đến mười giờ, Cố Ninh mới gọi điện lại: “Gọi cho em có việc gì thế?”

Rõ ràng là giọng mềm mại, nhưng câu này không hiểu sao lại khiến người ta tức giận.

Trần Tùng tức giận: “Em là vợ của ông đây, ông đây còn phải đợi có chuyện mới gọi được điện thoại cho em à? Lúc không có chuyện không thể gọi cho em sao? Đúng rồi, vừa nãy em gọi điện cho ai thế, gọi những một tiếng?”

Cố Ninh đứng ở bên ngoài ban công nhìn cảnh đêm ở trường học, móm ngón tay nói: "Nói chuyện với ba mẹ em."

Anh "ừm" một tiếng: "Nhớ anh không."

Cô nhỏ giọng lẩm bẩm; "Buổi trưa mới gặp xong."

Trần Tùng tức đến mức từ trên giường bật dậy, nghiêng răng nghiêng lợi: "Ông đây hỏi em nhớ ông đây không, có quan hệ gì với việc trưa nay em mới gặp ông đây xong?"

Lúc này Cố Ninh mới nói câu dễ nghe: "Nhớ."

Chẳng quan tâm cô nhớ thật hay giả, nghe thoải mái là được rồi.

Cơn tức hôm nay Trần Tùng ghen cũng coi như tiêu đi được ít, nhưng lửa trên người vẫn còn đang cháy hừng hực.

"Vợ à."

"Hả?"

"Anh cứng rồi."

Chương 33

Cố Ninh vừa nghe thấy câu này, vội vàng quay đầu nhìn xem có bạn cùng phòng nào đi ra hay không. May mà các cô ấy không phải ngồi trên giường xem điện thoại, thì chính là ngồi ở trước bàn học vui vẻ gọi điện thoại cho người nhà.

Nhưng chắc phản ứng của cô quá lớn, suy cho cùng nếu không mở loa ngoài, thường sẽ không bị người khác nghe thấy.

Trong một lúc không biết nên trả lời Trần Tùng ra sao, Cố Ninh im lặng mấy giây.

Đối phương không nghe thấy tiếng của cô, cho rằng cô im lặng tắt điện thoại. Trần Tùng mở điện thoại lên, ấn sáng màn hình, nhìn xem xem điện thoại còn đang nổi máy không: "Sao em không nói chuyện?"

Cố Ninh lẩm bẩm: "Nói cái gì? Anh chỉ biết trêu chọc em thôi."

Trần Tùng ghen hòng.

"Ông đây không đùa, tính toán ngày, trước sau bận rộn một đoạn thời gian, đã nửa tháng rồi chưa làm, huyết nhỏ của em chắc chắn sẽ rất chặt, lần tới làm khẳng định lại kêu đau."

Cách điện thoại nghe mấy lời này, mặt của Cố Ninh đỏ ửng: "Anh nói vớ vẩn gì đó?"

"Nếu anh cứ nói chuyện như vậy, em sẽ cúp máy đó." Cô nói.

Trần Tùng kéo rèm cửa trong phòng ra, nhìn đường phố Bắc Kinh bên dưới phồn hoa náo nhiệt, lại kéo rèm lại.

"Vợ à, anh không nói vớ vẩn, thật sự cứng rồi, cần có em mới có thể khiến anh xuất ra được."

Sao Cố Ninh có thể làm chuyện này được, ánh mắt cô đảo loạn, vô thức cắn đầu ngón tay, mặt đỏ ửng giống như hồng nhĩ: "Em ở trong ký túc xá mà."

Trần Tùng quay lại nằm lên giường, con lừa thô to bên dưới đang

ngẩng cao chống quần lên, anh hít một hơi, hỏi: "Ở chỗ nào của ký túc, trên giường?"

Cô có gì đáp lấy: "Ở ngoài ban công."

Anh lại hỏi: "Có ai ở bên cạnh em không?"

Cố Ninh lắc đầu, lại ý thức được người đàn ông ở đầu kia điện thoại không nhìn thấy, thay thành nói: "Không có, ban công bây giờ chỉ có một mình em thôi."

Trần Tùng cười xấu xa thành tiếng: "Thế vợ thỏa mãn anh đi, nếu không cứ cứng mãi cũng không ổn. Hơn nữa nín nhịn đối với cơ thể không tốt."

Cô cắn môi: "Lúc trước anh... lúc trước anh có thể dùng tay... làm xuất ra mà."

Anh giống như thái độ bất cần: "Em đã nói là lúc trước, có ai ăn thịt rồi, còn có thể quen ăn bánh bao khô sao? Tự ông đây làm không xuất ra được, bây giờ ông đây rất đau."

Cố Ninh im lặng một lúc: "Thế em phải làm sao? Em sẽ không nói... mấy lời đó đâu."

Để cô nói ra là chuyện vô cùng khó, Trần Tùng hiểu rõ hơn ai hết, nếu như muốn Cố Ninh nói mấy lời thô tục trên giường đó, cô nhất định sẽ trực tiếp cúp điện thoại, không thèm để ý đến anh nữa.

"Em đi lấy tai nghe đeo lên trước đi đã."

Trần Tùng dạy cô.

Cố Ninh do dự mấy giây, vẫn làm theo lời anh, bẹn cùng phòng không để ý đến cô đi từ ban công vào rồi lại đi ra.

Cho dù để ý, các cô ấy cũng không cảm thấy kỳ lạ, bên cạnh ban công chính là nhà vệ sinh, đi vào đi ra là chuyện bình thường, lý do của con gái như bà dì đến gì đó, quên cầm giấy vệ sinh...

Không đến hai phút, Cố Ninh đã quay lại ban công, đeo tai nghe lên: "Được rồi."

Một giây sau, Trần Tùng cúp điện thoại, trực tiếp gọi video Wechat qua.

Cố Ninh vẫn chưa hiểu tiếp theo anh định làm cái gì, ngây ngô ẫn nghe, màn hình điện thoại đen, giống bị hỏng vậy, nhưng trên góc của cô lại hiển thị rõ.

"Sao em không nhìn thấy anh?"

Đúng lúc này, Trần Tùng chuyển sang dùng camera sau của cuộc gọi

video Wechat, dựng điện thoại lên đầu giường, móc côn th*t sưng đến đỏ tím từ trong quần ra.

Màn hình điện thoại của anh hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, trên mặt còn mang vẻ hoài nghi, chính là Cố Ninh, cô vợ nhỏ của anh.

“Em không cần nhìn anh, nếu như nhìn thấy rồi, chắc chắn em sẽ cúp máy. Anh nhìn em là được, anh nhìn mặt em là có thể xuất ra.”

“Như vậy em sẽ không sợ bị người khác nghe thấy hoặc nhìn thấy.”

Tiếng hít thở của Trần Tùng dần dần mang theo tiếng thở gấp nóng bỏng có thể cuốn người ta vào.

Trái tim của Cố Ninh đập loạn.

Cô lại chột dạ liếc nhìn vào trong phòng ký túc: “Nhìn mặt em là được... vì sao không trực tiếp dùng ảnh của em là xong rồi, còn gì phải cần gọi video cho em?”

“Ảnh là chết, người là sống.”

Đầu ngón tay hơi thô ráp của Trần Tùng cọ xát quy đầu côn th*t của anh, sáng khoái đến eo cũng tê dại: “Gọi video, em còn có thể nói chuyện với anh, để anh cảm nhận được là đang thực sự làm em.”

Cố Ninh nghe thấy giọng Trần Tùng phát ra, ngón tay khẽ run rẩy, lời nói không mạch lạc: “Anh, bây giờ anh đang làm cái gì?”

Trần Tùng cười khúc khích: “Vợ không nghe ra à? Anh đang thủ dâm đó.”

Cô lại không lên tiếng.

Anh nhìn khuôn mặt đỏ ửng trên màn hình điện thoại đó, ngón tay quần lấy quy đầu xoay tròn, tưởng tượng thành cô đang dùng ngón tay nắm chẹn lấy côn th*t của mình, lại từng chút từng chút xoa nắn vuốt ve.

Trần Tùng thấy Cố Ninh không nói chuyện, ép cô phải mở miệng nói gì đó mới vui vẻ: “Gọi tên của anh một tiếng đi.”

Cô chỉ có thể gọi: “Trần Tùng.”

Cô sợ gọi quá to sẽ bị người khác nghe thấy, thế nên dè giọng, nhưng gọi như vậy, âm thanh càng mềm mại dịu dàng hơn, nghe giống như có lông vũ hoặc móng vuốt nhẹ gãi vào vậy.

Lại bởi vì đang nói chuyện, miệng Cố Ninh trên màn hình đóng mở, cẩn thận nhìn, còn có thể thấy đầu lưỡi phấn hồng bên trong miệng nhỏ.

Trần Tùng nặng nề thở gấp một tiếng, thứ dưới háng đó nhảy lên
mấy cái hưng phấn lạ thường.

Cô không nhìn thấy anh.

Nhưng anh lại có thể nhìn thấy rõ cô.

Trần Tùng cảm thấy cơn th*т càng cứng hơn, đặc biệt rảnh ra một
tay chạm vào Cổ Ninh trên màn hình.

Chương 34

Một giây ngón tay chạm vào Cố Ninh đó, Trần Tùng xuất ra rồi, làm bắn ga giường sạch sẽ, còn bắn vài giọt lên màn hình điện thoại. Anh rút khăn giấy ra, lau màn hình điện thoại, mặt cô lại hiện ra. Mà Cố Ninh ở đầu bên kia điện thoại đột nhiên nghe thấy tiếng thở gấp gáp và nặng nề hơn của Trần Tùng. Thì cô đã biết anh muốn xuất rồi, cho dù không ai nhìn thấy, nhưng mặt cô vẫn đỏ như quả táo.

Trần Tùng vừa lau tinh dịch mình xuất ra, vừa có thể bình tĩnh tự nhiên tiếp tục nói chuyện với cô, hỏi chiều hôm nay Cố Ninh ở trường cảm thấy như thế nào.

Cố Ninh nói vẫn ổn.

Bọn họ lại nói chuyện thêm nửa tiếng nữa mới cúp điện, mà sắc mặt của cô dần dần trở lại bình thường, quay lại phòng ký túc cũng không thu hút sự nghi ngờ của những người khác.

Vừa quay lại trên giường không lâu, Cố Ninh lại nhận được điện thoại của Nhậm Linh.

Cô ấy đang ở một trường đại học trong thành phố: "Tiểu Ninh, ở trường học thế nào?"

Câu hỏi không khác mấy so với Trần Tùng, nhưng cũng bình thường, bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên Cố Ninh khai giảng, chỉ những người quen của cô mới biết, nên mới gọi điện thoại hỏi thăm.

Cố Ninh cười nói: "Ổn, giống như những gì tớ nghĩ về trường đại học, còn cậu thì sao."

Những người có năng lực giao tiếp mạnh mẽ như Nhậm Linh, đến chỗ nào cũng đều được yêu mến. Cô ấy hihahaha cười mấy tiếng: "Cũng được, tớ khai giảng sớm hơn so với cậu, quen biết một bạn nam, còn rất được."

Cố Ninh hiểu tính cách của Nhậm Linh, thật lòng mừng thay cô ấy:

“Một bạn học cùng trường?”

“Không phải, là trường thể thao bên cạnh.” Nhậm Linh cười mờ ám:

“Nghe nói nam sinh trường thể thao thể lực vô cùng tốt, một đêm có thể làm mấy lần.”

Cố Ninh đã quen với việc thỉnh thoảng Nhậm Linh bật thốt ra câu mang ám chỉ về tình dục, nhưng cũng rất kinh ngạc: “Cậu mới khai giảng được mấy ngày, thế mà đã quen được nam sinh trường bên cạnh rồi sao?”

Nhậm Linh nói là tối hôm trước ra ngoài ăn cơm thì quen.

Hai trường cách nhau không xa, thỉnh thoảng đụng mặt nhau ở quán cơm hoặc là tiệm trà sữa cũng không có gì lạ.

Cố Ninh nghe Nhậm Linh kể mấy chuyện thú vị xảy ra mấy ngày nay, nghĩ một lát, vẫn quyết định nói cho cô ấy biết sự thật về mối quan hệ giữa cô và Trần Tùng.

Sau khi nói xong, Nhậm Linh im lặng một phút.

Sau đó, Cố Ninh nghe thấy âm thanh kêu gào và đập bàn từ trong điện thoại phát ra.

Nhậm Linh kích động và kinh ngạc đến không khép được miệng lại;

“Mẹ ơi, anh ấy không phải anh trai cậu, mà là người chồng đã mở tiệc cưới với cậu!”

Cố Ninh bổ sung một câu: “Còn chưa đăng ký kết hôn nữa.”

“Ở nhà cậu bên đó mở tiệc cưới chính là đại biểu cho kết hôn rồi, trong mắt bọn họ, anh ấy chính là chồng của cậu... chẳng trách, tớ cứ cảm thấy anh trai cậu... không, là chồng của cậu, ánh mắt nhìn cậu cứ là lạ.”

Cố Ninh nghe không hiểu: “Sao lại nói ánh mắt nhìn tớ là lạ?”

Nhậm Linh cắn móng tay nói: “Chính là kiểu ánh mắt nhìn người mình yêu đó, lúc đó, tớ còn cho rằng hai người là anh em, thế nên cứ có kiểu cảm giác loạn luân, hahaha.”

Nghe thấy lời này của cô ấy, Cố Ninh hơi sững sờ: “Ánh mắt nhìn người mình yêu?”

“Đúng vậy, nghe giọng điệu của cậu sao lại có cảm giác rất kinh ngạc vậy?” Nhậm Linh nói: “Anh ấy cũng đã là chồng cậu rồi, dùng ánh mắt đó nhìn cậu là rất bình thường mà, nếu không thì phải dùng ánh mắt gì?”

Trần Tùng, thích cô?

Cố Ninh giống như chìm vào trong suy nghĩ, thật sao?

Từ trước đến giờ anh chưa từng nói với cô loại lời này, Cố Ninh vẫn luôn cho rằng, giữa hai người bọn họ chỉ có tình dục, không có tình yêu.

Nhưng nghe thấy Nhậm Linh nói, Trần Tùng dùng ánh mắt nhìn người mình yêu nhìn cô, trái tim Cố Ninh không hiểu sao chợt lóe lên một cảm giác khác thường, cảm giác giống như chua chua ngọt ngọt.

Đến mười một rưỡi tối, Cố Ninh cúp điện thoại của Nhậm Linh, ở trên giường ngấn ra một lúc.

Học sinh trường đại học ai ai cũng là cao thủ thức khuya, chưa đến rạng sáng thì chưa ngủ.

Cố Ninh cũng chưa ngủ, đột nhiên mở giao diện Wechat lên, gửi một tin nhắn cho Trần Tùng.

Quả chanh nhỏ: Tối ngày mai, anh có muốn cùng em ra bên ngoài trường ăn không?

Nghĩ một lại, lại nhắn thêm một tin.

Quả chanh nhỏ: Anh có rảnh không? Nếu không rảnh cũng không sao, ngày khác cũng được.

Đối phương gần như đáp lại luôn: Vợ gọi, anh chắc chắn rảnh, đi gần trường em ăn ở đâu? Em tìm được chỗ nào chưa?

Quả chanh nhỏ: Lúc nào em tìm được sẽ nhắn tin cho anh.

Trần Tùng: Được.

Cố Ninh từ từ nằm xuống giường, trong đầu không ngừng nhớ lại chuyện lúc trước.

*

Trưa ngày hôm sau, Cố Ninh cùng với ba bạn cùng phòng khác ra bên ngoài trường học ăn, mọi người muốn giao lưu tình cảm một chút, suy cho cùng mọi người đều ở cùng nhau, ăn một bữa cơm có thể kéo gần mỗi quan hệ.

Cố Ninh được các cô ấy dẫn đi đến quán ăn.

Trên tường của quán ăn treo một cái tivi, bây giờ đang chiếu tin tức, là kênh về quốc tế, hình ảnh về chiến tranh bên nước ngoài, máy quay thỉnh thoảng qua mấy bóng dáng mặc quân trang.

“Nghe nói nước mình phái lực lượng chiến sĩ giữ hòa bình đi.” Bạn cùng phòng Hiếu Lâm buồn chuyện.

Một bạn cùng phòng khác nói: “Nước này đã chiến tranh bao nhiêu năm rồi? Sao tớ nhớ là lúc tớ học cấp ba đã từng thấy tin tức nước này chiến tranh rồi, thế nào mà bây giờ vẫn còn chưa đánh xong?” “Không liên quan nhưng mà... lực lượng chiến sĩ giữ hòa bình thật đẹp trai.”

“Các cậu có bạn đi làm bộ đội hoặc là học trường quân đội không? Sau này làm quân nhân thì giới thiệu cho tớ với, tớ muốn làm vợ quân nhân.”

Cố Ninh đột nhiên nhớ đến cậu học sinh ngoan đây đưa mậ mờ với Hạ Lam đó. Nghe Nhậm Linh người biết nhiều tin tức nói, hình như cậu ta đăng ký trường quân đội, không biết về sau thì như thế nào. Mà Hạ Lam thì ra nước ngoài học đại học.

Chương 35

Sau khi ăn trưa với bạn cùng phòng xong, buổi chiều Cố Ninh ở trong trường nghe một hội nghị tân sinh viên.

Nhìn như thế nhưng hội nghị tân sinh viên mãi đến năm rưỡi chiều mới kết thúc, cô không biết là sẽ kéo dài đến tận bây giờ, cho rằng năm giờ là kết thúc rồi, ai biết cứ kéo dài mãi, hình như phải kéo dài đến năm rưỡi.

Bốn giờ mười Trần Tùng đã đến cổng trường, bởi vì bọn họ đã hẹn là năm giờ sẽ gặp mặt.

Đang định gọi điện thoại cho Cố Ninh, nhưng sau đó lại nghĩ, hay là gửi tin nhắn trước, Trần Tùng: Vợ ơi, bây giờ anh đã đến cổng trường em rồi, năm giờ em xuống nhé.

Lúc đó, cô vẫn không biết hội nghị vẫn tiếp tục kéo dài, thế nên không chút do dự đáp lại hai từ: Vâng ạ.

Đợi đến lúc hội nghị diễn ra đến năm giờ mười, Cố Ninh mới biết sẽ kéo dài đến năm giờ ba mươi.

Ngay lập tức cô gửi tin nhắn Wechat cho Trần Tùng: Hội nghị kéo dài đến năm giờ ba mươi, bây giờ anh đi tìm tiệm trà sữa hay là quán cafe ngồi đợi chút nhé, nếu không đứng ở bên ngoài đợi mệt lắm.

Trần Tùng: Hiểu rồi, vợ.

Bạn cùng phòng ngồi bên cạnh Cố Ninh không cẩn thận nhìn thấy màn hình của cô, kinh ngạc tròn hai mắt, nhỏ giọng hỏi: "Vợ? Có người gọi cậu là vợ? Bạn trai cậu gọi cậu?"

Nghe thấy từ vợ này, Cố Ninh xấu hổ cười cười gật đầu: "Ừm."

Bạn cùng phòng không thể tin nổi giơ ngón tay cái: "Trên mạng đều đang gọi là tình yêu, bảo bảo, bảo bối, ông xã, bà xã, bạn trai cậu phong cách độc đáo, lại gọi cậu là vợ."

Lúc mới đầu Cố Ninh cũng không thể tiếp nhận được cách gọi này,

đặc biệt là năm học cấp ba đó.

Nhưng nghe Trần Tùng gọi đi gọi lại, dần dần, thế mà lại thành quen.

Nhưng nghe thấy bạn cùng phòng nói trên mạng đang phổ biến gọi là tình yêu, bảo bảo, bảo bối, bé ngoan, ông xã, bà xã...

Cô vẫn lựa chọn tiếp tục nghe Trần Tùng gọi mình là vợ thôi, bởi vì Cố Ninh không phải kiểu người lướt mạng, cộng thêm da mặt vô cùng mỏng.

Ngày đầu tiên khai giảng, các bạn cùng phòng của Cố Ninh đều đã gặp Trần Tùng rồi.

Tuy rằng hai người họ nhìn có vẻ chênh lệch tuổi tác nhất định, tính cách cũng khác biệt lớn, một người vô cùng ngoan ngoãn, một người đẹp trai kiểu xấu xa, nhưng các cô ấy có thể đoán ra được là mối quan hệ bạn trai bạn gái.

Bỏ qua những cái khác, người đàn ông của Cố Ninh nhìn man chét đi được, dáng người cơ bắp đó, công cẩu eo*, dáng người tam giác ngược, chả có lẽ ở trên giường không đâm cho người ta sung sướng cả ngày chắc?

Công cẩu eo (公狗腰): đàn ông có vòng ngực rộng hơn vòng eo, và dưới eo hình thành nếp gấp khiêu gợi.

Nhưng chuyện riêng tư kiểu này, tất nhiên bạn cùng phòng không thể nào hỏi ra được.

Nếu như sau này quen thân với Cố Ninh hơn chút, có thể trêu đùa nói, bây giờ bọn họ mới trở thành bạn cùng phòng, vẫn không thể trêu đùa chuyện xấu xa như này.

Thế là bạn cùng phòng cười mờ ám hỏi: "Bạn trai cậu đến tìm cậu à?"

Cố Ninh nói ừm.

Bạn cùng phòng hí mắt nhìn lãnh đạo đang nói trên bục: "Cậu chuẩn êm đi, đừng để bạn trai cậu đợi quá lâu, đến lúc đó tớ lại nói cho cậu hội nghị có những trọng điểm gì."

Cố Ninh người trước giờ luôn là học sinh ngoan ngoãn theo khuôn phép nên do dự, lại nhìn lãnh đạo đang trên bục nói đến năm giờ ba mươi rồi vẫn chưa có ý định kết thúc, cuối cùng quyết định chuẩn đi.

Cố Ninh đeo cặp, khom lưng, co người nhỏ lại, từ lối đi đi ra.

Cô chạy đến cổng trường.

Sau khi chạy đến cổng trường, Cổ Ninh mới nhớ ra mình bảo Trần Tùng đợi ở tiệm trà sữa hoặc quán cafe, đang định móc điện thoại gọi cho anh, ánh mắt liếc đến chỗ cách đó không xa, lại dừng lại. Người đàn ông cường tráng đứng cạnh cây xanh, chân dài tùy tiện thả lỏng, cúi đầu nghịch điện thoại, cũng không biết đang xem cái gì.

Cổ Ninh tạm thời không gọi anh, mà đi qua.

Còn có mấy bước là đến trước mặt Trần Tùng. Ai biết anh đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Cổ Ninh, cười xấu xa:

“Anh nói sao liếc thấy có người giống giống với vợ của ông đây.”

Cổ Ninh nghiêng đầu nhìn anh: “Vừa nãy anh xem cái gì đó, xem nghiêm túc như vậy?”

Trần Tùng tự nhiên dặt tay cô, băng qua đường: “Không xem gì cả.”
Cổ Ninh không tin.

Cô mở định vị tìm nhà hàng bọn họ sắp đến. Cổ Ninh cũng vừa mới đến chỗ này học đại học, xung quanh đây cũng không quen thuộc, đều là lên mạng tìm kiếm.

Lúc mở điện thoại, trên màn hình vẫn còn nguyên giao diện Wechat, đang định mở ra, nhìn thấy trên vòng bạn bè có chấm đỏ, Cổ Ninh tò mò mở vào.

Phát hiện là tin cô đăng trên vòng bạn bè trưa nay, mấy giây trước được like. .

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Cô Gái Ngốc, Tôi Yêu Em
2. Ngài Ảnh Đế Đang Hot Và Cậu Nghệ Sĩ Hết Thời
3. Kẹo Sữa Bò
4. Đối Tượng Kết Hôn Của Tôi Lắm Mưu Nhiều Kế

=====

Mà người like là Trần Tùng.

Thế nên vừa nãy anh đang xem vòng bạn bè của cô, ấn like chắc là không cẩn thận ấn vào.

Cổ Ninh cong khoé môi, rời khỏi Wechat, mở Amap chỉ đường ra, mấy giây sau, lại nhỏ giọng nói với Trần Tùng: “Tối nay chúng ta cùng quay lại phòng chúng ta thuê ở một đêm nhé.”

Trần Tùng tưởng mình nghe nhầm.

Cô vợ nhỏ của anh thế mà lại biết chủ động nhắc đến quay về phòng thuê của bọn họ?
Cô chắc nên biết quay về cùng với người đàn ông đã lâu không ăn mặn sẽ xảy ra chuyện gì, làm tình là chuyện nhất định không thể thiếu.

Chương 36

Không biết vì sao, sau khi Cố Ninh nghe được mấy lời đó của Nhậm Linh, tâm trạng hiện tại của cô lúc đối mặt với Trần Tùng dường như có chút thay đổi, nhưng lại không biết là xảy ra thay đổi chỗ nào. Nói chung cô hơi loạn.

Thực ra nói đến cùng cô vẫn nghi ngờ lời của Nhậm Linh nói, bởi vì lúc trước Cố Ninh thật sự không hề cảm nhận được Trần Tùng thích mình.

Lúc học cấp ba, Cố Ninh từng hỏi Trần Tùng vì sao muốn cưới mình, anh cũng nói muốn hoàn thành tâm nguyện của bà nội, thế nên mới vào lúc bà nội vẫn còn sống cùng cô mở tiệc.

Còn về Cố Ninh, lúc mới đầu tất nhiên cũng là vì thực hiện lời hứa hôn ước của ba mẹ nên mới đồng ý mở tiệc với Trần Tùng, không hề có cơ sở tình cảm nào.

Từ lúc mở tiệc hồi cấp ba cho đến bây giờ năm nhất đại học, bọn họ đã chung sống với nhau hơn 1 năm rồi.

Cố Ninh không thể không thừa nhận, Trần Tùng đối xử với cô rất tốt, tuy rằng bình thường anh thích nói mấy lời thô tục, cũng sẽ cãi nhau với cô, đặc biệt là...đặc biệt là dục vọng còn vô cùng lớn.

Nhưng ngoại trừ mấy cái này ra, hình như không có vấn đề gì.

Nếu như có người hỏi bây giờ Cố Ninh có cảm giác gì với Trần Tùng, có khả năng cô sẽ không thể nói ra được.

Tình cảm chắc chắn là có, nhưng không chắc chắn là có cảm giác thích đó, suy cho cùng sống chung với con chó con mèo lâu cũng sẽ có tình cảm nữa là, Cố Ninh cũng đối với Trần Tùng như vậy.

Trong đầu đang nghĩ mấy chuyện này, đi theo hướng dẫn chỉ đường cũng đi sai luôn, cuối cùng là Trần Tùng bóp tay nhỏ của cô, Cố Ninh mới tỉnh táo lại.

“Vợ đang nghĩ gì thế?”

Cố Ninh cúi đầu che giấu vẻ hoảng loạn của mình: “Không có gì, chỉ đang nhớ đến mấy chuyện trong trường thôi, vừa mới khai giảng, có rất nhiều chuyện nhỏ vụn vặt phải làm.”

Trần Tùng “ồ” một tiếng, ngón tay thô ráp xoa xoa phần thịt mềm trong lòng bàn tay của cô.

Lần này đi theo hướng dẫn chỉ đường, không bao lâu đã đến nhà hàng tây, Cố Ninh đi vào cùng Trần Tùng, trang trí bên trong vô cùng đẹp, vị trí là một đối một, ghế ngồi như ngồi trên xích đu.

Bọn họ vừa ngồi xuống, phục vụ đi qua hỏi muốn ăn cái gì, Cố Ninh hỏi Trần Tùng muốn ăn gì.

Trần Tùng không quen ngồi trên ghế xích đu kiểu này, mất một lúc mới ngồi vững được, liếc nhìn chữ trên menu, nói với cô: “Gọi giống em là được rồi.”

Cố Ninh gật đầu, đóng menu lại: “Phiền anh cho chúng tôi suất A, đều là bò bít-tết, chín bảy phần.”

Phục vụ mỉm cười nói: “Vâng.”

Đợi phục vụ đi rồi, Cố Ninh nhìn Trần Tùng bên đối diện, tay để bên dưới điều chỉnh vạt váy, khẽ nói: “Bữa hôm nay, em mời ăn anh nhé.”

Trần Tùng nhướn mày, nửa đùa nói: “Vợ mời anh ăn cơm? Sao đột nhiên lại vậy? Ý là đang muốn bao nuôi ông đây à?”

Cố Ninh lườm anh một cái: “Nói cái gì mà bao nuôi chứ...mời anh ăn một bữa cơm mà thôi.”

Mặc dù Trần Tùng không được thoải mái khi ngồi trong một nhà hàng kiểu lãng mạn, khá là cao cấp như ở đây, nhưng nhìn vào sự ngoan ngoãn như thế này của vợ anh hôm nay, thì lại cảm thấy không đến mức không thể chịu nổi như thế.

Một lát sau, bò bít tết chín bảy phần đã được mang lên, thịt mọng nước có màu hơi hồng.

Trần Tùng nhìn dao nĩa trên bàn, anh không biết sử dụng cái này lắm, lúc trước chỗ anh cùng các ông chủ bàn chuyện làm ăn, nếu không phải là hộp đêm thì cũng là quán rượu...

Cũng chẳng phải không có tiền đến nhà hàng tây ăn bò bít tết.

Người bàn chuyện làm ăn đều biết, giá một chai rượu xịn ở hộp đêm hay là quán rượu cũng đủ ăn mười mấy bữa bò bít tết rồi.

Tuy rằng ba mẹ của Cố Ninh không thích mấy đồ ăn của người nước

ngoài này lắm, nhưng bọn họ vẫn quen gọi tất cả mấy đồ ăn của người nước ngoài.

Nhưng họ lại tuân theo chuyện tạo điều kiện vật chất tốt cho con gái, phải thấy được nhiều thứ trên thế giới.

Cộng thêm ba của Cố Ninh là hiệu trưởng một trường, trong nhà cũng không thiếu tiền, tuy bọn họ không thích ăn mấy món thịt bò bít tết gì đó, dù vậy đồ cho Cố Ninh nhất định phải ngon.

Bắt đầu từ khi học cấp hai, chỉ cần có buổi tụ tập của các bạn học, chuyện đầu tiên và chắc chắn họ làm là cho cô số tiền nhiều gấp đôi, nói bạn họ ăn cái gì, cô cứ ăn, không cần lo lắng về vấn đề tiền bạc.

Dần dần, nuôi thành Cố Ninh ở phương diện đời sống vật chất hình như không có thói quen thiếu thốn gì.

Nói chung là được nuông chiều mà trưởng thành.

Cố Ninh thấy Trần Tùng nhìn dao nĩa trên bàn không động đậy, hình như lúc này mới ý thức được cái gì đó, hơi ngại ngùng, lại sợ không biết anh có hiểu nhằm gì đó không: “Để em cắt giúp anh nhé.”

Trần Tùng nhướn mày, nhìn tay nhỏ của Cố Ninh cầm dao lên, cắt từng miếng từng miếng thịt bò bít tết, lại đặt đĩa thịt bò đã được cắt xong xuống trước mặt anh.

Hiếm khi được hưởng thụ sự chăm sóc chu đáo của vợ, tâm trạng của Trần Tùng vô cùng vui vẻ.

Ăn đến cuối, Trần Tùng bảo cô dùng nĩa của cô xiên một miếng bò bít tết dứt cho anh. Còn không biết xấu hổ há miệng, hướng về phía cô, giống như nếu Cố Ninh không làm thì anh cứ để vậy.

Cố Ninh chỉ có thể kìm nén sự xấu hổ mà làm theo.

Đợi khi ăn xong bò bít tết, Trần Tùng trực tiếp đứng bên đường vẫy xe taxi, cùng nhau quay về phòng thuê của bọn họ.

Sau một tiếng.

Bọn họ vừa vào cửa phòng cho thuê, Cố Ninh đã bị Trần Tùng đè lên cánh cửa hôn.

Đầu gối anh chống xuống dưới, tách hai chân cô, côn th*o bên dưới cũng không biết từ lúc nào đã cứng lên rồi, đâm vào giữa hai chân cô một cách nguy hiểm, giống như muốn đâm thủng lớp váy mỏng, đâm vào huyết nhỏ.

Chương 37

Đầu lưỡi của Trần Tùng mạnh mẽ mang theo chút dịu dàng khó phát hiện chui vào trong miệng Cố Ninh, quần lấy đầu lưỡi mềm mại của cô mút, tiếng nước bọt vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Một năm này, bọn họ hôn môi vô số lần, nhưng Cố Ninh vẫn chưa biết cách hít thở, chỉ có thể dựa vào cách há miệng thật to để hít thở.

Cố tình làm như vậy càng thuận lợi cho Trần Tùng.

Khoé môi anh giống như hơi nhếch lên một chút, đầu lưỡi quét qua hàm trên của cô, vô cùng kiên nhẫn ở trong khoang miệng cô tùy ý càn quét, giống hết như con người anh vô cùng ngang ngược.

Thân hình cường tráng và rắn chắc của người đàn ông đề thiếu nữ lên tường càng chặt hơn, hai cơ thể với vóc dáng khác biệt lớn dán chặt vào nhau.

“Nhẹ...chút.”

Tiếng rên rỉ không rõ vang lên không ngừng, giống như trong miệng bị quần chặt không phát âm ra được.

Hai cục mềm mại trước ngực Cố Ninh bị xoa nắn lớn hơn không ít, đang chống vào lồng ngực rắn chắc của anh, bị đè hơi đau, mà vòng eo cong xinh đẹp bị anh bóp, một tay ôm trọn.

Tối qua Trần Tùng không cạo râu, hôm nay dưới cằm có lún phún râu, từng cái từng cái cọ vào, thỉnh thoảng cọ khiến làn da trắng nõn mềm mại của Cố Ninh bị đau.

Anh quá cao, dáng người cô lại nhỏ nhắn xinh xắn. . hử thách tìm tang gốc, góc gô # Ru RYeN. VN #

Cho dù Trần Tùng có thể khom lưng, cúi xuống hôn Cố Ninh, nhưng dùng tư thế này hôn thời gian dài cũng không phải cách hay.

Thế là toàn bộ hai chân của anh nhét vào giữa hai đầu gối của cô, tay đỡ lấy eo cô, nhắc cả người Cố Ninh lên, chỉ có đầu ngón chân

của cô là chạm đất.

Anh lại cúi đầu tiếp tục hôn.

Cố Ninh cũng coi như cả người bị Trần Tùng ôm lên hôn, nếu như không phải anh có sức lực, tư thế này khó có thể làm được.

Hôm nay quần áo cô mặc tuy là váy, nhưng váy không dài, chỉ mới che đến đầu gối một chút, Trần Tùng vừa hôn, tay vừa trượt theo vòng eo thon thả của cô, năm ngón tay chui vào trong vạt váy.

Ngón tay có lực kéo quần lót vừa nhỏ vừa mỏng, lớp vải như bị vút bỏ trượt xuống theo đôi chân thẳng tắp của Cố Ninh.

Trần Tùng thật sự là yêu thích không buông tay, lòng bàn tay xoa nắn thịt mềm trên chân của cô.

Thứ to lớn ở dưới đũng quần giật giật, đến cả Cố Ninh cũng có thể cảm nhận được sự hào hứng và hưng phấn của thứ đó, không biết làm sao mà lớn, trong nháy mắt có thể sưng to đến kích thước này.

“Anh...bao cao su.” Cô bị thứ to lớn này làm phồng đến mức đầu óc không tỉnh táo, mặt đỏ bừng bừng, giống như uống rượu vậy.

Người dưới đã bị anh hôn ra nước.

Dịch yêu trong suốt làm ướt đẫm quần người đàn ông, tỏa ra hương vị ngọt tanh.

Trần Tùng không biết từ chỗ nào lấy ra một cái bao cao su, dùng miệng xé mở, rồi cô đeo vào mình: “Vợ ơi, em đeo cho anh.”

Hơi thở nóng rực của anh phả lên mặt của cô.

Hô hấp của cô ngắt quãng, ma xui quỷ khiến nghe lời, vụng về cầm bao cao su, móc côn th*т trong quần của anh ra.

Đợi đến lúc đeo bao su lên, Trần Tùng cọ lên váy của cô, luồn hai chân cô lên ngang eo, chống lên trên tường, côn th*т chui vào huyết nhỏ ẩm ướt, giống như muốn xuyên qua âm đ*o ẩm ướt mềm mại vậy.

“Ừm....lùi ra một chút...đâm vào bên trong rồi, trưởng quá.”

Khoé mắt của Cố Ninh hơi đỏ, giống như chứa nước, lúc ngược mắt nhìn người khiến người ta sinh ra dục vọng càng mạnh, Trần Tùng cúi đầu mắng một câu, rút côn th*т ra, vào lúc cô đang định thở nhẹ một hơi thì dùng toàn lực đâm vào.

Trong lúc lắc lư, hai tay của Cố Ninh không thể không ôm lấy cổ của Trần Tùng.

Dịch yêu trong suốt từ khoé miệng bọn họ chảy ra, nụ hôn vô cùng

mãnh liệt, anh đam cũng vô cùng mạnh, hết lần này đến lần khác, điên cuồng đam.

Giống như muốn bù lại hết toàn bộ số lần làm tình bị thiếu trong đoạn thời gian này.

Chương 38

Bọn họ vừa quay về phòng thuê đã làm, còn chưa mở điều hoà, thời tiết tháng chín, chỉ cần động dậy một chút đã ra mồ hôi rồi.

Trần Tùng vừa thẳng eo dùng côn th*t đâm vào rút ra huyết nhỏ của Cố Ninh, vừa dùng tay kéo áo ra, trên tấm lưng rộng và mạnh mẽ đổ mồ hôi, mồ hôi chảy xuống cơ bắp săn chắc rõ nét.

Chỗ giao hợp tê dại giống như có từng đợt từng đợt dòng điện chạy qua.

Eo của Cố Ninh chịu kích thích, khiến nó càng cong hướng vào bên trong hơn, bụng nhỏ cũng giật giật, làm cho huyết nhỏ không ngừng run rẩy, vô thức hút chặt côn th*t thô to ở bên trong.

Ham muốn tình dục và tình yêu đan xen, động tác càng lúc càng kịch liệt, âm thanh da thịt va chạm nhau vang lên không ngừng.

Háng chống háng, vừa tách ra lại dính vào, rút ra đâm vào khiến dịch yêu chảy ra, đã không còn biết được là do chất bôi trơn của bao cao su hay là nước xuân của Cố Ninh chảy ra.

“Trần Tùng...sâu quá...em...chỗ đó không được...đừng...”

Bị đâm đến nói một câu cũng đứt quãng.

Đến cả bản thân cô cũng không biết mình muốn nói cái gì.

Cố Ninh bị đâm đến ngửa đầu ra, chiếc cổ thon xinh đẹp hoàn toàn lộ ra trước mắt Trần Tùng, anh rời khỏi cánh môi bị anh hôn đến đỏ ửng của cô, hôn lên cổ.

Lưng của cô dựa lên tường, phía trước thì Trần Tùng đè lên, không tiến lùi được, chỉ có thể để mặc anh trên dưới cướp đoạt cô, cũng có thể còn bị người ta nhai thành từng mảnh đến xương cũng bị nuốt.

Trần Tùng hôn xuống cổ mềm mại của Cố Ninh, in lên từng vết từng vết hoa hồng đỏ.

Anh hôn dùng sức rất mạnh.

Bên dưới được huyết nhỏ vừa ẩm ướt vừa khít của cô bao bọc, bên

trên ngậm hút mỗi tắc da thịt vừa mềm vừa thơm vừa ngọt của cô. Mỗi lần Trần Tùng há miềng cắn, lại nghe thấy cô nũng nịu kêu đau thì lại thả ra.

Tay của anh không hề rảnh rỗi, một tay cố định Cổ Ninh ở trên tường, một tay vòng ra phía sau cô, xoa bóp cặp mông tròn vểnh của cô, xoa một cái, lại đâm vào một cái, dường như muốn theo kịp tần suất vậy.

côn th*t rất dài, có thể nghiền qua mỗi điểm mẫn cảm trong âm đ*o của Cổ Ninh, quy đầu đâm vào phần thịt mềm mại bên trong, các nếp nhăn đều bị kéo căng.

Từ góc độ khác nhìn, chỉ có thể thấy một cây gậy th*t rút ra cắm vào huyết nhỏ màu hồng.

Trần Tùng muốn mút quả anh đào của Cổ Ninh, thế là lại không ngừng xoa nắn mông của cô, tay lớn chui vào trong cổ áo, nhấc áo ngực lên trên, ôm trọn đôi gò bồng đảo mềm mại, đẩy lên, cúi đầu, ngậm quả anh đào, mút mấy cái không có sữa.

“Nhẹ chút...” Cổ Ninh rít một tiếng..

Anh miệng thì đồng ý, nhưng bên dưới lại giống như bão tố sắp ập đến mà cắm vào.

Còn đặc biệt lựa chọn mấy góc độ quái lạ cắm vào, ví dụ như là nâng một chân cô lên, đâm vào từ bên cạnh.

“Giơ chân lên cao một chút.” Giọng của người đàn ông đã trở nên khàn hơn, kèm theo đó là tiếng thở gấp lúc làm tình, côn th*t có kích thước kinh người vẫn chưa mềm xuống, nói chung còn cứng hơn so với lúc mới đâm vào vừa nãy.

Trong không khí mùi vị ngọt tanh trong căn phòng thuê càng lúc càng nồng.

Sau khi côn th*t được rút ra, bụng nhỏ của Cổ Ninh lại phẳng nì, lông tơ màu nhạt nhìn có vẻ đáng thương bao quanh huyết nhỏ, xung quay rải rác bọt trắng.

Nghe thấy Trần Tùng bảo nhấc chân cao lên, vẻ mặt Cổ Ninh nóng nảy, nhưng vẫn nghe lời giơ chân lên, nếu không côn th*t to như vậy còn từ góc độ khó như thế đâm vào, cô sẽ bị đâm chết đó.

Vừa giơ chân lên, côn th*t của Trần Tùng đã vội vã đâm vào.

Đứng ở bên cạnh đâm vào góc độ này khó thì khó thật, nhưng sáng khoái thì cũng sáng khoái thật, có thể đâm vào điểm mẫn cảm mới,

hồ hấp của Trần Tùng và Cố Ninh vừa dừng lại, không hẹn mà cùng đồng thời phát ra tiếng rên rĩ.

Tiếng bạch bạch bạch va chạm lại vang lên, Trần Tùng cúi đầu hôn lên sườn mặt và chóp mũi của Cố Ninh.

Chương 39

Đút quăng làm không biết bao nhiêu lần, cuối cùng Cổ Ninh giống như từ trong nước vớt ra, ướt đẫm, lại giống như được người lấy ra từ trong lò nướng, cả người đỏ ửng khác thường.

Cái thứ đó của Trần Tùng vẫn còn đang nhét trong huyệt nhỏ của cô, hai người làm làm, làm đến quay về trên giường.

Anh rút khăn giấy lau sạch mồ hôi trên da của Cổ Ninh, lại vươn tay lấy điều khiển bên cạnh giường bật điều hoà, điều chỉnh nhiệt độ không quá lạnh cũng không quá nóng.

Lại ôm người vào phòng vệ sinh, cẩn thận tắm rửa sạch sẽ, đương nhiên là lại ở bên trong hung hăng làm cô một lần nữa.

Sau khi kết thúc, Trần Tùng ôm người đi ra.

Cổ Ninh mềm nhũn nằm sắp lên trên giường ngủ.

Dáng người cao lớn của Trần Tùng đè lên phía sau cô, còn th*т dừng trong âm đ*o, không động, chỉ muốn nhét vào bên trong mà thôi, anh vừa mê luyến và yêu thích hôn lên tấm lưng mảnh khảnh xinh đẹp của cô.

Dấu hôn phủ một lượt.

Cổ Ninh vừa mệt vừa buồn ngủ vô thức lằm bằm mấy câu, chân nhỏ hướng ra sau đá người đàn ông đang đè lên người mình, không có sức, giống như gãi ngứa vậy.

Trần Tùng thích muốn chết, còn th*т tuy không động, nhưng ở bên trong vẫn tiếp tục sưng to.

Huyệt nhỏ của Cổ Ninh lại bị kéo căng ra một chút, cô chìm trong giấc mộng giống như nức nở mấy tiếng, còn vặn vẹo hông, muốn ép vật lạ trong cơ thể mình ra ngoài.

Mông còn đang vặn. .

||||| Truyện đề cử: Kiếm Nghịch Thương Khung |||||

Trần Tùng bị động tác này của cô làm cho cả người sắp bùng nổ, vội

vàng dùng tay đè eo và hông của cô lại, không cho cô động đậy loạn nữa.

Anh không có khả năng tiếp tục làm nữa, nói đến cùng là làm quá nhiều rồi, Cố Ninh cũng không thể chịu nổi, càng đừng nói là cô đã mệt đến mức ngủ luôn rồi. Nếu như lại tiếp tục để cô vịn vẹo hông tiếp, anh không dám đảm bảo đâu.

Lúc trước làm xong, Trần Tùng sẽ dành chút thời gian vuốt ve Cố Ninh.

Nhưng còn lâu mới kéo dài như lần trước, cho dù cô đã ngủ, không thể tiếp tục làm nữa, Trần Tùng vẫn muốn nhìn cô, vuốt ve cô.

Cái kiểu thay đổi này không biết từ lúc nào nảy sinh, Trần Tùng không bài xích, lại còn hơi khao khát, mong muốn, anh lại hôn hôn lên xương cánh bướm sau lưng Cố Ninh, còn luyến tiếc rút côn th* ra.

Đằng nào thì bọn họ cũng ăn tối rồi, cho dù tối nay ngủ sớm một chút cũng chẳng sao.

Nửa đêm, Cố Ninh xoay người sang bên cạnh, côn th* bị rút ra phần lớn, Trần Tùng nửa tỉnh nửa mê, thuận theo tự nhiên thẳng eo đâm đến, nhét dương v* vào lại.

Sáng sớm ngày hôm sau tỉnh dậy, Cố Ninh cảm thấy có thứ gì đó ở bên dưới giật giật.

Cô mê man mở mắt ra, mở chăn trên người ra, nhìn xuống dưới, phát hiện cái thứ đó của Trần Tùng chèn ở bên dưới, trong tích tắc mặt đỏ đến mức không thể đỏ hơn.

Lại có thể cắm vào cả đêm.

Cố Ninh đang định dịch người, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, Trần Tùng đã vươn tay ôm lấy eo cô kéo lại. Đàn ông mà, gần như sáng sớm đều sẽ chào cờ.

Lúc không có vợ bên cạnh, chỉ có thể để nó tự nhiên hạ xuống, nếu không thì sẽ dùng tay vuốt mấy cái. Chưa kể bây giờ côn th* của Trần Tùng còn đang cắm trong cơ thể của Cố Ninh, trực tiếp làm là được rồi.

“Em phải...em phải quay về trường.”

Trần Tùng hí mắt tìm điện thoại, thấy mới sáu giờ rưỡi sáng, lại bỏ điện thoại xuống, tập trung đâm cô: “Làm đến bảy giờ, nửa tiếng, anh sẽ cố gắng xuất ra.”

Bảy giờ sáng.

Chân Cỗ Ninh mềm nhũn đứng giờ được xuống giường, Trần Tùng cũng dậy, muốn ôm cô đi đánh răng rửa mặt. Cô không cho, kiên quyết muốn tự mình đi.

Trong lúc cô làm mọi thứ thì Trần Tùng cũng xuống dưới tầng mua bữa sáng lên.

Cỗ Ninh không thích uống nước đậu lắm, Trần Tùng mua sữa chua cho cô.

Lúc ăn bữa sáng, điện thoại của Cỗ Ninh vang lên, màn hình hiển thị tên lưu là Tạ Tử Tô. Trần Tùng ngồi ngay bên cạnh cô liếc mắt là thấy.

Cỗ Ninh do dự có nên nhận hay không, hoặc là có nên đi ra chỗ khác nghe điện thoại hay không. Trần Tùng cầm ống hút vào trong sữa của cô, giọng điệu lạnh nhạt: “Nhận đi, sao lại không nhận?” Cô nhận rồi.

Chương 40

Từ lúc nhận điện thoại cho đến lúc kết thúc chỉ có mấy phút, Trần Tùng đã ăn hết toàn bộ bữa sáng trong lúc đó. Cổ Ninh để điện thoại sang bên cạnh, tiếp tục ăn.

Thực ra cô cũng đang do dự có nên nói nội dung cuộc nói chuyện vừa nảy ra không?

Nhưng anh cũng không hỏi, cô chủ động nói Tạ Tử Tô nói cái gì đó, có bị coi là giấu đầu lòi đuôi không nhỉ?

Cuối cùng, Cổ Ninh vẫn quyết định nói: "Vừa nảy là Tạ Tử Tô, bạn học lúc trước của em."

Trần Tùng nhướn mày: "Ừm."

"Cậu ấy nói có mấy bạn học cũng học ở Bắc Kinh, có cả nam và nữ, bọn họ muốn tụ tập một chút, hỏi em tối mai có muốn cùng đi không?"

Anh gật đầu: "Thế em muốn đi không?"

Cổ Ninh lắc đầu: "Em không muốn đi lắm, nhưng cậu ấy bảo để em suy nghĩ một chút, tối nay trả lời cậu ấy cũng không muộn."

Ngón tay của Trần Tùng gõ lên mặt bàn, hình như rất bình tĩnh hỏi: "Vì sao không muốn đi?"

"Em không quen thân với bọn họ, anh cũng biết mà, lúc trước em chỉ có một người bạn tốt là Nhậm Linh, còn những người khác, đều chỉ đơn giản là quan hệ bạn học cùng mà thôi."

Ngoại trừ Nhậm Linh, toàn là quan hệ bạn bè đơn giản.

Nghe lời này, khoé môi Trần Tùng gần như giương cao: "Thế thì không đi, chẳng lẽ tụi nhóc đó còn có thể trói buộc em đi chắc?"

Cổ Ninh hút một ngụm sữa, má phồng lên, sau khi nuốt xuống, bỗng nhiên nhỏ giọng lầm bầm: "Thế nên sau này anh đừng tùy tiện ghen nữa."

Trần Tùng giống như bị người khác giẫm phải đuôi: "Em nói cái gì?"

Anh ghen?”

Cô lại hút một ngụm sữa bò: “Không phải à?”

Anh không nói gì.

Cố Ninh hỏi dạo gần đây Trần Tùng làm gì, có lúc có thể thấy anh nhận rất nhiều cuộc điện thoại.

Trần Tùng không có ý muốn giấu cô, nói anh dùng tiền tiết kiệm ở Bắc Kinh một một quán bar, ông chủ đó muốn đi sang Mỹ định cư, không định tiếp tục kinh doanh nữa.

Giá cả hợp lý, vị trí cũng ở trung tâm.

Quan trọng là lúc trước Trần Tùng làm kinh doanh rượu, cung cấp nguồn rượu cho người khác, bây giờ mình tự mở một quán bar, nguồn rượu hoàn toàn không thành vấn đề.

Sau khi Cố Ninh nghe xong, cũng không nói gì, kinh doanh ở Bắc Kinh, cơ hội nhiều, nhưng khó khăn cũng nhiều, phải có thực lực nhất định mới được.

Nhưng cô tin anh có thể.

Ăn xong bữa sáng, Cố Ninh chỉ thuận tiện hỏi một câu quán bar của Trần Tùng ở đâu.

Anh gửi định vị cho cô, bởi vì cơ sở vật chất và trang thiết bị ở quán bar cũ vẫn còn, thế nên Trần Tùng không cần sửa chữa gì nhiều, nhận quán nửa tháng sửa sang là chuẩn bị khai trương.

Cố Ninh thấy thời gian không còn sớm, nên không tiếp tục nói chuyện với Trần Tùng nữa, cầm túi của mình chuẩn bị bắt xe về trường. Anh định tiễn cô về trường, nhưng cô cảm thấy phiền toái nên nói không cần.

Ai biết lần chia tay hôm nay, nửa tháng tiếp theo cũng không gặp nhau.

Bởi vì sinh viên năm nhất đại học vừa khai giảng không lâu đã phải đi huấn luyện quân sự, Cố Ninh bận rộn huấn luyện quân sự, Trần Tùng bận rộn quản lý chuyện quán bar, thế nên không gặp nhau được.

Đợi đến khi kết thúc huấn luyện quân sự, nhóm bạn cùng phòng đều kêu gào bị phơi đen rồi.

Cố Ninh vẫn trắng nõn, da cô trắng tự nhiên, phơi thế nào cũng không bị đen, bạn cùng phòng vừa vừa hâm mộ vừa ghen tị, nhìn mặt cô gần như không tì vết, ai cũng muốn nhéo một cái.

Nửa tháng huấn luyện quân sự, quan hệ của các cô cải thiện một cách nhanh chóng, quen thuộc gần gũi với nhau hơn nhiều. Hôm nay là chủ nhật, bạn cùng phòng hỏi Cổ Ninh có dự định gì không? Tối nay có muốn cùng đi căng tin ăn với bọn họ không? Sau khi Cổ Ninh giặt đồ quân sự, quay trở lại giường cầm ba lô lên, ngại ngần cười: "Không đâu, đợi lúc nửa tối sẽ đi tìm bạn trai tối, ngày khác chúng ta lại cùng ăn nhé."

"Ầy ầy ầy." Các bạn cùng phòng đồng thanh kêu.

"Thật tốt, bạn trai của cậu ở Bắc Kinh, không giống tớ, yêu xa với bạn trai, một người ở Bắc một người ở Nam." Có người hâm mộ nói. Cổ Ninh đeo cặp ra khỏi ký túc, gọi xe taxi đi qua chỗ quán bar mà Trần Tùng mở.

Hôm sau quán bar khai trương, nhưng mấy hôm nay nhân viên đã bắt đầu làm việc rồi.

Thường nói, trong bar khó tránh khỏi sẽ có người gây chuyện, Trần Tùng thuê rất nhiều người đáng người khoẻ mạnh về, còn có một vài anh em lúc trước lăn lộn cùng anh.

Thấy anh bởi vì vợ đến Bắc Kinh học, anh cũng đến Bắc Kinh lăn lộn. Có rất nhiều anh em cũng đi theo, tóm lại Trần Tùng rất có nghĩa khí, cho dù thế nào cũng không lừa bịp anh em.

Cổ Ninh thấy tên quán bar thì có hơi xuất thần.

Quán bar Quả Chanh.

Sao anh lại lấy tên này cho quán bar?

Cô cảm thấy buồn cười, Trần Tùng chưa từng nhắc đến với cô, hôm nay Cổ Ninh mới biết.

Không đứng ở bên ngoài quá lâu, cô đã đi vào.

Đàn ông trong quán bar thấy vẫn còn chưa khai trương mà đã nhìn thấy cô bé giống học sinh đi vào, nhíu mày hỏi cô: "Cô là ai? Hôm nay chưa kinh doanh."

Một người đàn ông cánh tay để trần khác đi qua, hung hăng gõ người đàn ông này một cái: "Muốn chết à, đây là chị dâu! Còn không mau gọi chị dâu!"

Người đàn ông bị đánh sưng sờ: "Chị dâu?"

Cô bé này vẫn chưa đủ mười tám nhỉ?

Người đàn ông để tay trần: "Đây là vợ của anh Tùng, chẳng lẽ không phải chị dâu của chúng ta?"

Một người đàn ông khác nghe thấy, lễ độ cung kính gọi: “Chào chị dâu!”

Da mặt của Cố Ninh vốn mỏng, làm sao biết xử lý kiểu tình huống này, bị bọn họ dọa cho lắp bắp: “Tôi, tôi đến tìm Trần Tùng, anh ấy, anh ấy ở, ở chỗ nào?”

Người đàn ông cánh tay để trần từng nhìn thấy ảnh chụp của Cố Ninh trên hình nền điện thoại của Trần Tùng, lúc đó hỏi nhiều thêm một câu, mới biết được cô gái trong ảnh là vợ của anh.

Bây giờ người đàn ông tay để trần rất ân cần với Cố Ninh, xưng phong đảm nhận dẫn cô đi tìm Trần Tùng.

Cố Ninh không ngờ rằng sau khi đi vào, sẽ nhìn thấy một người phụ nữ tóc dài ôm lấy bả vai của Trần Tùng.

Người đàn ông tay để trần sống người ngay tại chỗ, vội vàng liếc nhìn sắc mặt của chị dâu.

Sao lại như vậy được!

Vừa nhìn đã biết anh Tùng yêu thương chị dâu này nhỏ này, làm gì có chuyện ăn vụng được?

Chương 41

“Khụ khụ khụ.” Người đàn ông tay để trần cổ ỳ ho mấy tiếng, nhắc nhở: “Anh Tùng.”

Trần Tùng quay đầu lại: “Mày bị bệnh lao à, ho không ngừng, muốn nói gì...” Nhìn thấy Cố Ninh đang đứng ở cửa phòng bao, vẻ mặt vui mừng: “Vợ à, sao em lại đến đây?”

Tay người phụ nữ đang ôm Trần Tùng vẫn đang khoác trên vai anh, thấy cô cũng không bỏ ra, ngược lại cười nói: “Đây chính là cô vợ nhỏ của cậu à?”

Lúc này Trần Tùng mới phản ứng lại đẩy người kia ra.

Cố Ninh xoay người rời đi, vẻ mặt anh sững sốt, vội vàng chạy lại kéo lấy cô: “Sao không nói lời nào đã đi rồi?”

Cố Ninh đang định nói thì nghe thấy người phụ nữ đó che miệng cười: “Trần Tùng, cậu không nhận ra, cô vợ nhỏ của cậu đang ghen à, nhưng mà, em ghen nhầm rồi, tôi là đàn ông.”

Đàn ông...?

Cố Ninh kinh ngạc quay đầu nhìn, đúng thật phát hiện chiều cao của người này không kém Trần Tùng là bao, có điều để tóc lại còn trang điểm nên khiến người khác rất dễ hiểu nhầm mà thôi.

Trần Tùng hận không thể quay lại đá chết tên nhóc thối này, từ nhỏ đã thích ăn mặc giống phụ nữ cũng thôi đi, lại còn khiến vợ nhỏ của anh hiểu nhầm.

Nhưng, Cố Ninh ghen?

Trong lòng anh mừng thầm, song trên mặt lại không để lộ gì.

Trần Tùng giới thiệu: “Đây là anh em chơi từ nhỏ đến lớn của anh, Đỗ Lương, lúc mười mấy tuổi đã ra nước ngoài với bố cậu ta, gần đây cậu ta đến Bắc Kinh làm chút việc, hôm nay qua thăm anh.”

Cũng bởi vì có công việc ở nước ngoài, nên lúc Trần Tùng và cô mở tiệc cưới, không thể quay về tham gia được, thế nên hai người chưa

từng gặp mặt.

Trong nháy mắt Cố Ninh không có mặt mũi gặp người, vừa nãy cô, vừa nãy thế mà lại coi đối phương thành...

Đỗ Lương lẳng lơ hất mái tóc dài ra sau, đi qua, vươn tay với Cố Ninh: "Xin chào, cô vợ nhỏ của Trần Tùng, sau này gọi tôi Evan là được rồi."

Trần Tùng hất tay Đỗ Lương ra: "E cái đầu cậu, gọi cậu ta là Đỗ Lương là được."

Cố Ninh đang định bắt tay với anh ta, nhưng Trần Tùng đã hất tay Cố Lương ra rồi, tay cô chỉ có thể để xuống: "Xin chào, Evan, tôi tên là Cố Ninh."

Đỗ Lương "ồ" một tiếng: "Cố Ninh? Tên quán bar hình như gọi là quả chanh, Trần Tùng thật là... thế sau này tôi gọi em là chanh nhỏ nhé?"

Trần Tùng không chút khách sáo: "Cút."

Đỗ Lương vẫn còn kêu: "Tôi cứ gọi đó, chanh nhỏ, chanh nhỏ, chanh nhỏ!"

Trần Tùng: "... Tên ẻo là này.

Cố Ninh từ trong mấy lời nói ít ỏi của Đỗ Lương, cảm nhận được tính cách của người này hình như rất tốt, chắc là người dễ chung sống. Cô nhìn bọn họ không ngừng đấu võ mồm như vậy, không nhịn được nhỏ giọng cười.

Trần Tùng ra hiệu mắt với người đàn ông để tay trần một cái.

Người đàn ông để tay trần rất tinh mắt, "mời" Đỗ Lương đi theo anh ta ra ngoài, còn vô cùng săn sóc đóng cửa phòng bao lại.

Cố Ninh có hơi bối rối đứng đó, Trần Tùng kéo tay cô ngồi lên sofa trước mặt: "Em còn chưa trả lời anh, vì sao hôm nay lại đột nhiên đến đây? Chẳng phải em vừa mới huấn luyện quân sự xong à?"

Cô mím môi: "Chỉ muốn đến xem xem."

Trần Tùng lại nhìn thấy tâm trạng của Cố Ninh đang khác lạ, thỏa mãn ham muốn tình dục không nhất thiết phải liên quan đến tình yêu, nhưng nếu như bạn thích một người, thế thì chắc chắn sẽ thường xuyên khát vọng cơ thể của cô ấy.

Trong tình huống này là do vì yêu mà sinh ra dục vọng.

Anh không thể nói chuyện tình yêu trong sáng, cũng không thể chấp nhận nỗi hôn nhân trong sáng.

Lại còn nửa tháng không gặp mặt, cô lên đại học, anh giống như góa vợ vậy.

Trần Tùng ngửi mùi hương của Cố Ninh thôi cũng đã hơi cứng rồi, xoa tay nhỏ của cô: "Thế em thấy quán bar này thế nào?"

"Ừm, rất tốt." Cố Ninh nói.

Thấy bây giờ cô bình tĩnh trò chuyện với mình, Trần Tùng hít sâu một hơi, tạm thời đè nén suy nghĩ muốn làm Cố Ninh ở trong phòng bao xuống.

Cố Ninh lại hỏi: "Anh ăn tối chưa?"

"Vẫn chưa."

Cô hơi thấp thỏm: "Thế bây giờ anh có rảnh không? Có muốn đi ăn cùng em không?"

Trần Tùng đang định trả lời, thì thấy Đỗ Lương đẩy cửa đi vào, anh ta nói: "Trần Tùng, cậu đừng quên tối nay anh em chúng ta tụ tập đó, hay là, dẫn cả quả chanh nhỏ của cậu đi cùng đi?"

Chương 42

Cố Ninh cùng đi tụ tập với Trần Tùng, nhưng đám đàn ông lớn không có nhiều chủ đề nói chuyện với cô.

Lại thêm tính cách của Cố Ninh khá trầm lặng, anh em của Trần Tùng hỏi cô một câu cô mới trả lời một câu, có vẻ hơi dè dặt.

Lúc trước xác thực là chưa từng nghĩ đến có muốn hoà nhập vào nhóm bạn của Trần Tùng hay không? Cho rằng anh có cách sống của anh, cô cũng có cách sống của cô, cho dù không quen biết bạn bè của đối phương cũng chẳng sao cả.

Nhưng theo thời gian khi bọn họ chung sống lâu hơn, dần dần Cố Ninh lại phát hiện hình như không phải như thế.

Nếu như thật lòng muốn cùng một người chung sống lâu dài, thế thì bạn còn phải bước vào vòng tròn giao tiếp của đối phương, cố gắng hiểu hơn về đối phương.

Trên bàn ăn có đồ ăn cũng có rất nhiều rượu, mấy người đàn ông đó uống đến mặt hơi đỏ.

Trần Tùng lại không uống nhiều, lười biếng ngồi đó, một bên nói chuyện với anh em, một bên thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho Cố Ninh, lại bảo phục vụ lấy một cốc nước ép cam cho cô.

Mấy người đàn ông độc thân không nhìn được mà đảo trắng mắt, đại gia anh đúng là không biết xấu hổ. Trần Tùng làm gì phải đến tụ tập, đây rõ ràng là dẫn theo vợ nhỏ đến khoe khoang.

Nhưng nghe nói cô vợ này của Trần Tùng là sinh viên giỏi của đại học B, vẻ ngoài lại còn đáng yêu, không thể không nói cậu ta thật may mắn.

Đỗ Lương lại rất biết gợi chủ đề: “Chanh nhỏ, sau này em muốn làm gì?”

Vốn Cố Ninh đang ăn đồ ăn, nghe thấy có người nhắc đến mình thì bỏ đũa xuống, nuốt thức ăn trong miệng rồi mới bắt đầu mở miệng

nói: “Bác sĩ tâm lý.”

Đỗ Lương hứng thú: “Được đó, bác sĩ tâm lý rất tốt, vì sao em lại muốn làm bác sĩ tâm lý?”

Trần Tùng không lặng không nhẹ đá lên chiếc ghế anh ta đang ngồi một cái, cợt nhả nói: “Con mẹ nó, sao cậu nói nhiều thế, để cô ấy ăn xong rồi lại nói, còn hỏi nữa ông đây đâm cậu đấy.”

Đỗ Lương “chặc” mấy tiếng: “Trần Tùng à Trần Tùng, lúc trước không nhìn ra cậu có vợ rồi sẽ như thế này, khiến tôi được mở mang tầm mắt.”

“Liên quan chó gì đến cậu.” Trần Tùng chậm rãi co chân về, lại gắp một gắp thịt cho Cố Ninh.

Đều là anh em, quen thân đến không thể thân quen hơn, nói chuyện cũng nói thẳng. Đỗ Lương xấu xa quét mắt nhìn xuống thân dưới của Trần Tùng, ám chỉ: “Cũng không biết cô vợ nhỏ của cậu có chịu được cậu không?”

Hình thể của Trần Tùng vô cùng cường tráng, mà Cố Ninh lại bé nhỏ.

Không biết lúc ở trên giường có bị cậu ta nghiền nát không? Kích thích không biết có phù hợp không? Bỗng nhiên Đỗ Lương cảm thấy Cố Ninh hơi đáng thương, lẽ như không phù hợp, thế thì cuộc sống tình dục hạnh phúc đó không còn rồi.

Cũng có thể là nghe Trần Tùng trong sáng ngoài tối nói lời thô tục quá nhiều, lần này Cố Ninh lại có thể nghe hiểu lời nói bóng gió của Đỗ Lương.

Cô ho dữ dội, tiện tay cầm một ly gì đó lên uống.

Ai biết sau khi uống xong, Cố Ninh càng ho mạnh hơn, cầm nhầm, vốn muốn cầm ly nước ép cam của mình, không cẩn thận lại cầm ly rượu mạnh Trần Tùng để ở bên cạnh.

Trần Tùng nghe thấy tiếng ho, quay đầu nhìn Cố Ninh, mới phát hiện hoá ra là cô uống rượu mạnh của mình, ngay tức khắc cảm thấy buồn cười, thấy cô ho dữ dội thì lại cảm thấy cô quá đáng thương.

Ngay tức khắc anh em ở gần bình nước rót một ly nước ấm, đưa cho Cố Ninh súc miệng.

“Đây, uống chút nước đi.”

Da mặt Cố Ninh mỏng, vừa nãy không còn cách nào, ở trước mặt

nhiều người như thế nhổ ngụm rượu ra, cảm thấy đắng nào cũng không nhiều, trực tiếp nuốt xuống.

Trần Tùng theo thói quen xoa mặt cô: “Em thấy thế nào? Khó chịu không?”

Cô lắc đầu: “Không có.”

Thường rượu mạnh lúc uống, không cảm thấy gì, đợi rượu ngấm mới có phản ứng. Nhưng Cố Ninh không rõ, chỉ nghe thấy Trần Tùng nói nếu thấy khó chịu thì nhất định phải nói với anh.

Không biết qua bao lâu, Cố Ninh bất giác cảm thấy nhìn mọi thứ hình ảnh cứ chồng chéo lên nhau.

Chương 43

Sở dĩ Trần Tùng có thể phát hiện ra Cố Ninh say rượu là bởi vì tay nhỏ của cô giật vạt áo của anh.

Người khác say rượu sẽ gào to, sẽ nhảy lên nhảy xuống. Sau khi Cố Ninh say rượu thì chỉ im lặng, khuôn mặt vốn trắng nõn giờ đã hơi hồng, cái đầu nhỏ cúi xuống, khiến người ta nhìn mà muốn tan chảy. Hiếm khi thấy Cố Ninh như vậy, Trần Tùng hơi thất thần.

Nhưng ngay sau đó anh đã tỉnh táo lại.

Đây là vợ của anh, mẹ nó đáng vẻ say rượu này quá đẹp, sao có thể để người khác nhìn thấy được.

Thế là, Trần Tùng quả quyết tạm biệt đám anh em, dẫn Cố Ninh quay về. Cô đã say rồi, tất nhiên anh không thể đưa cô quay về trường được, mà quay về phòng bọn họ thuê.

Lên xe taxi, Cố Ninh vẫn yên tĩnh, miệng nhỏ mím lại, hai mắt sáng ngời gần như ngậm nước.

Trần Tùng cũng không cố kị tài xế taxi phía trước, cúi đầu hôn đôi má hồng hồng của cô. Cố Ninh ngoan ngoãn không động dậy, làn da của cô nóng bỏng sau khi say rượu.

Lúc trước Cố Ninh cũng là kiểu cô gái ngoan ngoãn, nhưng cái kiểu ngoan ngoãn lúc trước khác hoàn toàn với kiểu ngoan ngoãn tối hôm nay, tâm trạng Trần Tùng phơi phới, không kìm chế được hôn lên cánh môi mềm mại của cô.

Anh nhỏ giọng: "Há miệng."

Cố Ninh còn thật sự há miệng ra.

Đầu lưỡi của Trần Tùng chui vào, bây giờ hận không thể nuốt luôn cả người cô vào trong bụng.

Tài xế taxi lái xe đã mười mấy năm, chẳng hiếm lạ gì đối với cặp đôi ngồi đằng sau, lúc này nhìn thẳng về đường phía trước, tập trung lái xe của mình.

Sau năm mươi phút, xe taxi đến dưới tầng.

Trần Tùng dùng điện thoại thanh toán, nửa ôm nửa đỡ Cổ Ninh vào thang máy lên lầu.

Trong thang máy, anh nhìn thấy cô vợ nhỏ ngoan ngoãn của mình, sáng nắng chiều mưa, quả thật là muốn ngậm lấy cô không buông, đây là lần đầu tiên thấy cô say rượu.

Không đến hai phút, bọn họ đã vào phòng thuê.

Bên dưới của Trần Tùng đã cứng vô cùng rồi, muốn nhét vào trong huyệt nhỏ của Cổ Ninh để giải tỏa.

Thế nên vừa vào cửa, anh đã cúi đầu tìm miệng cô ngay lập tức, hôn lên, lòng bàn tay không ngừng xoa nắn mông cô.

Trần Tùng kéo dây quần xuống, lúc đang định cầm súng xông trận, Cổ Ninh đã đẩy anh ra, mắt mở to sáng ngời lại hơi ngốc nghếch đi thẳng vào hướng nhà vệ sinh, căn bản là không quan tâm đến người ông ham muốn sưng to ở đằng sau.

Sau khi bị đẩy ra mấy giây, Trần Tùng mới phản ứng lại, đi lên trước kéo Cổ Ninh: "Em..."

Cổ Ninh hung hăng giẫm anh một cái: "Tránh ra, đừng chạm vào em."

Trần Tùng đau đến mức gân xanh nổi đầy trán, lại không buông cô ra, dõ dằn nói: "Vợ à, em sao vậy, chúng ta quay về phòng trước đi."

Cổ Ninh đồng đánh "hừm" một tiếng.

Cô tiếp tục nói: "Quay về phòng làm gì, anh...anh là người rất đáng ghét...tóm lại...tóm lại chỉ muốn làm em, cả ngày ngoại trừ làm em, thì không có chuyện gì khác à?"

Trần Tùng cả ngày đều muốn làm cô, nhưng anh cũng chỉ muốn làm với một mình cô mà thôi.

Anh muốn dẫn Cổ Ninh quay lại phòng, nhưng không muốn cưỡng ép cô về phòng, chỉ có thể kiên nhẫn dõ dằn: "Cả ngày muốn làm em, thì khiến người ta thấy ghét à?"

Cổ Ninh say rượu chia làm hai giai đoạn, giai đoạn trước, người khác nói gì cũng đều ngoan ngoãn làm, giai đoạn sau, nổi tính trẻ con, người khác làm gì cũng muốn chống đối.

Cô ngược mắt nhìn người đàn ông cao hơn mình rất nhiều, mắt chớp chớp, lại lần nữa "hừm" một tiếng: "Cứ không cho anh làm em

đó.”

côn th*т của Trần Tùng đã muốn nổ tung rồi.

Lúc nghe Cố Ninh nói mấy từ “làm” này, ham muốn của anh tăng cao chưa từng thấy, nếu như là bình thường, chắc chắn cô sẽ không dễ dàng nói ra lời thô tục như thế này.

Chương 44

Thực sự là Trần Tùng không nhin nổi nữa, khom người hôn lên cái miệng bởi vì say rượu mà lưỡi nhai không ngừng của cô, hai tay ôm lấy mặt của cô, liên tiếp không ngừng hút nước miếng của cô.

Cố Ninh nức nở mấy tiếng, lằm bằm kêu.

Là một người đàn ông bình thường, vợ thành như vậy, sao có thể ngồi im không loạn và đè nén dục vọng được, nếu không làm thì không phải là đàn ông.

Sofa của phòng thuê đã mua mới, không phải là của người thuê trước để lại, lúc vào đã khử trùng rồi, thế nên rất sạch sẽ. Trần Tùng đè người lên sofa.

“Ưm...” Cố Ninh rên rỉ một tiếng.

Sofa mềm mại, lưng Cố Ninh chìm trong mềm mại, phía trước bị cơ thể cứng ngắc đè lên, một cây gậy lớn lõi còn trực tiếp đâm thẳng vào giữa chân cô, giống như muốn đâm xuyên người vậy.

Sau khi so sánh, Cố Ninh vô thức muốn đẩy anh ra, làm sao Trần Tùng có thể để cô được như ý.

Đầu gối đè lên chân nhỏ đang vùng vẫy của cô, nụ hôn không hề dứt, nước bọt chưa kịp nuốt xuống chảy ra từ khe miệng của anh, âm đặng không thôi, hơi thở tình dục nhanh chóng tràn ngập cả căn phòng thuê.

Cố Ninh bị nụ hôn vừa dữ dội lại cực kỳ có tính xâm lược của Trần Tùng làm cho thiếu chút nữa không thở nổi.

Huhuhu mấy tiếng.

Cuối cùng Trần Tùng cũng luyến tiếc bỏ qua cho đôi môi đỏ au của cô, mà quay qua hôn lên chiếc cổ trắng nõn của cô, mút ra từng dấu hôn một, giống như bôi đầy phẩm màu màu đỏ lên giấy trắng vậy.

Cố Ninh bị anh làm vừa thoải mái vừa khó chịu.

Có khả năng là rượu vào khiến người ta mạnh dạn hơn, sức lực cuối

cùng của cô thể mà lại rất lớn, có thể đẩy Trần Tùng đang đè trên người cô ra, anh sẽ sợ.

Ngàn vạn lần không ngờ rằng, Cổ Ninh đảo khách thành chủ, ngồi ở trên người Trần Tùng, mông mềm mại ngồi lên cơn th*т cương cứng của anh, sự tương phản rõ rệt giữa cứng và mềm khiến người ta không ngừng nuốt nước miếng.

Giọng của Trần Tùng trầm khàn: “Vợ à...”

Cổ Ninh lại hừm một tiếng, nhắc mông lên rồi lại ngồi xuống, giống như là cố ý.

Nhưng sự kích thích này cũng quá lớn, Cổ Ninh không nặng, chỉ hơi nhắc mông một tí lại ngồi xuống luôn, cũng không gây thương tổn gì cho cơn th*т của Trần Tùng, ngược lại khiến nó càng hưng phấn hơn, sừng đến một trình độ vô cùng đáng sợ.

“Em...em muốn...đè chết anh...”

Cổ Ninh mê sảng nói: “Lúc anh đâm em, thường đè em ở bên dưới, cho dù lúc đầu em ở trên, sau đó anh vẫn sẽ đè em xuống dưới, tối nay em sẽ không để cho anh.”

Cô nắc cục một cái.

“Sẽ không để cho anh tiếp tục đè em ở bên dưới nữa đâu!” Chóp mũi và khoé mắt của Cổ Ninh đều đỏ hồng, tuy nguyên nhân do say rượu mà ra, nhưng nhìn lại giống như bị người khác hung hăng giày vò vậy.

Trần Tùng thở gấp, đỡ lấy vòng eo thon của cô: “Được, tối nay em đè anh ở bên dưới, tối nay anh tuyệt đối sẽ không đè em.”

Phản ứng của Cổ Ninh hơi chậm.

Cô sống lại mấy giây, giống như đang suy nghĩ lời về lời nói của Trần Tùng, sau đó mới cởi quần lót của mình, móc cơn th*т đã vô cùng cương cứng từ trong quần anh ra nhắm chuẩn huyệt nhỏ “búp” một tiếng ăn trọn.

Thật chặt.

Cho dù trước đó Cổ Ninh đã được Trần Tùng hôn ra chút nước, miệng nhỏ bên dưới vẫn cắn anh vô cùng chặt, nóng ẩm, âm đ*o rất nhỏ hẹp, lại có thể dung nạp được kích cỡ của anh.

Cổ Ninh cảm thấy bên dưới rất trướng, thế nên tạm thời không động đậy nữa, có vẻ như đang muốn thích ứng một chút, lại có thể đang suy nghĩ nên làm gì tiếp theo.

Trần Tùng không nhin nổi đăm lên một chút.

Cố Ninh đánh lên cánh tay anh, vẻ ngoài như một con thỏ trắng, nhưng lại cố ý nói lời hung ác, giống như cáo đội lốt hổ: “Anh không được nhúc nhích!”

Thấy cô như vậy, Trần Tùng chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn dục vọng của bản thân, để cô lên.

Sau khi xác nhận là Trần Tùng thật sự sẽ không động đậy nữa, Cố Ninh mới chậm rãi vận công, phun ra nuốt vào cơn th*ét, huyết nhỏ cũng thỉnh thoảng chảy ra chút nước, làm ướt đầm âm mao rậm rạp của Trần Tùng.

Chương 45

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố Ninh cả người đau nhức tỉnh dậy, tỉnh lại thực ra đã nhớ được sau khi say rượu đã xảy ra những chuyện gì. Cô quay đầu nhìn Trần Tùng vẫn còn đang ngủ bên cạnh.

Nhớ lại chuyện mình đã làm tối hôm qua, không nhin được mà lấy tay che mặt, say rượu làm loạn, định nhẹ chân nhẹ tay xuống giường, lại bị một cánh tay ôm lấy eo.

Trần Tùng vẫn chưa mở mắt, nhưng có thể vô cùng chuẩn xác nắm lấy eo nhỏ của Cố Ninh, ngón tay thẳng dài quen thuộc bóp thịt mềm.

“Em muốn đi đâu?”

Cố Ninh ảo não nuốt nước bọt: “Em thu dọn, chuẩn bị về trường.”

Trần Tùng từ trên giường ngồi dậy.

Giọng của anh hơi khàn lỏ rõ vẻ vừa tỉnh dậy, trầm thấp: “Đợi chút, anh đưa em về trường.”

Cố Ninh vẫn còn nhớ để chuyện thất thố tối qua, tạm thời khó có thể đối mặt với Trần Tùng, vội vàng lắc đầu nói: “Không cần, em...tự em gọi xe về là được, anh tiếp tục ngủ đi.”

Chắc có khả năng Trần Tùng đoán được hôm nay cô sẽ có phản ứng như vậy, cười cười.

“Đây là vợ đang then thùng à?”

“Tối qua vợ thật nhiệt tình...”

Anh còn chưa nói xong đã bị Cố Ninh che miệng lại, mặt cô đỏ ửng:

“Anh đừng nói nữa, tối qua là bởi vì em say rượu.”

Về mặt quyến rũ liếm lòng bàn tay Cố Ninh một cái, bắt được cơ hội là trêu chọc cô, lưu manh nói: “Uống say? Nhưng không phải người say rượu rồi thì cũng vẫn là em sao?”

Cố Ninh vội vàng rút tay về.

Lòng bàn tay vẫn còn lưu lại xúc cảm ấm nóng và mềm mại.

Da đầu cô tê dại xoay đầu né tránh: “Nhưng...nhưng...”

Dù sao Cố Ninh vẫn không thể nói lại được Trần Tùng, trình độ nói chuyện của anh rất giỏi, có thể ăn đến bên dưới của cô vui sướng đến chết, cũng có thể chặn lại lời cô muốn nói.

Nói không lại anh, Cố Ninh cũng không muốn nói nữa.

Cô vén chăn ra xuống giường, Trần Tùng biết da mặt Cố Ninh mỏng, chọc người cũng có giới hạn, hiểu rất rõ giới hạn của cô là ở đâu.

Thấy Cố Ninh như vậy, Trần Tùng ôm cô lên từ phía sau.

Bản thân Cố Ninh tự biết sức lực không bằng anh.

Thế nên cô cũng không lãng phí sức lực vùng vẫy.

Trên đường ôm Cố Ninh đến phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, chân dài của Trần Tùng bước đi, đột nhiên nói ra một câu: “Vợ à, lúc trước em luôn cảm thấy anh chỉ muốn làm em thôi à?”

Cố Ninh sững sốt.

Sau khi say rượu, cô mơ mơ hồ hồ nhớ ra một vài chuyện, nhưng không chắc chắn là nhớ được toàn bộ, nên không khỏi nghĩ lại có phải mình hỏi anh ấy mấy cái này không?

Những gì Trần Tùng nói tiếp theo đã chứng thực suy nghĩ của Cố Ninh.

“Tôi qua lúc em uống say cười lên người anh, chỉ vào mũi ông đây mắng ông đây là con sói t*ng trùng lên não, cả ngày chỉ nghĩ làm em, đã không thích em lại còn muốn làm em.”

Trong nháy mắt Cố Ninh cảm thấy không còn mặt mũi để gặp người khác nữa.

Trần Tùng thấy mặt cô đỏ như tôm, không nhịn được cắn đôi môi đỏ của cô: “Vợ à, thế em có biết vì sao anh chỉ muốn làm một mình em không?”

Nghe thấy câu này, Cố Ninh không nói ra lời.

Trần Tùng dùng tay bóp hông của cô: “Phụ nữ hông vênh ngực to hơn em không phải không có, nhưng cả đời của ông đây chỉ muốn làm em thôi, em nói còn có thể vì cái gì?”

Trọng tâm mà Cố Ninh nghe lại là chỗ khác.

“Phụ nữ hông vênh và ngực to hơn em rất nhiều, nếu anh đã cảm thấy em không bằng người ta, thế thì cũng không cần phải miễn cưỡng.”

Cố Ninh phồng má tức giận.

Tuy Cỗ Ninh là đứa bé ngoan trong miệng người khác, nhưng bởi vì tuổi nhỏ, lại được cha mẹ nuông chiều, tính cách có đôi lúc sẽ hơi trẻ con.

Trần Tùng không hề cảm thấy khó chịu với cơn giận dữ của Cỗ Ninh mà còn cảm thấy đáng yêu, không kìm được ấn cô lên bồn rửa tay.

“Vợ à, là em thật sự nghe không hiểu hay là giả vờ nghe không hiểu?”

Cỗ Ninh nhìn anh.

Trên người Trần Tùng không mặc quần áo, cơ bắp trên cánh tay rắn chắc, dễ dàng đề cô lên bồn rửa tay: “Ông đây nói nhiều như vậy, chỉ muốn nói với em là ông đây thích em, vợ à.”

Chương 46

Đây vẫn là lần đầu tiên Cố Ninh nghe thấy Trần Tùng nói thích mình, đột nhiên không thể phản ứng lại, ngốc nghếch đơ ngay tại chỗ. Trần Tùng không thể nhìn nổi dáng vẻ ngẩn người của cô nữa, không nhịn được dùng râu mọc dài dưới cằm cọ vào khuôn mặt mềm mại trắng nõn của cô.

Cảm giác nhoi nhói đã kéo Cố Ninh về thực tại.

Mặt cô nhanh chóng trở nên đỏ ửng, lời nói cũng không nghe theo sự khống chế trở nên lắp bắp: "Anh, anh vừa vừa nãy nói thích em?"

Trần Tùng khẽ cười: "Ở đây ngoại trừ em ra còn có người khác à? Đúng, không sai, ông đây thích em."

Cố Ninh vẫn ngẩn ra, trong hoàn cảnh như này hỏi ra một câu vô cùng ngớ ngẩn: "Vì sao anh lại thích em?"

Anh thật sự muốn bổ đầu cô ra xem xem bên trong chứa cái gì.

Không biết là ai tối qua sau khi uống say cảm rằm nói anh không thích cô, nói luôn muốn làm cô bla bla, bây giờ nói thích cô, cô lại không tin.

Nhưng, lần này Trần Tùng vẫn kiên nhẫn: "Anh không trả lời câu hỏi này của em ngay, anh muốn hỏi vợ à em thì sao, em có thích anh không? Nếu như em cũng thích anh, vậy em cho anh lý do đi?"

Cố Ninh lắc đầu.

Không biết là trả lời cho câu thích hay không thích anh, hay là trả lời cho câu có đưa ra lý do hay không.

Trần Tùng lại lầm tưởng là câu trước, mày nhú chặt đến có thể kẹp chết con ruồi, lập tức trở nên tức giận: "Em nói một câu, em có thích anh không?"

Cố Ninh lại lắc đầu.

Vốn sáng sớm anh ở trạng thái nửa cứng, muốn lại cùng cô làm một trận sau đó đưa người về trường.

Nhưng hôm nay sống chết ở vấn đề này, nếu như không có được đáp án, sẽ không thả cô về trường, thời gian anh với cô kết hôn dài như vậy, chẳng lẽ một chút yêu thích không có?

Đậu!

Không phải chứ!

Trần Tùng chút nữa thì nổi giận.

Vừa mới đầu còn cho rằng Cố Ninh thích mình, thế nên mới để ý lúc anh làm cô, có phải bởi vì thích nên mới làm không, ai nghĩ đến lại biết được có khả năng cô không thích mình.

Cố Ninh không biết trong mấy giây này Trần Tùng lại nghĩ nhiều như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng.

Cô gần như không biết phải nói gì.

Trần Tùng càng lúc càng kích động, thậm chí còn nghĩ đến chuyện khác, vợ của anh chung sống với anh thời gian dài như vậy, còn không thích anh, thế sau này càng khó hơn, giấy đăng ký kết hôn bọn họ còn chưa lấy.

Có lẽ nào Cố Ninh sau khi đến Bắc Kinh học đại học, thật sự có suy nghĩ vứt bỏ người chồng tồi này?

Chết tiệt.

Nếu cô dám vứt bỏ anh!

Ông đây nhất định...nhất định...

Nhất định cái gì, Trần Tùng bỗng nhiên không biết anh có thể làm cái gì, hình như anh thật sự bất lực không thể làm gì Cố Ninh, mẹ nó!

Cố Ninh thấy sắc mặt Trần Tùng rất kém, trong đầu càng loạn hơn, tạm thời lảng tránh không nói: "Sáng tám giờ có tiết, nếu không đi đến trường sẽ muộn mất, em vừa mới khai giảng, không thể..."

Trần Tùng nghe thấy cô nói lời này, thì biết Cố Ninh không muốn trả lời mình rồi.

Cho dù anh vẫn rất buồn bực, nhưng cũng biết Cố Ninh coi trọng học tập hơn bất cứ điều gì, nếu như muộn thật, nói không chừng còn giận đối với anh.

Thề là Trần Tùng đè nén nổi bất an trong lòng, cứng ngắc thả cô ra, để cô đi đánh răng rửa mặt.

Lúc Cố Ninh đánh răng rửa mặt, động tác hơi cứng ngắc, bởi vì Trần Tùng luôn đứng ở bên cạnh nhìn cô, giống như đang suy tư.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Cỗ Ninh nhỏ giọng nói: “Em xong rồi, bữa sáng em sẽ đến trường mua sau.”
“Ừm.”

Từ trong cổ họng Trần Tùng phát ra một tiếng.

Trên đường bọn họ đi đến trường vẫn không nói chuyện gì, trong lòng Trần Tùng buồn bực, Cỗ Ninh vẫn đang nghĩ đến lời anh nói sáng nay với mình, anh nói anh thích mình...

Đợi sau khi đến trường, Trần Tùng với Cỗ Ninh cùng nhau xuống xe, anh đưa cô đến cổng trường.

Bây giờ vẫn chưa có nhiều người.

Trần Tùng đang định bảo trưa nay sau khi cô tan học thì gọi điện cho anh, ai biết bỗng nhiên Cỗ Ninh kiễng chân lên hôn anh một cái.

Chương 47

Cố Ninh hôn xong thì chạy mất.

Nhưng Trần Tùng hiếm khi sống sờ ngay tại chỗ, vẫn có thể nhìn ra dái tai cô đỏ ửng.

Không phải nằm mơ chứ.

Vợ anh lại chủ động hôn anh, lúc trước đều là Trần Tùng ép buộc và dụ dỗ Cố Ninh thân mật với mình, đây là lần đầu tiên cô chủ động sát lại hôn anh.

Cái này coi như là đáp án cho câu hỏi thích hay không thích anh nhỉ? Đột nhiên Trần Tùng vui sướng đến ngón tay cũng hơi run rẩy, muốn thò tay vào túi lấy điều thuốc để bình tĩnh lại chút, nhưng phát hiện hôm nay vội đưa Cố Ninh ra ngoài, quên không mang theo bao thuốc và bật lửa.

Mẹ kiếp.

Trần Tùng đứng ở cổng trường một lúc mới rời đi, nếu không bảo vệ có khả năng sẽ đi qua hỏi anh có phải có chuyện gì hay không?

Bọn họ bắt xe taxi đến trường, thế nên Trần Tùng rời đi cũng phải gọi xe.

Sáng sớm, trước cổng trường không có nhiều xe taxi, anh dứt khoát lên mạng đặt xe, đợi xe đến thì lập tức đi lên, sau đó bảo tài xế đưa anh đến quán bar anh mở.

Trên đường, tâm trạng của Trần Tùng khó có thể bình tĩnh lại được, thỉnh thoảng anh lại mở điện thoại ra xem một cái.

Giao diện trò chuyện Wechat vẫn như cũ, hôm nay anh chưa gửi tin nhắn cho Cố Ninh, nhưng bọn họ vừa mới tách ra, bây giờ háo hức gửi tin nhắn qua, có phải quá...

Trong đầu Trần Tùng suy nghĩ là như thế, nhưng tay đã gõ vào bàn phím điện thoại rồi.

Đợi đến khi tỉnh táo lại, thì mấy tin nhắn đã được gửi đi, đột nhiên

Trần Tùng thấy hối hận, muốn thu hồi, nhưng lại cảm thấy không cần thiết, nên dứt khoát cứ để vậy.

Đợi lúc lâu, điện thoại nhận được rất nhiều tin nhắn, nhưng không có một tin nào của Cố Ninh.

Tuy Trần Tùng biết bây giờ có khả năng Cố Ninh đang trong lớp, không có thời gian rảnh xem điện thoại, tất nhiên cũng không có thời gian trả lời tin nhắn anh.

Nhưng biết là một chuyện, muốn nhận được tin nhắn của Cố Ninh lại là một chuyện khác.

Thực ra tin nhắn anh gửi cũng không có gì, ra sức hỏi đều là chuyện rất bình thường, chỉ là bảo cô nhớ ăn sáng, nếu không cẩn thận gây thành cây trúc, sờ không thoải mái.

Đợi đến lúc Trần Tùng đến quán bar được hơn một tiếng, mới nhận được tin nhắn Wechat của Cố Ninh.

Quả chanh nhỏ: Em ăn sáng rồi, một bánh bao thịt và một cốc sữa đậu nành.

Quả chanh nhỏ: Đúng rồi, chiều nay không có tiết, tối nay chúng ta có thể cùng nhau ra ngoài ăn cơm.

Quả chanh nhỏ: Nhưng nếu như anh bận chuyện của quán bar, em có thể cùng bạn học đi ăn ở căng tin, em chỉ thuận miệng hỏi thôi.

Giây đầu tiên anh nhận được tin nhắn đã trả lời luôn.

Trần Tùng: Một bánh bao thịt và một cốc sữa đậu, cái này quá ít, có thể ăn no mới là lạ.

Trần Tùng: Chiều nay anh không có việc gì, ông đây tuyển nhiều nhân viên về như vậy, đương nhiên phải để bọn họ làm việc rồi, hơn nữa chuyện của quán bar đều đã xử lý được bảy tám phần rồi, đến lúc đó sẽ đi đón em.

Trần Tùng: Em xác nhận thời gian rồi gửi cho anh, anh lúc nào cũng được.

Nửa tiếng sau, cô mới đáp lại anh.

Quả chanh nhỏ: Được, thế thì ba giờ chiều nhé.

Trần Tùng đáp luôn: Được.

Đối phương không gửi tin nhắn nữa, tâm trạng của anh vẫn vui vẻ, buổi sáng ở quán bar gặp ai cũng cười.

Các anh em đều không kìm được hỏi anh có phải sắp có chuyện vui không: "Chị dâu có tin vui?"

Trần Tùng cười mắng: “Mẹ nhà chúng bay, cả ngày trong đầu chỉ nghĩ đến việc có con, bọn bay còn chưa cưới vợ đâu, bọn bay đó tìm vợ trước đi đã, sẽ biết được không chỉ có chuyện này mới vui vẻ, đồ không có kiến thức.”

Đỗ Lương cũng đang ở trong quán bar.

Anh ta lười biếng liếc Trần Tùng một cái: “Ô hô, cậu còn mắng người ta không có kiến thức, cậu thử nói xem, vợ cậu làm cái gì mà khiến cậu vui vẻ như vậy?”

Trần Tùng ho mấy tiếng: “Vợ ông đây chủ động hẹn ông đây đi ăn cơm.”

Đỗ Lương: “...”

Các anh em khác: “...”

Nhân viên quán bar: “...”

Chương 48

Trần Tùng lười để ý bọn họ nghĩ như thế nào.

Không biết vì sao, anh cảm thấy thời gian hôm nay trôi qua vô cùng chậm, thỉnh thoảng lại nhìn giờ, phát hiện thực ra mới trôi qua được mười mấy phút mà thôi.

Đợi rồi lại đợi, cuối cùng cũng đợi đến hai giờ chiều.

Trần Tùng vội vã rời khỏi quán bar, lấy xe của Đỗ Lương đi đón Cổ Ninh, vốn anh cũng định mua xe ở Bắc Kinh, cho thuận tiện một chút, nhưng dạo gần đây nhiều việc, tạm thời chưa rảnh đi.

Đỗ Lương rất nghĩa khí, không nói nhiều, trực tiếp vít chìa khoá xe cho anh. .

||||| Truyện đề cử: Hôm Nay Thiên Kim Lại Đi Vả Mặt |||||

Lái xe đi đến trường của Cổ Ninh, mới có hai giờ năm mươi phút.

Trần Tùng gửi cho Cổ Ninh một tin nhắn Wechat.

Nói hiện tại anh đã đến rồi, đang ở cổng trường đợi, nếu có thể thì ra sớm chút, nếu như bận thì ba giờ đúng giờ hẹn hãy bình tĩnh đi ra.

Buổi chiều Cổ Ninh cũng không có tiết, vừa nhận được tin nhắn của Trần Tùng đã đi ra.

Giờ này, không có nhiều sinh viên loanh quanh ở cổng trường, cổng trường cũng không có người khác, từ xa Cổ Ninh đã nhìn thấy một chiếc xe dừng ở đối diện cổng trường bọn họ.

Cô lại nhìn xung quanh, không thấy Trần Tùng, theo bản năng đi về hướng chiếc xe đó.

Vừa hay đụng phải Trần Tùng từ trên xe bước xuống.

“Vợ.”

Anh gọi một tiếng.

Xung quanh có mấy người lác đác đi qua nhìn sang hướng của bọn họ, Cổ Ninh bước nhanh, kéo tay anh, đỏ mặt xấu hổ: “Không phải

nói đừng gọi em là vợ ở trường học à?”

Trần Tùng lật tay lại kéo cô, không kiềm chế được hỏi: “Vợ, sáng hôm nay em hôn anh, rốt cuộc là có ý gì?”

Hiếm khi anh xấu hổ khi hỏi trực tiếp.

Điều này không hợp với tính cách của anh lắm, cổ tình hôm nay anh lại trở nên như vậy là bởi vì cô.

Cố Ninh da mặt mỏng làm sao có thể trực tiếp trả lời câu hỏi này được.

Cô mím môi, không nói một tiếng.

Trần Tùng không ép Cố Ninh, chẳng nào thì anh cũng biết đáp án này là được, để cô ngồi vào trong xe, giải thích một câu: “Đây là xe của một người anh em của anh, là Đỗ Lương mà em từng gặp đó.”

Cố Ninh gật đầu.

Cả buổi sáng hôm nay, Trần Tùng không phải nhìn giờ thì chính là tìm xem ở Bắc Kinh có quán nào ăn ngon, muốn cho vợ anh ăn thứ tốt nhất.

Cố Ninh vẫn chưa quen thuộc lắm với Bắc Kinh.

Cô nhìn con đường ngoằn ngoèo, trong một lúc cũng không rõ lắm, quay đầu nhìn lộ trình định vị trên xe: “Chúng ta đi đâu ăn vậy?”

Trần Tùng nói một địa điểm.

Cố Ninh chưa từng nghe thấy bao giờ, nhưng cũng không hỏi nhiều, dù sao chỉ cần đi cùng anh là được.

“Ăn cơm xong, em có vội quay về trường không?”

Trần Tùng đột nhiên hỏi Cố Ninh.

Cô đơ ra mấy giây: “Tối nay anh lại muốn bảo em cùng quay về phòng thuê à? Tối qua em đã không ở ký túc xá trường rồi, tối nay muốn ở trường, hơn nữa sáng mai còn có tiết sớm.”

“Không phải, anh muốn bảo em cùng anh sau khi ăn xong thì đi xem phim, lúc trước chẳng phải em nói xem phim ở rạp rất có cái gì đó à?”

Cố Ninh dờ khóc dờ cười: “Cảm giác không khí.”

Trần Tùng xoay vô lăng, có hơi trúc trặc: “Đúng vậy, chính là cảm giác không khí đó.”

Lần này cô lại không từ chối: “Được đấy.”

Chỗ ăn mà Trần Tùng chọn gần một rạp chiếu phim, ăn xong đi mấy phút là có thể xem phim được, vốn anh là một người cầu thả, sau

khi cưới vợ thì lại trở nên cẩn thận hơi chút.

Trước khi lên mạng mua vé xem phim, Trần Tùng đã hỏi nữ nhân viên ở trong quán bar, hỏi các cô ấy, con gái bây giờ thích xem phim gì.

Mấy nữ nhân viên đó đề xuất mấy bộ.

Trần Tùng đã chọn bộ phim tình cảm có điểm số cao nhất trong số đó, tối nay cùng xem với Cố Ninh.

Trước khi bộ phim bắt đầu, Trần Tùng mua bỏng và coca, Cố Ninh trước giờ chưa từng cùng anh đi rạp xem phim, bỗng nhiên làm loại chuyện này, không biết vì sao lại hơi mất tự nhiên.

Nhưng cảm giác mất tự nhiên này xen lẫn một chút vui vẻ, Cố Ninh phát hiện mình thích cùng Trần Tùng đến rạp xem phim.

Đương nhiên vị trí của bọn họ là liền nhau.

Vị trí mà Trần Tùng chọn vừa hay ở giữa, chỗ như này xem phim sẽ thoải mái hơn chút.

Cố Ninh ngồi bên cạnh anh, vừa ngồi xuống, tay đã bị nắm lấy, tay người đàn ông rất to, đốt ngón tay dài rắn chắc, rất có cảm giác an toàn.

Cô nháy mắt một cái, vô thức nhìn sang hướng anh.

Trần Tùng đặt bỏng và coca xuống xong, thấy Cố Ninh nhìn sang, hơi khựng lại, xoay tay cầm ống hút vào coca rồi đưa đến bên miệng của cô: "Sao thế?"

Cố Ninh lắc đầu, không nói, cũng không cầm ống hút, mà trực tiếp cúi đầu xuống, hút một ngụm coca ở trong tay anh.

Trần Tùng không nhịn được dùng ngón tay vuốt nhẹ má cô.

Xúc cảm mềm mại, tràn đầy vẻ non nớt của thiếu nữ.

Cố Ninh chớp chớp đôi mi dài, hút một ngụm coca rồi ngồi thẳng người.

Trần Tùng nhìn đôi má phồng lên của cô, đột nhiên muốn cười, lại mơ hồ có thể cảm nhận được hôm nay Cố Ninh có chút khác thường.

Xem được một nửa bộ phim, anh đã ngủ mất rồi.

Nói thật, đầu anh không có tế bào nghệ thuật gì, cũng chưa từng cùng người khác đi xem phim, chẳng có tí cảm xúc nào đối với chuyện tình cảm trong bộ phim, nguyên nhân đến cũng chỉ bởi vì Cố Ninh.

Ông lớn Trần Tùng này, trước khi gặp cô, gần như chưa từng đặt chân đến nơi như rạp chiếu phim, cả ngày lẫn đêm cùng với mấy anh em kia.

Lúc Cổ Ninh xem phim cũng để ý đến anh.

Sau khi phát hiện Trần Tùng ngủ mất, cô rời tầm mắt khỏi màn hình chiếu phim sang mặt anh.

Thực ra từ khi mở tiệc cưới đến giờ, rất ít khi Cổ Ninh cẩn thận ngắm Trần Tùng, thường nghe thấy có người nói khuôn mặt này của anh rất đẹp, phóng đảng ngang ngạnh, ngũ quan rõ nét, nhưng lại hơi có cảm giác hư hỏng không phù hợp.

Hôm nay nhìn, thực sự hơi hư hỏng.

Anh không thích mặc áo sơ mi lịch sự.

Trần Tùng thích mặc đồ rộng rãi thoải mái, hôm nay anh mặc một chiếc áo phông màu đen, quần dài, nhưng nhìn chung anh không đi dép lê, mà đi một đôi giày trắng, cùng kiểu dáng với cô.

Không biết có phải Cổ Ninh cảm giác sai không, cảm thấy giống như giày của cặp đôi vậy.

Mặt của Cổ Ninh hơi đỏ.

Nghĩ đi đâu rồi.

Chỉ hai đôi giày thôi mà.

Cổ Ninh đang định rời tầm mắt khỏi người Trần Tùng, thì thấy anh nghiêng đầu gật xuống.

Gần như ngay tức khắc cô giơ tay đỡ lấy má anh, cũng cùng lúc đó, anh mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau, Cổ Ninh nhìn vào mắt anh:

“Anh... sao anh vẫn còn ngủ...”

Không có gì để nói, kiếm bừa một câu.

Nhưng Trần Tùng không cho cô cơ hội nói xong.

Anh đã hôn cô.

Hai tay Trần Tùng ôm lấy má của Cổ Ninh, bên tai là tiếng ồn ào của rạp, xung quanh còn có rất nhiều cặp đôi đang xem phim, nhưng anh cứ muốn hôn cô.

Vào khoảnh khắc Cổ Ninh đỡ anh, anh đã có loại kích động này.

Môi và răng quần lấy nhau, trao đổi nước bọt.

Trần Tùng chui vào trong miệng của cô.

Giọng điệu của anh gần như đang mỉm cười: “Vợ à, anh biết vì sao sáng nay em hôn anh rồi.”

Cố Ninh bị Trần Tùng cướp đi không khí, mặt đỏ ửng.

“Vợ ơi, có phải em cũng thích anh không?” Trần Tùng liếm cánh môi của cô, ngứa ngứa, lại muốn dụ dỗ cô nói ra loại lời thích anh này.

Cố Ninh im lặng.

Cô vươn đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm anh một chút.

Câu trả lời này là đủ rồi.

*

Vừa đến tuổi hai mươi theo pháp luật, Cố Ninh đã cùng Trần Tùng đi lấy giấy kết hôn.

Sau khi cô tốt nghiệp đại học thì làm trợ lý cho bác sĩ tâm lý ở trong một bệnh viện tư, mới vào được mấy tháng, còn chưa lên chính thức, cần phải quan sát học hỏi thêm.

Thường nói, bệnh viện tư chỉ nhận mấy khách đã hẹn trước, trước khi đi làm đã biết có bận hay không, hôm nay Cố Ninh không bận lắm, dành chút thời gian nhắn cho Trần Tùng một tin.

Vị bác sĩ mà Cố Ninh đi theo này là một người phụ nữ mạnh mẽ đã có hai mươi năm kinh nghiệm làm việc.

Bà ấy họ Đồng.

Mọi người đều gọi bà là bác sĩ Đồng.

Bác sĩ Đồng rất thân thiện với các cô, có điều trong công việc sẽ vô cùng nghiêm khắc.

Cố Ninh cảm thấy đi theo bà có thể học được rất nhiều thứ hay, bác sĩ Đồng rất thích Cố Ninh, nhưng cũng thường nói tính cách này của cô không thích hợp làm bác sĩ tâm lý.

Phải thay đổi.

Cố Ninh đang cố gắng thay đổi, bởi vì tính cách của cô quá dịu dàng ít nói, có lúc đối mặt với mấy người đến gặp bác sĩ không biết nên nói gì.

Ba rưỡi chiều có một vị khách, Cố Ninh ăn xong cơm trưa thì bắt tay chuẩn bị hồ sơ về vị khách này, nhưng bộ hồ sơ này rất đơn giản, chỉ có tên và giới tính.

Tên: Bồi Lộ

Giới tính: Nam

Quá kỳ lạ.

Thậm chí Cố Ninh còn cho rằng sai sót ở đâu đó.

Cô cầm lấy bộ hồ sơ này đi tìm bác sĩ Đồng, bác sĩ Đồng nhận hồ

sơ, gật đầu nói: “Đúng rồi, vị khách này là khách riêng.”

Khách riêng?

Lần đầu tiên Cố Ninh nghe thấy.

Hôm nay tâm trạng của bác sĩ Đồng rất tốt, lại nhại với cô thêm mấy câu: “Khách đến đây tìm tôi ba lần thì tính là khách quen, vị khách tên Bồi Lộ cũng vậy, cậu ta là một quân nhân.”

Cố Ninh vẫn không hiểu cho lắm: “Quân nhân có vấn đề tâm lý, chính phủ chắc...”

Bác sĩ Đồng cắt đứt lời tiếp theo của cô.

“Vẫn có ngoại lệ.”

Cố Ninh cũng không dám nói nhiều.

Cô xoay người đi ra, vừa khéo lướt qua người đàn ông đang đẩy cửa đi vào.

Người đàn ông rất cao, nghiêm chỉnh, eo nhỏ chân dài, không mặc quân trang, mà mặc thường phục, chân đi một đôi giày cao cổ.

“Xin chào, bác sĩ Đồng.”

Giọng trầm.

Cố Ninh ngẩng đầu liếc anh ta một cái, tay cầm hồ sơ siết chặt.

Người đàn ông một bên mặt cương nghị, sống mũi cao, môi mỏng hơi mím, dáng dấp hao hao giống với bạn học sinh giỏi mấy năm trước đó, lại giống như bị khói thuốc súng của chiến tranh mài qua, để lại một khí chất rất độc đáo.

Cô nhớ anh ta, là cái bạn học sinh giỏi lúc trước có một đoạn thời gian với Hạ Lam.

Vừa nãy Cố Ninh nhìn thấy tên Bồi Lộ này, cũng nghĩ đến cậu ta, vốn còn cho rằng là tên giống nhau, không ngờ rằng đúng là cậu ta.

Vì sao Bồi Lộ lại đến gặp bác sĩ tâm lý?

Là lúc chấp hành nhiệm vụ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...Hạ Lam có biết chuyện này không?

Cửa đóng lại.

Cố Ninh không thể nhìn thấy bác sĩ Đồng và Bồi Lộ ở bên trong nữa, cậu ta đối với cô không có bất kỳ ký ức gì, nếu như không phải bởi vì Hạ Lam, sợ rằng Cố Ninh cũng sẽ không chú ý đến Bồi Lộ này.

Đợi đến năm rưỡi chiều, người bên trong mới bước ra, cô đứng dậy.

Bác sĩ Đồng nhìn Bồi Lộ muốn nói lại thôi, nhưng cũng không ở trước mặt người khác nói gì.

Bà chỉ mỉm cười nói: "Sau một tháng lại đến gặp tôi nói chuyện."

Bồi Lộ "Ừm" một tiếng, rồi đi.

Có rất nhiều y tá mắc bệnh mê trai, một y tá trong số đó kéo tay Cố Ninh.

"Người này vẻ ngoài đẹp thật đấy, không biết đã có bạn gái hay chưa, đúng rồi, trên hồ sơ có thông tin liên lạc không?"

Bác sĩ Đồng liếc bọn họ một cái rồi nói: "Hồ sơ của khách không thể tiết lộ, cho dù là người nội bộ cũng không thể xem linh tinh và làm phiền cuộc sống của khách hàng, mọi người đều nhớ rõ cho tôi."

Y tá gật đầu tới tấp như giã tỏi.

Cố Ninh không kêu một tiếng.

Hồ sơ Bồi Lộ lưu lại chỉ có tên và giới tính, không hề có phương thức liên lạc.

Cũng có thể là quân nhân, ở phương diện này cần phải giữ bí mật.

Cô không tiếp tục nghĩ nữa, bởi vì nhận được điện thoại của Trần Tùng: "Alo?"

Trần Tùng: "Vợ ơi, nhìn dưới tầng."

Cố Ninh đến đến trước cửa sổ, một người đàn ông cao lớn đang đứng dưới tầng, giơ điện thoại lên, hướng trên tầng cười, anh chính là Trần Tùng.

Bất giác cô cũng nở nụ cười.

"Vợ, anh đến đón em tan làm."

Anh nói.

Cố Ninh chỉ cảm thấy tai hơi nóng: "Ừ, bây giờ em thu dọn đồ đạc rồi xuống ngay."

Chương 49

Gần đây Cố Ninh đã chuyển lên chính thức rồi.

Cô trở nên rất bận rộn, có những lúc sẽ không để ý đến Trần Tùng. Chuyển lên chính thức như là một kiểu thừa nhận năng lực làm việc của Cố Ninh, nhưng cô cũng biết năng lực của bản thân vẫn chưa tốt lắm, cần phải tiếp tục cố gắng, thế nên cho dù bệnh viện không nói, nhưng cô vẫn chủ động tăng ca.

Cũng không thể nói là tăng ca, mà chỉ là ở lại bệnh viện nghiên cứu bệnh án hoặc học tập một chút kiến thức liên quan đến phương diện tâm lý.

Cố Ninh quan tâm đến chuyện gì thì đều sẽ như vậy.

Thực ra Trần Tùng ở bên cô nhiều năm như vậy, cũng đã quen rồi.

Quen thì quen nhưng tâm trạng không vui lại là một chuyện khác, dù sao Trần Tùng thấy trong mắt Cố Ninh chỉ có một đống bệnh án đó và luận văn, làm sao tâm trạng có thể vui vẻ được, kìm nén đến buồn bực.

Cố tình vợ anh lại là người không biết nên làm thế nào, Cố Ninh tức giận không giống với các cô gái bình thường.

Lúc Cố Ninh tức giận vẻ mặt giống như người không có chuyện gì, nhưng sẽ tỏ vẻ coi như không thấy với người ta.

Trần Tùng có thể nhẫn nhịn được cô mắng người.

Nhưng không thể nào chịu đựng được việc cô không để ý đến mình, chỉ có thể nhẫn nhịn một chút, nếu không người tức chết chỉ có mình anh.

Bình thường Trần Tùng có thể nhẫn nhịn được.

Nhưng hôm nay thì không thể nhẫn nhịn được.

Vợ anh bận rộn đến sinh nhật của anh cũng quên luôn! Trần Tùng sắp tức chết rồi.

Nói thật, anh thật sự hận không thể trói Cố Ninh từ bệnh viện mang

về.

Càng nghĩ càng tức.

Trần Tùng ở quán bar rót cho mình mấy ly rượu.

Đám anh em biết anh buồn bực, cũng chọn những chuyện vui để nói, có người khuyên giải: "Chị dâu nhỏ có chí tiến thủ, không giống như vợ em, ở nhà không làm gì cả."

Trần Tùng đá anh ta một cái, lại uống một ly rượu nồng độ cao: "Mẹ nhà mày đang khoe khoang với ông đây à?"

"....."

Nói oan cho người anh em này rồi.

Ai mà không nhìn ra tâm trạng của Trần Tùng không vui, anh ta chỉ muốn nói thực ra Cố Ninh có chí tiến thủ một chút thôi, cũng không có ý gì không tốt, chỉ ở bên cạnh khen vợ của Trần Tùng giỏi mà thôi.

Thế mà Trần Tùng lại nói anh ta đang khoe khoang?

Có một người đàn ông cạo trọc đầu cười giải hoà: "Anh Tùng, mấy năm nay chị dâu nhỏ đều nhớ sinh nhật của anh, có khả năng năm nay thật sự quá bận."

"Anh Tùng thôi bỏ qua đi, từ trước đến giờ bạn gái em chưa từng nhớ đến sinh nhật của em."

Trần Tùng lại đá người đàn ông đầu trọc một cái.

"Mày cút cho tao."

Những người anh em nói tiếp đều bị Trần Tùng mắng, không có đối xử khác biệt, vô cùng công bằng, khiến cho bọn họ không dám nói nữa.

Cuối cùng vẫn là Đỗ Lương giải quyết.

Anh ta trực tiếp gửi tin nhắn cho Cố Ninh.

Ài, đám đàn ông này thật sự quá ngốc, Trần Tùng thì phải dùng Cố Ninh đến trị mới được.

Khoảng bốn mươi phút sau, Cố Ninh mới đến.

Trần Tùng còn đang uống rượu, nhưng không say, tốt xấu gì cũng là kinh doanh quán bar với bàn chuyện làm ăn với người ta nhiều, tửu lượng tất nhiên rất tốt.

Chạng vạng, Cố Ninh gọi điện báo với Trần Tùng tối nay sẽ về muộn, lúc nhận được tin nhắn của Đỗ Lương, cô vẫn còn đang ở công ty xem một lượt luận văn liên quan đến phương diện tâm lý.

Biết bản thân quên mất ngày sinh nhật của Trần Tùng, Cố Ninh gần như lập tức lái xe quay về.

Vừa vào phòng bao của quán bar, cô đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc: "Trần Tùng."

Người bên trong vừa nhìn thấy Cố Ninh, lập tức gọi một tiếng chị dâu nhỏ, sau đó thức thoir đi ra.

Nhiều năm như vậy rồi, Cố Ninh vẫn chưa quen với việc mấy người này một tiếng lại một tiếng gọi cô là chị dâu nhỏ, nhưng cũng không nói gì, chỉ gật đầu, đi về hướng Trần Tùng: "Trần Tùng..."

Trần Tùng ngược mắt: "Vợ?"

Cố Ninh đuối lý nói: "Xin lỗi, hôm nay em quên mất sinh nhật của anh."

Anh ôm lấy eo cô, đầu vùi vào giữa eo và bụng cô, Cố Ninh cảm thấy ngứa ngứa, mặt dần dần đỏ bừng, may thay trong phòng bao không có người khác.

Trần Tùng ngửi mùi sữa tắm vị chanh trên người của cô, bỗng nói: "Vợ à, tháng này em đều tặng ca, tối vừa lên giường đã ngủ rồi."

Đây là đang lên án.

Cố Ninh im lặng nghe.

Trần Tùng vừa nói, vừa ngẩng đầu nhìn cô.

Anh hơi nghi ngờ có phải kỹ thuật của anh đã đi xuống hay là sức bền của anh không tốt, nên mỗi tối vợ nhỏ của anh vừa lên giường đã ngủ.

Trần Tùng nghĩ chắc đúng.

Anh đã sắp ba mươi, Cố Ninh mới hơn hai mươi.

Cũng không đúng.

Cho dù anh sắp ba mươi, nhưng Trần Tùng tự nhận mỗi lần anh đều ăn Cố Ninh đến mức cô vui sướng đến chết.

Thời gian cũng dài, không tồn tại vấn đề xuất tinh sớm, tóm lại Trần Tùng cảm thấy Cố Ninh lạnh nhạt với anh, thành phố lớn có quá nhiều cám dỗ, Bắc Kinh thì càng nhiều hơn, chẳng lẽ cô nhìn phát ngấy khuôn mặt này của anh rồi?

Cố Ninh không biết anh đang nghĩ cái gì.

Cô muốn đỡ Trần Tùng dậy: "Anh ăn cơm chưa, chúng ta cùng đi ăn cơm đi."

Anh kéo tay của cô.

“Vợ.”

“Hửm?”

“Gần đây em không cho anh làm em.”

“...”

Cố Ninh thật sự phục Trần Tùng rồi, lời gì cũng có thể nói ra ngoài được. Cô mặt đỏ tía tai: “Anh nói vợ vẫn cái gì đó, em... em lúc nào thì không cho anh... sao anh lại có thể nói lời này?”

Trần Tùng niết tai của cô.

“Sao, còn không cho anh nói, em chính là không cho ông đây làm.”

Cô Ninh ghen lời: “Gần đây em mệt.”

Cô nghe thấy lý do mình đưa ra giống như lời đám đàn ông cận bã ăn vụng bên ngoài quay về nói với vợ, nhưng đây là lời thật lòng.

Hơn nữa bọn họ cũng không phải đã rất lâu không làm, chỉ mới một tuần mà thôi.

Muốn trách thì trách dục vọng của Trần Tùng quá mạnh.

Cố Ninh không có tự tin nghĩ.

Chương 50

Cố Ninh không muốn tiếp tục cùng Trần Tùng nói về vấn đề này nữa, nhỏ giọng nói: “Em đói rồi.”

Nghe thấy cô nói mình đói rồi, anh mới chủ động đứng dậy khỏi ghế sofa, cũng không còn tâm trạng nói gì khác, nhú mào: “Đói? Trước đó em tăng ca không ăn gì à?”

Thực ra không phải không ăn.

Hôm nay trước khi quyết định ở lại bệnh viện xem luận văn, Cố Ninh đã đặt đồ ăn bên ngoài.

Có điều, nhìn Trần Tùng chắc vẫn chưa ăn.

Quan trọng là, hôm nay còn là sinh nhật anh.

Cho dù nói thế nào, bọn họ vẫn nên cùng nhau ăn một bữa, dù sao cũng không thể để Trần Tùng ăn một mình hoặc không ăn gì. .

Cố Ninh cảm thấy rất áy náy vì đã quên mất sinh nhật anh, mỗi lần anh đều nhớ sinh nhật cô.

Cô lắc đầu: “Ăn rồi nhưng lại đói rồi.”

Trần Tùng nửa tin nửa ngờ, đi ra ngoài với Cố Ninh.

Đi được nửa đường, anh không nhịn được nói: “Có phải bệnh viện nhỏ chỗ em làm việc đang làm ăn không được không? Cả ngày đều bắt người ta phải tăng ca, đây là chuyện gì chứ?”

Cố Ninh không ngại phiền kiên nhẫn giải thích: “Lúc trước em từng nói với anh, không phải tăng ca, chẳng qua tự em thấy kiến thức của bản thân chưa đủ, hy vọng cần cù bù thông minh, chăm chỉ rèn luyện bản thân một chút mà thôi.”

Về mặt Trần Tùng xanh đen.

Mỗi lần nói với cô về bệnh viện nơi cô làm việc, Cố Ninh đều ra sức bảo vệ.

Cô lại nghiêm túc bổ sung một câu: “Nó cũng không phải bệnh viện

nhỏ, nó là bệnh viện tâm lý tư nhân lớn nhất ở Bắc Kinh, em có thể ở trong đó học được rất nhiều điều.”

Trần Tùng: “...”

Nói không lại cô.

Cố Ninh cứ phải thiên vị bệnh viện đó.

Người khác đều không muốn tăng ca, nghe đến tăng ca là thấy mệt, chỉ có cô không giống vậy, bệnh viện không bảo cô tăng ca, cô còn tích cực ở lại như thế, nghiên cứu bệnh án hay luận văn gì đó.

Ở lại một hai ngày thì cũng thôi đi, vừa ở lại chính là liên tiếp mấy ngày trở lên.

Nếu như không phải tin tưởng Cố Ninh, điều bộ này của cô đúng là giống như ở bên ngoài có người khác.

Trần Tùng không nói một lời.

Chủ yếu là không muốn cãi nhau với cô.

Cố Ninh thấy anh im lặng bước đi, cũng ý thức được vừa nãy mình nói thẳng quá, có khả năng anh chỉ cảm thấy mình vì chuyện của bệnh viện mà coi nhẹ anh, trong lòng thấy bất công, nên nói một câu mà thôi.

Ai biết cô lại phản bác nghiêm túc như vậy.

Cố Ninh chậm rãi vươn tay ra nắm lấy tay anh: “Cho dù nói thế nào, em cũng không nên quên mất sinh nhật của anh, anh muốn ăn cái gì, tối nay em mời anh.”

Đây cũng đã coi như cô bày tỏ thiện chí rồi.

Nhiều việc hơn nữa thì Cố Ninh không bỏ mặt mũi xuống được.

Trước giờ Trần Tùng không chịu nổi thái độ mềm mỏng của cô, giả vờ vẫn còn hơi tức giận, ha một tiếng: “Chỉ có chút tiền lương đó của em, cẩn thận anh ăn nghèo em.”

Cố Ninh lại không để bụng: “Bây giờ em vừa lên chính thức, tuy tiền kiếm được không nhiều bằng quán bar của anh, nhưng mỗi tháng vẫn có tám nghìn, anh yên tâm, tối nay anh cứ ăn thoải mái đi.”

Tám nghìn?

Thế còn được.

Lúc trước Trần Tùng chưa từng hỏi chuyện tiền lương, chỉ nghĩ cô muốn làm gì thì làm.

Nhưng đãi ngộ của bác sĩ tâm lý rất tốt.

Vừa mới chuyển lên chính thức mà thôi, cơ hội sau này còn nhiều.

Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt bị ánh đèn đường chiếu vào của Cổ Ninh, hôn một cái: "Nhưng em chỉ mời anh ăn bữa cơm thôi à? Không có quà gì sao?"

Quà...

Cái này thật sự chưa chuẩn bị.

Đã quên thì làm gì có chuyện nhớ chuẩn bị quà.

Cổ Ninh mím môi, vẫn quyết định nói sự thật: "Xin lỗi anh, em chưa..."

Trần Tùng chỉ thuận miệng nhắc một câu, có quà hay không cũng chẳng sao, chỉ cần cô ở bên cạnh anh là được: "Được rồi, không nói chuyện này nữa, đi ăn đã, không phải em nói dối à?"

"Vâng."

Cô bị anh dắt đi về phía trước.

Vật giá ở Bắc Kinh cao, nhưng bọn họ cũng không phải người nhiều tiền gì, ở mức bình thường, tất nhiên chi tiêu cũng theo tiêu chuẩn bình thường, bữa tối hôm nay cũng coi như là xa xỉ hơn chút, tiêu hết một ngàn lẻ năm.

Cổ Ninh không thích uống rượu, nhưng một khi Trần Tùng vui vẻ là sẽ uống mấy ly.

Lúc ăn cơm, anh cũng uống một chút.

Nhưng Trần Tùng không say.

Bọn họ quay về nhà, anh vẫn tỉnh táo.

Vô cùng tỉnh táo.

Trần Tùng ở lối vào vén váy Cổ Ninh lên, kéo quần lót của cô ra, trực tiếp đâm vào.

Uống say thì không cứng nổi, nhưng uống một lượng rượu vừa phải có thể giúp trợ hứng.

Vào khoảnh khắc nhét vào đó, hai người họ đồng thanh thở ra một hơi, rất thoải mái.

Tốt xấu gì Cổ Ninh cũng ở bên Trần Tùng được mấy năm rồi, bọn họ vô cùng quen thuộc đối với thân thể của đối phương, cho dù một tuần không làm, bên dưới của cô trở nên rất chặt, nhưng lúc đâm vào vẫn chỉ thấy rất sướng khoái.

Viên trân châu hơi nhô lên một tí bị côn th*t đè xuống, một trận tê dại, ngón chân của Cổ Ninh co chặt lại.

Ở cửa vào có một cái tủ.

Mông Cổ Ninh mềm mại ngời đè lên mặt tủ.

Mông để trần.

Cảm thấy một trận lạnh lẽo, trong phòng còn chưa bật đèn, nhưng cửa sổ lại mở toang, có gió thổi vào, thổi rèm cửa bay bay.

Váy cô bị Trần Tùng dùng tay vén lên đến eo, quần lót thì kéo xuống đến tận mắt cá chân, hai chân cô tách ra buông xuống giữa eo anh, anh thẳng eo, tủ kêu cọt két.

Cổ Ninh che bụng nhỏ bị đâm đến hơi gồ lên.

“Nhẹ chút.”

Cô biết anh nhẫn nhịn nhiều ngày như thế nên khá vội, nhưng đâm vào quá sâu rồi.

Trần Tùng hôn tai cô, ngậm thịt mềm trắng nõn rồi lại nhả ra, ướt đầm, tiếng nước khiến người ta nghe mà mặt đỏ tía tai.

Cổ Ninh cúi đầu.

Nhìn thấy côn th*т bên ngoài với gân xanh quẩn quanh chín nông một sâu đâm vào giữa chân cô.

Huyệt nhỏ nhỏ bị đâm đến trong suốt.

Còn có dịch yêu trong suốt từ bên cạnh chảy ra.

Không biết là nước của anh hay là nước của cô.

Lúc Cổ Ninh bị đâm đến đầu óc choáng váng, nghe thấy Trần Tùng nói.

“Vợ à.”

“Lần này anh muốn bắn ở bên trong.”

- Hết truyện-

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 50**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh